

Hoofdstuk 1

Het Eerste Zegel

Het zesde hoofdstuk van Openbaring correspondeert met de zesde letter van het Hebreeuwse alfabet, de *vav*, die een verbindingsstuk is. Het betekent letterlijk een

spijker of pin, iets dat twee dingen verbindt. In dit geval worden het vijfde en zesde hoofdstuk aan elkaar genageld (of verbonden) door een *vav*.

Natuurlijk komt het boek Openbaring tot ons in het Grieks, niet in het Hebreeuws, dus het eerste woord is *kai*, "En". Maar zoals altijd moeten we Hebreeuws denken, ook al is de taal Grieks, want het Grieks werd gebruikt om Johannes' Hebreeuwse denkpatronen uit te drukken. Met andere woorden, het climaxlied van de verzoende schepping aan het eind van hoofdstuk vijf is door de *vav* verbonden met het volgende hoofdstuk, waar het Lam het boek opent, en Johannes ziet het verloop van de gebeurtenissen die tot deze climax leiden.

In feite is wat volgt in de rest van het boek Openbaring een voortzetting van de goddelijke hofscène. Het Lam heeft het boek genomen en opent het nu stap voor stap om de gebeurtenissen uit de geschiedenis te onthullen die in dit boek over het lot van de schepping staan opgetekend.

In Openbaring 6:1 staat,

¹ En ik zag toen het Lam een van de zeven zegels verbrak, en ik hoorde een van de vier levende wezens met een donderstem zeggen: "Kom."

De tekst luidt letterlijk: "*En ik zag, toen het Lam een van de zeven zegels opende.*" Met andere woorden, toen het eerste zegel werd verbroken, sprak het boek geen woorden als zodanig, maar een beeld - een scenario - kwam tevoorschijn, en Johannes "zag". Verder sprak een van de vier levende wezens met een luide stem, "*een stem van de donder*", en zei: "KOM."

De vier leidende stammen

De eerste vier zegels worden van de rest gescheiden door de zielen onder het altaar, die de stroom lijken te onderbreken. Als elk van deze vier zegels wordt verbroken, kan een van de vier levende wezens profeteren.

We hebben al laten zien hoe de vier levende wezens werden afgebeeld op de vlaggen van de vier belangrijkste stammen van Israël. We krijgen nu inzicht in de bredere voorstelling van elk van deze wezens, samen met elk van hun geestelijke functies in de geschiedenis. Als we elk van de vier paarden met hun respectieve zegels bestuderen, moeten we in gedachten houden dat de vier levende wezens (Mens, Leeuw, Adelaar en Stier) verbonden zijn met specifieke zegels die voor elk van hen relevant zijn.

Wanneer het eerste zegel wordt verbroken, openbaart het eerste levende wezen, namelijk de Man (Ruben), aan Johannes een man op een wit paard. Wanneer het tweede zegel wordt verbroken, openbaart het tweede levende wezen, de Leeuw (Juda), aan Johannes een krijger op een rood paard. Wanneer het derde zegel wordt verbroken, openbaart het derde levende wezen, de Adelaar (Dan), aan Johannes een rechter op een zwart paard, met in zijn hand de weegschaal der gerechtigheid. Wanneer het vierde zegel wordt verbroken, toont het vierde levende wezen, namelijk de Stier (Jozef/Efraïm), aan Johannes de Dood, rijdend op "een vaal paard" (KJV), of "een asgrauw paard" (NASB), of letterlijker, een groen (*chloros*) paard.

Deze vier paarden lijken de vier winden van het goddelijk oordeel voor te stellen. Als elk zegel wordt verbroken, zien we zowel een probleem als een oplossing, vergelijkbaar met wat we zagen in de boodschappen aan de zeven gemeenten. De kerken hadden elk een probleem dat kon worden opgelost door acht te slaan op de boodschap van elk van de zeven geesten van God. Zo zien we ook hier dat de vier paarden lijken te staan voor krachten van verdeeldheid, terwijl de vier beesten staan voor de eenheid en harmonie die uiteindelijk aan het einde der tijden als overwinnaars uit de bus komen. De oplossing is dat de hele schepping "Amen" zegt tegen God, in plaats van zich te verzetten tegen hun bestemming zoals die in het goddelijke plan is geopenbaard.

Ruben, de man wiens naam "*Zie, een zoon*" betekent, zou eigenlijk Christus, de Zoon van God, moeten voorstellen, maar de vleselijke Ruben verloor het geboorterecht door de zonde (**1 Kron. 5:1**). Eerst het natuurlijke, dan het geestelijke. De vleselijke Ruben faalt in zijn roeping, maar dat doet niets af aan de profetie van Christus die in zijn naam besloten ligt. In feite toont zijn verhaal het falen van het vlees en de uiteindelijke triomf van de geestelijke Mens. Toch werden beide rollen afgebeeld in één enkele man in de historische progressie van disharmonie naar harmonie.

Juda, de leeuw, stelt ook Christus voor, die "*de leeuw uit de stam van Juda*" wordt genoemd (**Openb. 5:5**). Maar ook de vleselijke Juda zondigde, niet alleen door zijn ontrouw met Tamar (**Gen. 38:26**), maar ook door Jozef te verraden (**Gen. 37:26, 27**). Ook hij beeldt dus zowel het falen van het vlees als de uiteindelijke triomf van de geestelijke Leeuw-mens uit.

Dan, de adelaar die een slang wegdraagt, stelt Christus voor, aan wie al het oordeel is gegeven (**Johannes 5:26, 27**). Maar de vleselijke stam van Dan was

bijzonder afgodisch en werelds, en in die toestand niet geschikt om de wereld in gerechtigheid te oordelen. Niettemin werd Jezus Christus, die de God van Israël is, afgeschilderd als iemand die Israël op arendsvleugels uit Egypte bracht (**Exodus 19:4**). Opnieuw zien we de tegenstelling tussen vlees en geest, samen met de uiteindelijke triomf van de geestelijke Daniëten - de heiligen die de wereld zullen oordelen (**1 Kor. 6:2**).

Jozef, de stier met twee horens (Efraïm en Manasse), stelt Christus voor als de "vruchtbare tak" (**Gen. 49:22**), of letterlijk, de vruchtbare *zoon* (Hebreeuws, *ben*). Ook zijn zonen waren vleselijk, en toen Jeroboam Israël tot afgoderij bracht door de twee gouden kalveren op te richten, werd het ene geplaatst in het verre noorden in de stad Dan, terwijl het andere werd geplaatst in Bethel, een stad in Efraïm (**1 Koningen 12:29**). Daarom hernoemde de profeet Hosea Bethel en noemde het Beth-aven (**Hosea 10:5**). Zo veranderde hij het van het huis van God in het huis van lege woorden, of leugens. Toch zal de vruchtbaarheid van Jozef zich uiteindelijk openbaren, wanneer het vierde levende wezen "Amen" zegt tegen Christus en Zijn plan voor de aarde.

In de rest van het boek Openbaring moet men begrijpen dat Johannes een reeks historische gebeurtenissen te zien kreeg die de aarde van de heerschappij van het beest naar het herstel van alle dingen zouden brengen. Er is dus een progressie van openbaring, hoewel het zeker geen compleet geschiedenisboek is. Het behandelt de hoogtepunten van de geschiedenis, de dingen die God belangrijk vond voor ons om te weten en te begrijpen. **Het Eerste Zegel**

Openbaring 6:2 zegt,

² En ik keek, en zie, een wit paard, en hij die daarop zat had een boog; en een kroon [*stephanos*, "lauwerkrans"] was hem gegeven; en hij ging uit om te veroveren, en om te overwinnen.

Elk van de vier in Openbaring 6 afgebeelde paarden correspondeert met Jezus' waarschuwingen in Mattheüs 24. Zo zien we de resultaten van vleselijke vervalsingen die over de aarde heersen voordat ze zich aanpassen aan het ware plan van God. In Mattheüs 24 sprak Jezus over de vleselijke tempel in Jeruzalem, waarbij Hij zijn discipelen vertelde dat "*geen steen op de andere zal worden gelaten, die niet zal worden afgebroken*" (**Matteüs 24:2**).

De discipelen vroegen Hem toen persoonlijk: "*Wanneer zullen deze dingen zijn, en wat zal het teken zijn van Uw komst en van het einde der tijden?*" (**Matt. 24:3**).

Jezus gaf hun toen de tekenen die gezien zouden worden, en deze komen overeen met de eerste vier zegels in Openbaring 6.

Ten eerste zegt [Mattheüs 24:4, 5](#),

⁴ ... Zie erop toe dat niemand u misleidt. ⁵ Want velen zullen in Mijn naam komen en zeggen: "Ik ben de Christus" en zullen velen misleiden.

Volgens deze waarschuwing is degene die op het witte paard zit de vleselijke vervalsing van de ware Christus, de mens van vlees die Zijn plaats inneemt. Aan de persoonlijke kant wordt deze vervuld door alle vlees, of de "oude mens" ([Rom. 6:6 KJV](#)), die zich opstelt tegenover de uit God verwekte Mens van de Nieuwe Schepping.

Aan de historische kant, die het vlees op collectief (regerings)niveau in het gedrag van naties manifesteert, is dit gezien in alle beestachtige naties. Elke vleselijke natie heeft het hart van een beest, in die zin dat haar motieven grotendeels gebaseerd zijn op overlevingsinstincten, en zij hun wil aan anderen opleggen door dreiging met geweld, bedoeld om angst te zaaien.

In Johannes' tijd was Rome het heersende beest.

Romeinse regering

De ruiter op het witte paard is niet Jezus Christus. Alle vier de ruiters in Openbaring 6 vertegenwoordigen verschillende regeringsstadia in de geschiedenis van Rome. Het witte paard vertegenwoordigt Rome op zijn hoogtepunt van glorie, dat begon in 31 v. Chr. toen het Egypte versloeg in de slag bij Actium. Een paar jaar later, in 27 voor Christus, verleende de Romeinse Senaat aan Octavianus de titel van Augustus Caesar. Rome hield toen op een republiek te zijn en werd een keizerrijk met keizers.

Toen Jezus in 2 v. Chr. werd geboren, had het Romeinse Rijk zijn *Pax Romana* afgekondigd, de tijd van vrede en ongeëvenaarde welvaart en veiligheid. Ze begonnen zelfs enkele van hun militaire legioenen te ontbinden. Zo'n Gouden Eeuw van Vrede en Welvaart was voorspeld door Vergilius, een van de Romeinse dichters, en zelfs christenen eerden hem omdat hij de tijd van de geboorte van Jezus, de Vredevorst, leek te kennen.

Romeinse keizers en veroverende generaals reden op witte paarden in hun overwinningsparades. De ruiter kreeg een kroon. Het Griekse woord, *stephanos*, verwees naar een lauwerkrans van een veroveraar, niet naar een diadeem van een

koning. Dit is wat werd gegeven aan degene die op het witte paard zat in **Openbaring 6:2**. Het hoogtepunt van de macht van Rome duurde van 27 voor Christus tot 180 na Christus.

In de late jaren 1700 schreef Gibbon in zijn boek The Decline and Fall of the Roman Empire, blz. 41, 42,

"Gedurende een lange periode van tweehonderdtwintig jaar vanaf de instelling van dit kunstige systeem [27 v. Chr.] tot aan de dood van Commodus [180 n. Chr.] werden de gevaren die inherent zijn aan een militaire regering in grote mate opgeschort..... Maar Nero betrok het hele militaire rijk in zijn ondergang. [In achttien maanden tijd kwamen vier vorsten [keizers] door het zwaard om; en de Romeinse wereld werd door elkaar geschud door de woede van de strijdende legers. Met uitzondering van deze korte, maar hevige, uitbarsting van militaire vrijheid, verliepen de twee eeuwen van Augustus tot Commodus onbesmet met burgerlijk bloed en ongestoord door revoluties."

Met andere woorden, het Romeinse Rijk kende meer dan 200 jaar grote vrede en voorspoed gedurende deze tijd van het "witte paard".

Hoofdstuk 2

Het tweede en derde zegel

De eerste vier zegels in [Openb. 6:1-7](#) onthullen de vier gekleurde paarden die werden losgelaten om een goddelijk oordeel te brengen over het vierde dierenrijk (Rome). Het witte paard, dat als eerste wordt getoond, geeft de reden voor dit oordeel. De Romeinse keizers waren begonnen zich te vergoddelijken, waardoor zij de rechtmatige plaats van Christus als Koning der volkeren hadden ingenomen. Daarom worden de keizers van Rome afgebeeld op het witte paard, met een lauwerkrans op hun hoofd als trotse veroveraars.

Het tweede zegel brengt het rode paard van de oorlog voort, en zo vinden we Rome in beroering, dat vele oorlogen moet voeren om opstanden in het hele rijk neer te slaan. Het tweede zegel bestrijkt de tijd na 193 na Christus, dat wil zeggen vanaf keizer Commodus, wiens losbandigheid en onrechtvaardig bewind een grote verschuiving in de Romeinse politiek veroorzaakte.

Het Tweede Zegel: The Red Horse (193-282 A.D.)

[Openbaring 6:3, 4](#) zegt,

³ En toen Hij het tweede zegel verbrak, hoorde ik het tweede levende wezen zeggen: "Kom." ⁴ En een ander, een rood paard ging uit, en aan hem die daarop zat, werd toegestaan de vrede van de aarde te nemen, en dat de mensen elkaar zouden doden, en hem werd een groot zwaard gegeven.

De tijd van relatieve vrede en welvaart in Rome werd in 193 na Christus doorbroken na de moord op keizer Commodus in 192 en de opvolging van drie keizers in één jaar. In de daaropvolgende periode van 89 jaar werd Rome in de ene burgeroorlog na de andere gestort. Gibbon schrijft dit vooral toe aan de tijd dat de persoonlijke lijfwachten van de keizers, de Praetoriaanse Garde, gingen inzien dat zij machtiger waren dan de keizers zelf. Gibbon schrijft hierover in zijn boek op blz. 56 en 57,

"De Praetoriaanse bendes, waarvan de losbandige woede het eerste symptoom en de oorzaak was van het verval van het Romeinse rijk, vormden nauwelijks het laatstgenoemde aantal. Zij ontleenden hun instelling aan Augustus [27 voor Christus tot 14 na Christus]. Die listige tiran, die beseftte dat wetten zijn toegeëigende heerschappij wel konden kleuren, maar dat wapens alleen die konden handhaven, had geleidelijk aan dit machtige lichaam van bewakers

gevormd, die voortdurend klaar stonden om zijn persoon te beschermen, de senaat ontzag in te boezemen, en de eerste bewegingen van rebellie te voorkomen of neer te slaan."

Augustus Caesar had deze Praetoriaanse Wachten buiten Rome zelf verspreid, maar zijn zoon Tiberius had ze weer naar Rome gehaald als zijn persoonlijke lijfwachten. Gibbon zegt dat het bij een dergelijke regeling slechts een kwestie van tijd was voordat zij de corruptie en persoonlijke zwakheid van de keizers zouden gaan verachten, terwijl zij kennis namen van hun eigen militaire macht. Hij schrijft op pagina 57,

"Zulke geduchte dienaren zijn altijd noodzakelijk, maar vaak fataal voor de troon van het despotisme. Maar door de Praetoriaanse wachters als het ware in het paleis en de senaat te introduceren, leerden de keizers hen hun eigen kracht en de zwakte van de burgerlijke regering in te zien; de ondeugden van hun meesters met vertrouwde minachting te bekijken, en het eerbiedige ontzag dat alleen afstand en mysterie kunnen bewaren voor een denkbeeldige macht, opzij te zetten."

De meeste keizers waren gecorrumpeerd door luxe en macht en hadden weinig moraal. In hun morele zwakte, werden ze gemakkelijk geveleid en gemanipuleerd door de slechtste mannen. Deze situatie verslechterde over het algemeen met elke nieuwe keizer. Keizer Commodus (180-192 na Christus) was de slechtste van alle Romeinse keizers. Gibbon zegt over hem op pagina 52,

"Maar elk gevoel van deugdzaamheid en menselijkheid was uitgestorven in de geest van Commodus... Zijn uren werden doorgebracht in een seraglio van driehonderd mooie vrouwen en evenveel jongens van elke rang en elke provincie; en waar de verleidingskunst geen resultaat opleverde, nam de brutale minnaar zijn toevlucht tot geweld... en hij was de eerste van de Romeinse keizers die totaal verstoken was van smaak voor de genoegens van het verstand Commodus ontdekte vanaf zijn vroegste jeugd een afkeer van alles wat rationeel of liberaal was."

Gibbon vertelt ons dan op pagina 55,

"Commodus had nu het toppunt van ondeugd en schande bereikt. Te midden van de toejuichingen van een vleiend hof kon hij voor zichzelf niet verhullen dat hij de minachting en de haat van elke man met verstand en deugd in zijn rijk had verdiend. Zijn woeste geest werd geprikkeld door het besef van die haat, door de

afgunst van elke vorm van verdienste, door de terechte vrees voor gevaar, en door de gewoonte van het slachten die hij in zijn dagelijks vermaak opdeed. De geschiedenis heeft een lange lijst bewaard van consulaire senatoren die geofferd werden aan zijn baldadige achterdocht... Zijn wreedheid werd hem uiteindelijk fataal."

Commodus vermoordde uiteindelijk zoveel mensen dat zelfs zijn favoriete concubine, Marcia, voor haar leven vreesde. Ze vergiftigde hem, maar voor hij kon sterven, wurgde een andere man hem.

Op dit punt in de geschiedenis verloren de Praetoriaanse wachters alle respect voor de keizers. Zij stonden erop dat iedereen die keizer wilde worden hun toestemming moest krijgen, en zo werden zij in feite de koningmakers. In feite verkochten deze bewakers Rome aan de hoogste bieder voor hun eigen voordeel, en vanaf dat moment waren de keizers onderworpen aan de Praetoriaanse bewakers. De keizers regeerden in plaats van de militairen.

Het begon met de moord op Commodus' opvolger, Pertinax, die door de wachters werd gedood (193 na Christus). Gibbon zegt over dit incident op pagina 57,

"De Praetorianen hadden de onschendbaarheid van de troon geschonden door de gruwelijke moord op Pertinax."

De volgende keizer, Julianus, kocht zijn positie voor 6.250 drachmen en overbood zijn rivaal, die slechts 5.000 had geboden. Het Romeinse Rijk kwam zo in een periode van burgeroorlog terecht. In de volgende eeuw zou het 32 keizers en 27 pretendentes hebben. Het was inderdaad een tijd van oorlog en bloedvergieten, afgebeeld door het Rode Paard van [Openb. 6:4](#).

Het Rode Paard werd onthuld door het tweede levende wezen rond de troon - de Leeuw van Juda. De bijbelse leeuw toont de goddelijke regering zoals die moet worden bestuurd. De regering van Rome na de dood van Commodus moet worden gezien in contrast met de regering van Christus.

Omdat Rome het heersersmandaat in handen had dat was gegeven aan Babylon, daarna aan Perzië, Griekenland en vervolgens aan Rome, hield God deze beestachtige naties verantwoordelijk voor hun daden. Het een na het andere verbreken van de zegels bracht de waarheid aan het licht over de goddeloze regering van Rome, het disfunctioneren van de immorele heerschappij en de neerwaartse spiraal naar het oordeel.

Zo getuigt het Boek van het Lot, geschreven in de hemel, van het onaanvaardbare gedrag van Rome, en van de redenen voor het goddelijk oordeel. Rome was begonnen met het vergoddelijken van mensen en het zich toe-eigenen van het gezag van het heersersmandaat, en dit werd gevolgd door militairen die zich het gezag van de keizers zelf toe-eigenden. De "ondeugd en schande" van vergoddelijkte mannen leiden natuurlijk tot publieke afkeer en tot militaire heerschappij. Vandaar dat het Rode Paard in 193 na Christus de verschuiving markeerde van "burgerlijke" macht naar militaire heerschappij.

Het Derde Zegel: The Black Horse (250-300 A.D.)

Het derde zegel brengt het zwarte paard van de hongersnood voort, en we zien ernstige hongersnoden van 250-300 na Christus. [Openb. 6:5, 6](#) zegt,

⁵ En toen Hij het derde zegel verbrak, hoorde ik het derde levende wezen zeggen: "Kom." En ik keek, en zie, een zwart paard; en hij die daarop zat, had een weegschaal in zijn hand. ⁶ En ik hoorde als het ware een stem in het midden van de vier levende wezens zeggen: "Een kwart tarwe voor een denarie, en drie kwart gerst voor een denarie, en doe de olie en de wijn geen kwaad."

Daarbij gaat het vooral om hongersnood als gevolg van oorlog en andere ernstige verstoringen.

In het midden van deze chaos komt een stem uit het midden van de vier levende wezens: "*Een choenix [bijna een kwart] tarwe voor een denarius, en drie choenices gerst voor een denarius.*" Normaal gesproken zou de prijs een achtste van een denarius zijn. Een denarius was een dagloon voor een gewone arbeider. Met andere woorden, een man zou acht dagen moeten werken om een hoeveelheid graan te kopen die voldoende was om een brood te maken.

In de dagen van Valerianus, keizer van Rome van 253 na Christus tot zijn Perzische gevangenschap in 260, was het oostelijke deel van het Romeinse Rijk in beroering. De Goten kwamen vanuit het noorden over de Zwarte Zee en vielen de steden van Klein-Azië en Griekenland binnen. Gibbon zegt op p. 100, 101,

"Uiteindelijk ging de Gotische vloot voor anker in de haven van Piraeus, vijf mijl verwijderd van Athene, dat had geprobeerd enige voorbereidingen te treffen voor een krachtige verdediging..."

"Een algemene brand brak tegelijkertijd uit in elk district van Griekenland. Thebe en Argos, Korinthe en Sparta, die vroeger zulke gedenkwaardige oorlogen tegen elkaar voerden, konden nu geen leger meer op de been brengen of zelfs hun verwoeste vestingwerken niet meer verdedigen."

"De tempel van Diana te Efeze werd, na zeven herhaalde tegenslagen met toenemende pracht en praal te hebben overwonnen, uiteindelijk door de Goten bij hun derde marine-invasie verbrand."

Kort daarna vielen de Perzen vanuit het oosten binnen, nadat zij het Parthische Rijk hadden vernietigd. (Deze vernietiging van Parthië door het Nieuwe Perzische Rijk is wat de Israëlitische stammen die in dat gebied leefden als vluchtelingen naar Armenië dreef en vervolgens als pioniers naar Europa). De keizer van Rome, Valerianus, werd bij Edessa verslagen en gevangen genomen door Sapor, de koning van Perzië. De Parthen plunderden vervolgens Klein-Azië. Gibbon spreekt over koning Sapor op pagina 104,

"Hij wanhoopte aan een permanente vestiging in het rijk, en wilde slechts een woestijn achterlaten, terwijl hij het volk en de schatten van de provincies naar Perzië vervoerde."

Rond dezelfde tijd werden de broodmanden van Rome, Sicilië en Alexandrië (Egypte), geteisterd door burgerwisten. Gibbon schrijft op pagina 109 over de situatie in Sicilië:

"De situatie [ligging] van Sicilië behoedde het voor de barbaren; noch kon de ontwapende provincie een usurpator steunen. Het lijden van dat eens bloeiende en nog steeds vruchtbare eiland werd toegebracht door nederiger handen. Een losbandige menigte van slaven en boeren heerste een tijdlang over het geplunderde land, en hernieuwde de herinnering aan de slavenoorlogen van vroegere tijden. Verwoestingen, waarvan de landbouwer het slachtoffer of de medeplichtige was, moeten de landbouw van Sicilië hebben geruïneerd.... Het is niet onwaarschijnlijk dat deze particuliere schade de hoofdstad zwaarder heeft getroffen dan alle veroveringen van de Goten of de Perzen."

Wat Alexandrië betreft, schrijft Gibbon op blz. 110, 111,

"Nadat de gevangenschap van Valerianus en de brutaliteit van zijn zoon het gezag van de wetten hadden verslapt, gaven de Alexandriërs zich over aan de onbeheerste woede van hun hartstochten, en hun ongelukkige land was het toneel

van een burgeroorlog, die (met een paar korte en verdachte wapenstilstanden) meer dan twaalf jaar duurde.....

"Maar een lange en algemene hongersnood was een ramp van ernstiger aard. Het was het onvermijdelijke gevolg van verkrachting en onderdrukking, die de opbrengst van het heden en de hoop op toekomstige oogsten uitroeide. Hongersnood wordt bijna altijd gevolgd door epidemische ziekten, het effect van schaars en ongezond voedsel. Andere oorzaken moeten echter hebben bijgedragen aan de hevige pest die van het jaar tweehonderdvijftig tot het jaar tweehonderdvijfenzestig zonder onderbreking woedde in elke provincie, elke stad en bijna elk gezin van het Romeinse rijk. Gedurende enige tijd stierven dagelijks vijfduizend mensen in Rome, en veel steden die aan de handen van de barbaren waren ontsnapt, waren volledig ontvolkt...

"In Alexandrië werd een nauwkeurig register bijgehouden van alle burgers die recht hadden op de verdeling van graan... het bewijst duidelijk dat meer dan de helft van de bevolking van Alexandrië was omgekomen; en als we de analogie durven doortrekken naar de andere provincies, zouden we kunnen vermoeden dat oorlog, pestilentie en hongersnood in een paar jaar tijd het deel [de helft] van de menselijke soort hadden verteerd."

Het boek Openbaring schrijft deze hongersnood toe aan de opening van het derde zegel, waarin God het Zwarte Paard en zijn berijder losliet. Het zwarte paard van de hongersnood was bijzonder verwoestend van 150-165 na Christus, zoals Gibbon (hierboven) heeft opgetekend, en bijna de helft van de mensen in het Rijk stierf door oorlog of honger.

In [Openb. 6:5](#) wordt de ruiter van het zwarte paard gezien met "een weegschaal in zijn hand", een universeel symbool van gerechtigheid dat tot op de dag van vandaag wordt gebruikt. Dit waren goddelijke oordelen over het Romeinse Rijk vanwege de verdorvenheid van het volk en zijn despotische heersers.

Het derde levende wezen dat de gebeurtenissen van deze periode onthult was de stam van Dan, de "rechter", afgebeeld als de adelaar. De regering van God vereist gelijke en onpartijdige rechtvaardigheid voor iedereen ([Lev. 19:15](#); [Jakobus 2:1-4](#)). Wanneer mensen zich het gezag van Christus toe-eigenen en zichzelf zo vergoddelijken, leidt de daaruit voortvloeiende tirannie uiteindelijk tot een militair bewind, dat wil zeggen een bewind met geweld en angst. Dan worden

grondbeginselen van rechtvaardigheid geschonden als de landbouw wordt verstoord en voedseltekorten leiden tot grootschalige diefstal en chaos.

Zelfs militaire heerschappij is onvoldoende om chaos te voorkomen bij grootschalige hongersnood. Dat was de toestand van het Romeinse Rijk die werd onthuld door de verbroken zegels in Openbaring 6.

Hoofdstuk 3

Het Vierde Zegel

[Openbaring 6:7, 8](#) zegt,

⁷ En toen Hij het vierde zegel verbrak, hoorde ik de stem van het vierde levende wezen zeggen: "Kom." ⁸ En ik keek, en zie, een asgrauw [*chloros*, "groen"] paard; en hij die daarop zat had de naam Dood; en Hades volgde met hem. En hun werd gezag gegeven over een vierde deel der aarde, om te doden met zwaard en met hongersnood en met pest en door de wilde dieren der aarde.

Wanneer de eerste vier zegels zijn verbroken, zegt elk levend wezen op zijn beurt tegen Johannes: "Kom." Waarom zegt hij niet: "Kijk en zie!"? Waarom niet "Hoor dit!"? Waarom "kom"? Waar moest Johannes heen?

Het lijkt erop dat het levende wezen Johannes uitnodigde naar een andere dimensie, zodat hij getuige kon zijn van gebeurtenissen op aarde die nog moesten komen. In [Openb. 4:1](#) werd Johannes uitgenodigd om "*hierheen te komen*", waar hij getuige was van de gang van zaken in het goddelijke hof in de hemel. De zegels waren van het boek in de hemel, maar het levende wezen wilde dat Johannes "terugkwam" naar de aarde om getuige te zijn van gebeurtenissen die hier zouden plaatsvinden.

Dit "asgrauwe" (of groene) paard werd onthuld door het vierde levende wezen, dat Jozef, of Efraïm, de Stier, voorstelt. Efraïm betekent "dubbele vruchtbaarheid", en hij ontving het geboorterecht van zijn vader, Jozef, die "*een vruchtbare tak*" was ([Gen. 49:22](#)). De zegen van Jakob ging over de overvloed van vruchtbaarheid "*met zegeningen van de hemel boven, zegeningen van de diepte die beneden ligt, zegeningen van de borsten en van de schoot*" (Gen. [49:25](#)). Mozes voegt zijn zegen toe "*met de uitverkoren dingen van de aarde en haar volheid*" ([Deut. 33:16](#)).

De zegeningen van het vierde levende wezen (het Kalf, of Stier) rond de troon zijn de zegeningen die aan Jozef zijn gegeven. Groen is de kleur van leven, opstanding en overvloed. Maar het vierde zegel liet zien dat het tegenovergestelde wordt uitgestort over de aarde, namelijk over het Romeinse rijk, het vierde beest.

Dood van een Rijk

De dood is het onvermijdelijke resultaat van de hongersnood die door het derde levende wezen werd onthuld. Dit was een tijd van hongersnood, dood en verval van het Rijk. Ten minste een vierde van de bevolking van het Romeinse Rijk kwam in deze tijd om door hongersnood of aan hongersnood gerelateerde oorzaken, zoals ziekte. Gibbon schat dat bijna de helft van de bevolking van het Romeinse Rijk in slechts 15 jaar van de honger omkwam!

En zo dateren we het Vale Paard tijdperk tegelijk met de hongersnood, met name van 250-265 n.Chr. Het vierde zegel bracht niet alleen de dood van talrijke individuen in het Rijk, maar ook de dood van het Rijk zelf. Nadat Diocletianus in 284 aan de macht was gekomen, verdeelde hij het Romeinse Rijk een jaar later (285) in Oost en West. Hoewel het rijk dertig jaar later door Constantijn werd herenigd, was zelfs die hereniging tijdelijk. Diocletianus zette zo de toon voor de permanente verdeling van het rijk een eeuw later. Gibbon zegt op pagina 124,

"Net als Augustus kan Diocletianus worden beschouwd als de stichter van een nieuw rijk.

"Naar het voorbeeld van Marcus gaf hij zichzelf een collega in de persoon van Maximianus, aan wie hij eerst de titel van Caesar en daarna die van Augustus gaf."

Zeven jaar na de opsplitsing van het rijk in twee delen, verdeelden de gezamenlijke keizers het opnieuw in vier stukken. In 292 na Christus benoemden Diocletianus en Maximianus elk een mindere generaal met de titel Caesar om hen te helpen het rijk te verdedigen tegen invallen. De andere twee Caesars waren Galerius en Constantius.

Galerius, de Caesar van het Oosten, bracht later Diocletianus ertoe de kerk te vervolgen en te vernietigen. Het resultaat van deze wetgeving bracht de verschrikkelijke "verdrukking" over de kerk ([Openb. 2:10](#)) die tien jaar duurde (303-313 na Christus). Deze vervolging werd echter grotendeels in Italië en in het Oosten uitgevoerd door Maximianus en Galerius. Constantius, die verantwoordelijk was voor de verdediging van het westelijke Rijk (Gallië, Spanje en

Brittannië) begunstigde de christenen en vervolgde halfslachtig net genoeg van hen om zijn plicht als Caesar te doen.

De verdeling van het rijk in vier delen betekende dat er nu vier koninklijke paleizen en hoven moesten worden onderhouden, in plaats van slechts één. Gibbon schrijft op pagina 131, 132,

"Het rijk werd verdeeld in vier delen. . de politieke eenheid van de Romeinse wereld werd geleidelijk ontbonden en er werd een principe van verdeling ingevoerd, dat in de loop van enkele jaren de eeuwige scheiding van het oostelijke en westelijke rijk tot gevolg had."

Deze verdeling bracht ook een aanzienlijke belastingverhoging met zich mee om de uitbundige hoven van de vier heersers te kunnen onderhouden. Zij concurreerden met elkaar om meer pracht en luxe uit te stralen, en ieder had zijn eigen reeks magistraten, ministers en bedienden om hun afzonderlijke regeringsposities in te vullen. De nieuwe belastingen belastten het volk verder en versterkten het probleem van de hongersnood dat we eerder zagen in de tijd van het derde zegel.

Vergelijkingen met Mattheüs 24

Zoals ik al eerder zei, onthulde het verbreken van de vier zegels de tekenen van "het einde van het tijdperk" die Jezus opsomde in Mattheüs 24.

Het eerste zegel, dat een valse overwinnaar op een wit paard toont, werd beschreven in [Matt. 24:4, 5](#),

⁴ En Jezus antwoordde en zei tegen hen: "Zorg ervoor dat niemand u misleidt.⁵ want velen zullen in Mijn naam komen en zeggen: 'Ik ben de Christus' en zullen velen misleiden."

De Romeinse keizers, die lauwerkransen (*stephanos*) droegen en op witte paarden reden, werden vergoddelijkt als goden - valse messiassen.

Het tweede zegel, dat de oorlog op een rood paard voorstelt, wordt vervolgens beschreven in [Matt. 24:6, 7](#),

⁶ En u zult horen van oorlogen en geruchten van oorlogen; ziet toe dat u niet bang bent, want die dingen moeten plaatsvinden, maar dat is nog niet het einde. ⁷ Want natie zal opstaan tegen natie, en koninkrijk tegen koninkrijk...

Het Romeinse Rijk begon vanaf de dood van Commodus in 193 met opstanden en oorlogen, wat resulteerde in de hongersnoden van de volgende fase van de Romeinse geschiedenis.

Het derde zegel, dat hongersnood op een zwart paard uitbeeldt, wordt vervolgens beschreven in [Matt. 24:7, 8](#),

⁷ ...en op verschillende plaatsen zullen er hongersnoden en aardbevingen zijn. ⁸ Maar al deze dingen zijn slechts het begin van geboortepijnen.

De hongersnoden van 250-265 na Christus doodden ongeveer de helft van de bevolking van het Romeinse Rijk en vormden de aanzet tot de dood (ontbinding) van het Rijk zelf.

Het vierde zegel beeldt de dood uit, niet alleen door hongersnood, zwaard en pest, maar ook "*door de wilde dieren der aarde*" ([Openb. 6:8](#)). Terwijl de eerste drie vormen van dood universeel over het Rijk kwamen, was de laatste in de eerste plaats voorbehouden aan de christenen in de arena's om de niet-christelijke menigte te vermaken. Zo zei Jezus in [Matt. 24:9, 10, 13](#),

⁹ Dan zullen zij u overleveren aan verdrukking en u doden, en u zult gehaat worden door alle volken vanwege Mijn naam. ¹⁰ En in die tijd zullen velen afvallen en elkaar overleveren en haten.... ¹³ Maar wie volhardt tot het einde, die zal gered worden.

Deze vier tekenen zijn patronen die niet noodzakelijkerwijs beperkt zijn tot de ondergang van Rome. Toch zien we deze patronen ontstaan aan "*het einde van het tijdperk*", dat wil zeggen het einde van de heerschappij van het vierde beest. Het ijzeren beest Rome, beschreven in [Dan. 7:7](#), werd in 285 na Christus in wezen politiek opgebroken door keizer Diocletianus en zeven jaar later in 292 verder opgedeeld.

Het Evangelie van het Koninkrijk

Deze splitsing van het rijk vond plaats vlak voor de "christelijke" fase onder Constantijn, die in 313 begon, waarmee Jezus' slotverklaring met betrekking tot deze opeenvolging van tekenen gedeeltelijk in vervulling ging. Hij zei in [Matt. 24:14](#),

¹⁴ En dit evangelie van het koninkrijk zal in de hele wereld gepredikt worden tot een getuigenis voor alle volken, en dan zal het einde komen.

Toen de vervolging van christenen ophield met het Edict van Tolerantie van Constantijn (313 na Christus), kreeg de kerk bijna ongekende mogelijkheden om het evangelie onder alle volkeren te verspreiden. Het probleem was dat de kerk

tegen die tijd nogal vleselijk was, en deze mentaliteit zorgde ervoor dat veel leiders politieke macht nastreefden en iedereen die hun gevestigde geloofsovertuigingen niet onderschreef, vernietigden. Zo ging gedurende vele eeuwen de kans om de wereld te bekeren door de liefde van Christus en door de demonstratie van zijn Geest grotendeels verloren.

Helaas nam de kerk de wegen van de naties over, zoals Israël had gewenst in de dagen van Samuël, toen zij de profeet vroegen: "*Stel voor ons een koning aan om over ons te oordelen zoals alle naties*" ([1 Sam. 8:5](#)). Hun verlangen om door mensen geregeerd te worden, in plaats van door God, was een belediging voor God. Toch willigde Hij hun verzoek in, want we lezen in [1 Sam. 8:7](#),

7 En de Heer zei tegen Samuel: "Luister naar de stem van het volk met betrekking tot alles wat zij tegen u zeggen, want zij hebben u niet verworpen, maar zij hebben Mij verworpen als koning over hen."

God koos toen Saul als hun koning. Hoewel Sauls zalving legitiem was, was het niet de volmaakte wil van God, en daarom zou zijn heerschappij tijdelijk zijn. Saul werd toen gekroond op de dag van de "korenoogst" ([1 Sam. 12:17](#)), wat het volk Pinksteren noemde, of het feest der weken.

Saul was dus een type van de kerk in het Pinkstertijdperk. Vanaf de tijd van Constantijn werden de kenmerken van Saul steeds duidelijker in de kerk, compleet met Sauls vervolging van David. De vervolging van "ketteren" omvatte ook de vervolging van de overwinnaars, want het ontbrak de kerk aan onderscheidingsvermogen om het verschil te kennen. Zij kende alleen haar geloofsbelijdenissen, die het ware geloof vervingen als norm voor de orthodoxie.

Deze vervolging, samen met de eerdere tienjarige vervolging onder Diocletianus, gaf aanleiding tot het verbreken van de zegels om de zielen te gedenken wier bloed was uitgestort onder het offeraltaar. Hun stem is dan te horen terwijl ze tot God roepen in de volgende paar verzen voordat de drie laatste zegels worden onthuld.

Hoofdstuk 4

Het Vijfde Zegel

Toen de eerste vier zegels werden verbroken, kregen de vier levende wezens rond de troon de macht om Johannes de komende dingen te tonen. Deze vier levende wezens werden afgebeeld op de vlaggen van de vier leidende stammen van Israël, die rond de Ark van het Verbond (Gods troon op aarde) waren gelegd. De zegels

werden tegen de klok in verbroken, te beginnen met het zegel op Ruben (Man) aan de zuidkant, vervolgens naar Juda (Leeuw) in het oosten, Dan (Adelaar) in het noorden, en tenslotte Efraïm (Stier) aan de westkant.

Het Lam was de enige die waardig was het boek te nemen en de zegels te openen. Hij is een collectief Lam en niet alleen Jezus Christus zelf. Als Hoofd van het lichaam van het Lam (*arnion*), verbreekt Jezus de zegels, maar de levende wezens doen Zijn bevelen als uitvoerder van Christus' wil. Het lichaam levert Zijn dubbele getuigenis om alle dingen tot stand te brengen.

Dan komen we bij het vijfde zegel, dat de zielen onder het altaar onthult. **Openb. 6:9** zegt,

⁹ En toen Hij het vijfde zegel verbrak, zag ik onder het altaar de zielen van hen die gedood waren vanwege het woord van God en vanwege het getuigenis dat zij hadden afgelegd.

Dit zijn de overwinnaars die, zoals we later zullen zien, geroepen zijn om met Christus te regeren (**Openb. 20:4**). Zij getuigen van Christus. Dat wil zeggen, zij zijn het Amen-volk dat als lichaam de dubbele getuige van Christus op aarde is.

De zielen onder het altaar

De getuigen van Christus worden niet beschreven als geesten, maar als "zielen", want "*de ziel [nephesh] van het vlees is in het bloed*" (**Lev. 17:11**).

Het bloed van de offers moest onder het altaar worden uitgegoten (**Lev. 8:15**). Vandaar dat we zien dat de "zielen" in het bloed onder het altaar verblijven.

Daarom profeteerde Jesaja ook van de Lijdende Knecht die kwam "*als een lam ter slachting*" in **Jesaja 53:7 KJV**. In **Jesaja 53:12 KJV** lezen we: "*Hij heeft zijn ziel uitgestort in de dood*", waar de ziel een verwijzing is naar het bloed dat onder het altaar wordt uitgestort.

Uit **Handelingen 8:32, 33** weten we dat Jezus Christus zelf dat Lam was. Paulus identificeert "Gods uitverkorenen" in **Rom. 8:33**, en vervolgens citeert hij David in **Psalm 44:22**, waaruit blijkt hoe Gods uitverkorenen ook als offerlammeren worden behandeld. Paulus zegt in **Rom. 8:35, 36, 37**,

³⁵ **Wie zal ons scheiden van de liefde van Christus? Zal beproeving, of nood, of vervolging, of hongersnood, of naaktheid, of gevaar, of zwaard?**

³⁶ **Zoals geschreven staat: "Om Uwentwil worden wij de ganse dag ter dood gebracht; wij werden beschouwd als schapen om geslacht te worden." ³⁷ Maar in al deze dingen overwinnen wij overweldigend door Hem die ons heeft liefgehad.**

Dus wanneer het vijfde zegel wordt geopend in **Openb. 6:9** ontdekken we dat het geslachte Lam op een bepaald niveau alle martelaren omvat die getuigen van het werk van Christus aan het kruis. Ook hun zielen zijn uitgestort onder het offeraltaar. De wereld behandelt hen zoals zij

Jezus behandelde, want we lezen in **1 Johannes 2:6**,

6 degene die zegt in Hem te blijven, zou zelf moeten wandelen zoals Hij wandelde.

Paulus zegt dat Gods uitverkorenen "*overwinnen door Hem die ons heeft liefgehad.*" Hoe overwinnen zij? Door de liefde van Christus. De haat van de wereld is bedoeld om de liefde te testen, en echte liefde komt sterk en stevig uit de vervolging tevoorschijn, zo niet gekneusd en bebloed. Niemand, zegt Paulus, kan ons scheiden van de liefde van Christus.

Zij die Gods uitverkorenen haten zijn als Kaïn, die zijn broer doodde (**1 Johannes 3:12**). Een dergelijke haat kenmerkt de wereld, maar niet Gods uitverkorenen, want "*wie niet liefheeft, blijft in de dood*" (**1 Johannes 3:14**).

Over de uitverkorenen lezen we in **1 Johannes 3:16**,

16 Wij kennen de liefde hieruit, dat Hij zijn leven voor ons heeft afgelegd; en wij zouden ons leven moeten afleggen voor de broeders.

Daarom is het duidelijk dat God alle martelaren ziet als offerlammeren, wier bloed is uitgestort onder Zijn altaar in de hemelse Tempel. Zij zijn het *arnion* van God, en als een met het Hoofd verbonden lichaam zijn ook zij waardig bevonden om deel te nemen aan de opening van het boek en de zegels ervan te verbreken.

Uiteindelijk vertegenwoordigen de vier levende wezens rond de troon alle stammen van Israël en de hele schepping. Hun voorrecht om de eerste vier zegels te verbreken voorspelt de dag waarop de hele schepping in vierstemmige harmonie zingt en getuigt van de machtige werken van God.

De stem van de martelaren

Openbaring 6:10 gaat verder,

¹⁰ en zij riepen met luide stem en zeiden: "Hoe lang, o Heer, heilig en waarachtig, wilt Gij niet oordelen [*krino*] en ons bloed wreken [*ekdikeo*] op hen die op de aarde wonen?"

Deze martelaren roepen niet om "wraak" zoals vleselijke mensen. Wij mogen dit niet met een Griekse mentaliteit interpreteren, maar begrijpen het met Hebreeuwse ogen in het licht van de bijbelse wet. We moeten het ook niet begrijpen door de lens van het Jodendom, want dit is een gebied waar de Joodse leiders de wet zeer verkeerd begrepen.

Jezus' Bergrede toonde het contrast tussen het Joodse begrip van de wet en Jezus' eigen begrip. Hij deed de wet niet weg, maar toonde de juiste betekenis ervan. In **Matt. 5:43-45** zei Jezus,

⁴³ U hebt gehoord dat er gezegd is: "Gij zult uw naaste liefhebben en uw vijand haten." ⁴⁴ Maar ik zeg u, heb uw vijanden lief, en bid voor hen die u vervolgen,⁴⁵ opdat u zonen van uw Vader wordt...

Leviticus 19:18 zegt,

¹⁸ U zult geen wraak nemen, noch wrok koesteren tegen de zonen van uw volk, maar u zult uw naaste liefhebben als uzelf; Ik ben de Heer.

Het jodendom beperkte hun liefdesvereiste tot hun medejoden, wat hen een vrijbrief gaf om hun vijanden (d.w.z. niet-joden) te haten. Er is een verschil tussen Hebreeuws denken en Joodse interpretaties. Jezus wees veel van hun interpretaties van de wet af. In feite zegt **Lev. 19:33, 34**,

³³ Wanneer een vreemdeling bij u in uw land verblijft, zult gij hem geen onrecht aandoen. ³⁴ De vreemdeling die bij u verblijft, zal voor u zijn als de inwoner onder u, en gij zult hem liefhebben als uzelf; want gij waart vreemdelingen in het land Egypte; Ik ben de Here, uw God.

De passage gaat verder met de wet van gelijke maten en gewichten, die de wil van God vastlegt om alle mensen gelijk te behandelen in zaken van rechtvaardigheid. Deze wet wordt duidelijker uiteengezet in **Num. 15:16**,

¹⁶ Er moet één wet en één verordening zijn voor u en voor de vreemdeling die bij u verblijft.

Gezien het feit dat de martelaren degenen zijn die niet gescheiden kunnen worden van de liefde van Christus, is het duidelijk dat wij hun motieven niet mogen belasteren wanneer zij roepen om gerechtigheid in **Openb. 6:10**. Zij verlangen naar ware gerechtigheid - niet naar de "gerechtigheid" van mensen, of zelfs van religieuze mensen die beweren de wet van God te kennen.

De Bloedwreker

De zielen onder het altaar eisen geen wraak voor de verschrikkelijke manier waarop de wereld hen in hun leven op aarde heeft behandeld. Johannes laat in zijn eerste brief duidelijk zien dat als zij geen hart van liefde hadden, zij geen overwinnaars zouden zijn, noch zouden zij getuigen van de werken van Christus.

Men ziet de zielen onder het altaar uitroepen: "*Hoe lang, o Heer, wilt Gij niet oordelen en ons bloed wreken...?*". Het woord "wreken" is *ekdikeo*, wat betekent "je recht halen, recht doen".

De manier waarop men recht doet is een andere zaak. Vleselijke rechters kunnen op vleselijke wijze "wreken"; maar zij die het hart van God kennen, zullen "wreken" volgens het hart van God. Hoe dan ook, de ouder of voogd van het slachtoffer was verantwoordelijk om te bemiddelen en ervoor te zorgen dat zijn pupil werd gecompenseerd voor zijn verlies. De wet spreekt dus van de "*bloedwreker*" (**Deut. 19:12**), wat een slechte vertaling is. Het woord "wreker" komt van het Hebreeuwse woord *ga'al*, wat een VERLOSSER betekent.

Het Hebreeuwse woord *dam*, "bloed", betekent niet bloedvergieten, maar verwantschap. Vandaar dat hij de *verwantenverlosser is*, niet de "bloedwreker" zoals sommigen het verstaan. Dit was de term voor de wettelijke voogd (of rechter) van de uitgebreide familie die verantwoordelijk was voor het handhaven van wet en orde en het oplossen van geschillen volgens de procedure die in **Matt. 18:15-20** wordt gegeven.

De zielen onder het altaar doen dus een beroep op Christus als hun zielsverlosser, en vragen Hem om het onrecht dat hen is aangedaan recht te zetten en hun bloed te *verlossen*. Dit is geen oproep om degenen die de martelaren hebben gedood te vernietigen, noch om de goddelozen te geven wat zij "verdienen". Wat zij verdienen is wat Jezus op Zich nam aan het kruis, want dat is de betekenis achter alle offers in de tempel.

Jezus zelf toonde het doel van zijn offer aan het kruis door in **Johannes 12:32, 33** te zeggen,

³² "En als Ik van de aarde wordt opgeheven, zal Ik alle mensen tot Mij trekken." ³³ Maar Hij zei dit om het soort dood aan te geven waarmee Hij zou sterven.

Met andere woorden, als Jezus aan het kruis werd "*opgeheven*", dan wordt het zeker dat Hij hun Verwekker zal worden en *alle mensen* tot Zich zal "*trekken*". Hij gebruikte de profetische metafoor van de slang die in de woestijn werd opgeheven en die, als de mensen ernaar keken, werd genezen (**Johannes 3:14, 15**). Onder het Oude Verbond hing hun genezing af van hun reactie, maar onder het Nieuwe Verbond hing het af van Gods eed. In dit geval was Jezus naar de aarde gezonden om die eed te vervullen, en dus was hij werkzaam voor de hele wereld.

Het Hebreeuwse woord *ga'al*, "verlosser", wordt gespeld met drie Hebreeuwse letters: *gimel*, *alef* en *lamed*. De *gimel* is letterlijk een kameel, maar betekent "opgetild worden". De *alef* en *lamed* spellen het woord *El*, wat "God" is. Dus *ga'al* betekent letterlijk "God optillen". Vandaar dat Jezus dit woordbeeld van omhoog geheven worden aan het kruis gebruikte als een subtiele aanspraak op goddelijkheid en ook om Zichzelf te tonen als de Verlosser des Heren, die alle mensen tot Zich zou trekken.

We zien dus dat de martelaren roepen dat het woord van Jezus in vervulling gaat. Zij roepen niet om goddelijke "wraak" op degenen die hun bloed vergoten hebben. Omdat zij de gezindheid van Christus hebben, roepen zij uit dat Jezus zijn belofte vervult dat Hij, als Hij aan het kruis wordt opgeheven, alle mensen tot zich zal trekken. Dit is de ware rechtvaardigheid en "wraak" van God. Terwijl de wet elke zondaar verantwoordelijk houdt voor de zonde, kwam Jezus als het Lam van God om de straf te betalen voor de zonde van de wereld.

Stefanus' voorbeeld

Onder deze martelaren was ongetwijfeld Stefanus, de eerste christelijke martelaar, die, terwijl hij stierf, de rechter vroeg zijn beulen niet van zijn moord te beschuldigen (**Handelingen 7:60**). Hiermee volgde hij Jezus' eigen voorbeeld, die hen vergaf toen Hij stierf aan het kruis.

Stefanus behoorde zeker tot de "*zielen onder het altaar*". Toch kan ik me niet voorstellen dat Stefanus klaagt dat God zijn moord nog niet heeft "gewroken". Dat zou niet stroken met zijn verlangen hen te vergeven.

Overwinnaars zijn vergevingsgezinden, omdat zij leven volgens het principe van het Jubeljaar. Het is niet zo dat zij weigeren de zonde te oordelen of zondaars ter verantwoording te roepen, want er zijn vele momenten waarop zo'n oordeel nodig is om de zondaar tot inkeer en geestelijke groei te brengen. Daarom houdt God

ons verantwoordelijk - en als wij niet getuchtigd worden, zijn wij zijn kinderen niet (**Hebr. 12:5-8**).

Niettemin is het goddelijk oordeel, wanneer het wordt uitgesproken door het verstand en het hart van God, bedoeld om het hart te corrigeren, niet om de persoon te vernietigen. De overwinnaars hebben het hart van God en zouden nooit tot God roepen om degenen die hen mishandelen voor altijd te vernietigen. Hun gebed is het oordeel te brengen om de wettige orde te herstellen en alle dingen onder de voeten van Christus te brengen.

Het antwoord op het gebed

Openb. 6:11 toont Gods antwoord op hun gebed:

¹¹ En aan ieder van hen werd een wit kleed gegeven; en hun werd gezegd dat zij nog een poosje moesten rusten, totdat ook het getal van hun mededienstknechten en hun broeders, die gedood zouden worden zoals zij waren, voltooid zou zijn.

Het is Gods bedoeling om alle zondaars *als groep te* oordelen aan het einde van het tijdperk, wanneer zij worden opgewekt om te staan aan de Grote Witte Troon (**Johannes 5:28, 29**); **Openb. 20:12**). Elke zondaar die de martelaren ter dood heeft veroordeeld, zal individueel worden geoordeeld, maar zij zullen tegelijkertijd collectief worden geoordeeld. Evenzo zullen de overwinnaars zelf tegelijkertijd als groep worden beloond. Dus zegt God tegen de martelaren dat zij geduldig moeten zijn totdat de rest van hun broeders gedood zal worden.

In elk geslacht zijn er martelaren, en het lichaam van Christus moet van het begin tot het einde van het tijdperk geleidelijk uit het stof der aarde worden gevormd. Toch krijgen deze martelaren een wit kleed, nog voordat de uiteindelijke beloning wordt uitgedeeld. Gedeeltelijke beloningen zijn als eerste vruchten die een grotere oogst beloven in de komende tijd. Zo zijn ook de witte gewaden een belofte van een grotere beloning die nog moet komen.

Twee kledingstukken als beloning

Sommigen hebben geleerd dat wanneer gelovigen sterven, zij onmiddellijk hun eeuwige beloning ontvangen en de volle glorie binnegaan die hun toekomt voor hun trouw. Maar Jezus zegt in **Openb. 22:12**,

¹² Zie, Ik kom snel, en Mijn loon is bij Mij, om een ieder te vergelden naar wat hij gedaan heeft.

Ongetwijfeld is dit wat de martelaren werd verteld in **Openb. 6:10** toen zij witte gewaden kregen. De witte gewaden staan natuurlijk voor "*de rechtvaardige daden van de heiligen*" (**Openb. 19:8**). Zij worden in typen en schaduwen afgebeeld als de linnen gewaden van de priesters in de tabernakel en tempel, die zij moesten dragen terwijl zij God dienden in het heiligdom (**Ezechiël 44:17, 18, 19**). Maar als we die passage bestuderen, zien we dat de priesters in werkelijkheid twee kledingstukken bezaten.

De priesters moesten God bedienen in hun linnen, maar zij mochten het volk niet bedienen terwijl zij linnen droegen. Om het volk in de voorhof te dienen moesten zij "*hun kleding waarin zij dienden uittrekken en in de heilige kamers leggen*" en "*andere kleding aantrekken*" (**Ezechiël 44:19**). Deze "andere klederen" veroorzaken zweet (**Ezechiël 44:18**). Met andere woorden, ze zijn gemaakt van wol, niet van linnen.

Wollen klederen stellen dus sterfelijke lichamen voor - het resultaat van de vloek (**Gen. 3:19**). De martelaren waren van hun wollen kledingstukken ontdaan toen hun lichamen werden gedood. In hun beroep op het goddelijke hof gaf God hun toen wit linnen, of geestelijke kledingstukken. Dit was een goede beloning, maar het gaf hun nog geen toegang tot het "buitenhof", dat hen in staat zou stellen de mensen op aarde (die in het "buitenhof"-rijk leven) rechtstreeks te bedienen. De uiteindelijke beloning (die nog niet is gegeven) was de opstanding, waardoor alle overwinnaars toegang zullen krijgen tot beide sets kledingstukken om te voldoen aan de eisen van het priesterschap, zoals te zien is in **Ezechiël 44:17-19**.

De twee klederen worden door de apostel Paulus uitgelegd in **2 Kor. 5:1-5**. Daar vertelt Paulus ons dat wij twee gewaden (of tenten, tabernakels) hebben. Het ene wordt voor ons bewaard in de hemel, dat ons, wanneer het aan ons wordt gegeven, zal bekleden met onsterfelijkheid. Het huidige kleed dat wij dragen is het sterfelijke lichaam, waarin "*wij kreunen, verlangend om bekleed te worden met onze woning uit de hemel*" (**2 Kor. 5:2**).

Natuurlijk zal de uiteindelijke beloning, gegeven bij de opstanding van de doden, niet hetzelfde lichaam zijn dat we tijdens ons verblijf op aarde tijdens ons leven hebben versleten. Wij zijn niet zoals de sceptici in Paulus' tijd die bezwaar maakten en vroegen: "*Met wat voor lichaam komen zij?*" (**1 Kor. 15:35**). Paulus antwoordt hierop in **1 Kor. 15:42-45**,

⁴² Zo is ook de opstanding van de doden. Het is gezaaid in een vergankelijk lichaam, het wordt opgewekt in een onvergankelijk lichaam;⁴³ het is gezaaid in oneer, het wordt opgewekt in heerlijkheid; het is gezaaid in zwakheid, het wordt opgewekt in kracht;⁴⁴ het is gezaaid in een natuurlijk lichaam, het wordt opgewekt in een geestelijk lichaam....⁴⁵ Zo staat er ook geschreven: "De eerste mens, Adam, werd een levende ziel." De laatste Adam werd een levengevende geest.

Het "natuurlijke" (*psukikos*, "ziels") vergaat en wordt vervangen door een "geestelijk lichaam". Dit betekent niet dat de opgestane slechts één soort lichaam tegelijk heeft, eerst natuurlijk en dan geestelijk. Zijn vergelijking van de twee Adams laat zien hoe wij veranderd zullen worden van aards naar geestelijk.

Jezus werd verwekt door God. Wij zijn allemaal geboren uit natuurlijke ouders, met "geestelijke" lichamen. Maar wanneer wij voor de tweede keer verwekt worden - deze keer door de Heilige Geest - is dat heilige zaad een geestelijk mens met een geestelijk lichaam en een geestelijk gewaad. Het doel is niet om van een fysiek lichaam te worden ontdaan en voortdurend in een geestelijk lichaam te leven. Het doel is om beide gewaden te hebben, zodat wij als priesters van God God in de hemel en de mensen op aarde kunnen dienen. Maar daarvoor is de opstanding uit de dood nodig, want dan krijgen we rechtstreeks toegang tot beide werelden.

Omdat de eerste opstanding beperkt is tot de weinigen (**Openb. 20:5**), zal er voor de overwinnaars nog veel werk te doen zijn als "*priesters van God en van Christus*" (**Openb. 20:6**). De rest van de mensheid zal bediening nodig hebben, maar het is onwettig om deze "buitenste voorhoven" te bedienen terwijl zij gekleed zijn in linnen, of hemelse gewaden (**Ezechiël 44:19**). Tegelijkertijd moeten hun andere klederen, om de mensen goed en effectief te kunnen bedienen, lijken op het lichaam waarin Jezus zelf is opgewekt. Daarom moet zelfs hun fysieke lichaam veranderd worden in iets anders dan dat waarmee wij nu vertrouwd zijn. **1 Kor. 15:51, 52** zegt aldus,

⁵¹ Zie, ik vertel u een mysterie [geheim]: wij zullen niet allen slapen, maar wij zullen allen veranderen⁵² in een ogenblik [*atomos*, "atomaire verandering"] in het knippen van een oog, bij de laatste bazuin; want de bazuin zal klinken, en de doden zullen onvergankelijk worden opgewekt, en wij zullen worden veranderd.

Daarom is het duidelijk dat de martelaren, wanneer zij witte gewaden krijgen nadat zij een beroep hebben gedaan op de goddelijke rechtbank, niet hun gehele beloning kregen, maar slechts een gedeeltelijke beloning. De witte gewaden

stelden hen in staat God te dienen in het hemelse heiligdom, maar niet rechtstreeks aan de mensen op aarde. Er zal hun nog een grotere beloning worden gegeven, nadat zij enige tijd hebben gerust.

Openb. 6:11 zegt verder niets, maar wij weten uit het einde van het boek dat zij moeten wachten op de opstanding van de doden, bij welke gelegenheid Christus hun nieuwe aardse gewaden zal geven. Zij zullen dan de mogelijkheid hebben om zich naar believen om te kleden, zodat zij God kunnen dienen in het hemelse heiligdom of de mensen in het buitenhof.

Hoofdstuk 5

Het Zesde Zegel

We komen nu bij het zesde zegel, dat spreekt over het goddelijk oordeel over het Romeinse Rijk, dat begon in 310 na Christus toen Constantijn keizer werd. **Openb. 6:12** zegt,

¹² En ik keek toen Hij het zesde zegel verbrak, en er was een grote aardbeving; en de zon werd zwart als een haardoek, en de hele maan werd als bloed;

Zoals gewoonlijk begint dit gedeelte met het Hebreeuwse verbindingswoord "en", waaruit een progressieve openbaring blijkt die voortbouwt op het vorige gedeelte. Dit zegel opent met "*een grote aardbeving*", wat in de profetie kan staan voor een letterlijke beving of een gebeurtenis die mensen en naties emotioneel of politiek door elkaar schudt. Natuurrampen kunnen, wanneer zij zich voordoen, ook de voorbode zijn van grote politieke veranderingen. Zo moeten wij misschien de grote beving interpreteren die in **Haggai 2:6, 7** wordt voorspeld aan het einde van het tijdperk.

Dergelijke natuurverschijnselen verbeelden vaak politieke en sociale gebeurtenissen. De zon stelt de koning voor, en de maan het politieke establishment dat de decreten van de koning "weerspiegelt" (of uitvoert). Na de regeringswisseling van Diocletianus naar Constantijn vertegenwoordigde (of omvatte) de maan kerkleiders die de wil van de nieuwe keizer weerspiegelden.

De zwarte zon beschrijft een zonsverduistering. De rode maan die "*als bloed*" wordt, beschrijft een maansverduistering. Dit is zeker hoe elke lezer in Johannes' tijd zijn metafoor zou hebben begrepen.

Deze verandering in de politieke orde van Rome bracht ook een verandering in de kerk teweeg. Dit wordt weerspiegeld in de verandering van de vervolgte kerk van Smyrna naar de kerk van Pergamum, die op haar beurt parallel loopt met de kerk van Balaam in het Oude Testament.

De Grote Verandering (313 A.D.)

Zoals ik eerder aantoonde, werden de laatste tien "dagen" (303-313 na Christus) die leidden tot Constantijns Edict van Milaan, gekenmerkt door de hevigste vervolging in de geschiedenis van het Rijk. Vandaar dat het vijfde zegel de vervolgdenden afbeeldt als "*zielen onder het altaar*", vlak voor de val van het heidense rijk in het zesde zegel.

De vervolging werd in deze tien jaar echter niet uniform uitgevoerd in het rijk, want Constantius en zijn zoon Constantijn voerden de edicten van de keizer slechts minimaal uit in Brittannië, Spanje en Gallië. Naarmate hun macht toenam - vooral na de dood van Constantius - dwong zijn zoon zijn medekeizers op agressieve wijze tot een geest van tolerantie. Eerst het Edict van Tolerantie (311 na Chr.) en vervolgens het Edict van Milaan (313 na Chr.) verleenden godsdienstvrijheid, vooral aan christenen.

Bij de grote schok die begin vierde eeuw plaatsvond, viel het Rijk zelf niet uiteen, maar veranderde de nieuwe keizer (Constantijn) het in een ander soort Rijk. Gedurende enkele jaren kregen het christendom en andere godsdiensten relatieve vrijheid van godsdienst. Maar de zon van het heidendom ging onder, en het zou slechts een kwestie van tijd zijn voordat de christelijke keizers de beoefening van het heidendom zouden beperken en uiteindelijk afschaffen. Ze sloten de heidense tempels en veranderden ze in christelijke tempels. Hun heidense beelden werden hernoemd ter ere van christelijke heiligen.

De verduisterde zon verbeeldt Constantijns verovering van het Romeinse Rijk en het begin van het einde van de heidense goden, in het bijzonder de zonnegod. Het is van belang op te merken dat Constantijn zelf zich eerder onder de speciale bescherming van de zonnegod had gesteld, hoewel dit veranderde na zijn visioen van het kruis vlak voor de cruciale slag voor de inname van Rome.

Eerdere keizers, te beginnen met Julius Caesar, hadden de heidense titel Pontifex Maximus (Latijn voor "Hogepriester") gebruikt. Constantijn nam die titel eerst aan, maar liet hem later vallen. Constantijn gooide ook de heidense standaarden van het Romeinse leger weg en verving ze door het kruis. Heidense tempels werden gesloten en heidense offers verboden. De grote "aardbeving" trof de hele politieke structuur van het Romeinse Rijk, en de heidense heersers vielen uit hun machtsposities

en werden vervangen door christenen. Dit was een ongekende revolutie in de Romeinse geschiedenis.

De maan verandert in bloed (325 A.D.)

De maan werd als bloed. Een verduistering verduistert de zon of de maan voor korte tijd, maar daarna verschijnen ze als schijnbaar nieuwe entiteiten. Daarom werden verduisteringen gezien als voortekenen van verandering. Koningen, naties of machten dreigden omvergeworpen en vervangen te worden door nieuwe. In dit geval werden de kerkbisschoppen de nieuwe machthebbers van het Nieuwe Rome.

De maan is een symbool van de Kerk. Deze fase van de profetie begon in 325 na Christus, toen de Kerk haar eerste concilie hield in Nicea. De keizer zelf riep op tot dit concilie om eenheid te brengen in de Kerk en in het rijk zelf, nadat de controversen losgebarsten waren over de aard van God en de drie-eenheid.

Het is niet ons doel om deze leerstellige geschillen hier te bespreken, maar om aan te tonen dat het concilie van Nicea een precedent heeft geschapen voor de manier waarop de Kerk zou omgaan met degenen die ook maar enigszins afweken van de officiële besluiten van de meerderheid van de bisschoppen. Sommige mensen geloofden dat Jezus Christus van *hetzelfde* wezen was als de Vader, terwijl anderen zeiden dat Hij *zoals* hetzelfde wezen was. Beide partijen leken meer dan bereid om het bloed van de andere partij te vergieten over theoretische details die in de praktijk geen verschil maakten in iemands christelijke wandel.

In het bloedige geschil over de precieze terminologie die God en Christus zou kunnen definiëren, versplinterden zij alleen maar meer met de invoering van andere termen die geschikter leken. De arrogantie van mensen die denken dat hun vleeselijke geest een oneindige God precies kan definiëren, is werkelijk verbazingwekkend. Maar dat is juist de trots van de vleeselijke geest en de religieuze geest. En het feit dat zij bereid waren bloed te vergieten over het

gebruik of misbruik van een enkel woord toont het fanatisme van de vleeselijk ingestelde heersers van de kerk.

Geen enkele kerkenraad kwam werkelijk bijeen om te bidden over hun leerstellige verschillen. Zij die in een geest van liefde kwamen, konden weinig doen om de procedure te beïnvloeden. Geen enkele kerkenraad had blijkbaar het vermogen om Gods stem te horen en een ware openbaring van de waarheid te ontvangen in de geest van de profeten en apostelen. Zij kwamen om te redetwisten, om achter de schermen deals te sluiten, zelfs om de stemmen van collega-bisschoppen te bedreigen of om te kopen. Dit was hoe de "waarheid" werd vastgesteld "door de Heilige Geest."

Vandaar dat de Kerk werd geregeerd door religieuze politiek, en de kerkelijke concilies stelden "tradities van mensen" vast op dezelfde manier als de Joden dat in de voorgaande eeuwen hadden gedaan.

En zo markeert het jaar 325 na Christus en het Concilie van Nicea het begin van de tijd waarin de maan (Kerk) in bloed zou beginnen te veranderen. Het licht van de openbaring in de Kerk verduisterde met elke nieuwe traditie van mensen die zij met het zwaard en de omkoping vestigden.

De Sterren van de Hemel

Openbaring 6:13 zegt,

¹³ en de sterren van de hemel [*ouranou*, "hemel"] vielen op de aarde, zoals een vijgenboom zijn onrijpe vijgen werpt wanneer hij door een grote wind wordt geschud.

De sterren werden metaforisch "*de zonen van God*" genoemd (**Job 38:7**). Veel godsdiensten leerden dat de sterren letterlijk de goden waren of grote mannen en vrouwen die in het hiernamaals hun plaats tussen de sterren innamen.

Tegenwoordig weten wij dat de sterren geen letterlijke mensen zijn, maar zij vertegenwoordigen de heiligen, of overwinnaars.

Johannes zag dat de sterren "*op de aarde vielen*." Onder de slachtoffers van de nieuwbakken kerkelijke godsdienst waren de overwinnaars. Dit waren mannen en vrouwen die, net als Christus, geen persoonlijke ambities hadden en geen waarde hechtten aan rijkdom. Overwinnaars werden zelden of nooit bisschop, omdat het te veel politieke ambitie vereiste om zo'n positie te bekleden.

Toen de Kerk werd geregeerd door de tradities van mensen, was het waarschijnlijk dat iedereen die een echte openbaring van God had, van mening verschilde met de officiële kerkleiders, zowel in leerstellingen als in methoden. Dit was zeker het geval met Jezus zelf, die altijd op gespannen voet stond met de religieuze hiërarchie van zijn tijd. De overwinnaars, die Zijn voorbeeld volgden, konden niet anders dan tot de "kettters" behoren, vanaf dat moment tot op de dag van vandaag. En dus nam de Kerk het zwaard van het heidense Rome en zette de vervolgingen voort, maar nu in de naam van Jezus Christus.

De overwinnaars - de sterren van de hemel - vielen als onrijpe vijgen, want zij stierven op een onrijpe leeftijd. De "sterren" van **Openb. 6:13** zijn "*de heerscharen des hemels*" in **Jesaja 34:4**, waar we lezen,

4 En al het heir des hemels zal verslijten, en de hemel zal worden opgerold als een boekrol; al hun heir zal ook verdorren zoals een blad van de wijnstok verdort, of zoals een blad van de vijgenboom verdort.

De sterren in Openbaring 6 vallen op de aarde (in de dood), terwijl Jesaja ze in aantal ziet afnemen. Dit wordt opnieuw vermeld in **Dan.**

7:25, waar de "kleine hoorn" de heiligen verslindt. Daniël gebruikt het Chaldeeuwse woord *bela*, dat de KJV vertaalt met "uitputten". Strong's Concordance vertelt ons dat het "verdrukken" betekent en afkomstig is van het grondwoord *balah*, "falen; door impl. uitputten, vergaan".

Afslipen of vergaan betekent dat het lichaam of voorwerp kleiner wordt.

Daniël vertelt ons dat deze kleine hoorn (macht) komt als een uitbreiding van het vierde koninkrijk (Rome) en erin slaagt de heiligen voor een seizoen te overheersen (**Dan. 7:21**). Wij zien dus dat de Kerk - de nieuwe Romeinse macht - de heiligen treft, hen vervolgt en hun aantal vermindert, hetzij door hen te dwingen hun opvattingen over het Woord te herroepen, hetzij door hen als kettters te executeren.

Hemelse Openbaring sluit

Openbaring 6:14 zegt,

14 En de hemel [*ouranos*, "hemel"] werd uiteengereten ["uit elkaar getrokken"] als een boekrol die wordt opgerold; en alle bergen en eilanden werden van hun plaats verdreven.

Dit gaat niet over letterlijke bergen, eilanden of de letterlijke hemel die uit elkaar spat. Mensen schreven dingen op rollen tot ongeveer 360 na Christus, toen zij kleinere vellen als *boeken* begonnen samen te binden. Dat de hemel wordt

opgerold als een boekrol, betekent dat de openbaring van God wordt opgerold als een boekrol. Met andere woorden, het is als het sluiten van een boek. Dit is wat er gebeurt als kerkleiders als een verduisterde maan rood worden als bloed. Wanneer mensen de tradities van mensen verkiezen boven de openbaring van God, vertrekt de Geest der Waarheid, en vermindert de goddelijke openbaring of houdt die helemaal op. Het woord van God wordt een gesloten boek.

En zo stopte de Kerk met het onderwijzen van de Bijbel aan de gemiddelde christen. In 663-664 droeg paus Vitalianus van Rome op dat de kerkelijke liturgie zelf alleen in het Latijn werd gesproken, waardoor steeds meer mensen niets anders begrepen dan onderdanig te blijven aan de kerkleiders.

Elk werkelijk begrip van het Woord van God daalde gedurende meer dan duizend jaar tot een zeer laag niveau. De Bijbel werd een gesloten boek, en begon pas weer open te gaan toen Gutenberg in 1452 na Christus de drukpers gebruikte. Dit begon de Schrift terug te brengen naar het gewone volk. We zullen hier meer over zeggen als we het "kleine boek" bestuderen dat in Openbaring 10 wordt geopend.

Oordeel over de heersers

Het oordeel over de koningen en andere groten der aarde aan het einde van Openbaring 6 verwijst naar specifieke gebeurtenissen in het begin van de vierde eeuw. Hoewel het basisprincipe van toepassing kan zijn op de moderne tijd, vond de historische vervulling van deze verzen plaats toen God het heidense Rome veroordeelde. **Openb. 6:15-17** zegt,

¹⁵ En de koningen der aarde en de groten en de bevelhebbers en de rijken en de sterken en elke slaaf en vrije man, verborgen zich in de grotten en tussen de rotsen van de bergen;¹⁶ en zij zeiden tot de bergen en tot de rotsen: Val op ons en verberg ons voor de aanwezigheid van Hem die op de troon zit, en voor de toorn van het Lam;¹⁷ want de grote dag van hun toorn is gekomen; en wie kan standhouden?

Dit is een grafische manier om de angst te beschrijven onder de rijke en machtige heidenen, die bezorgd waren over hun eigen toekomst onder Constantijn en de andere christelijke keizers die hem opvolgden. Constantijn voerde een beleid van tolerantie, maar binnen een eeuw werd het heidendom zelf verboden onder Theodosius, die regeerde van 379-395.

In 380 verklaarde Theodosius het Romeinse Rijk tot "christelijk". In 395 verbood hij alle heidense dierenoffers, sloot de heidense tempels en verbood heidense riten. Gibbon schrijft op pagina 409 van zijn The Decline and Fall of the Roman Empire,

"De ondergang van het heidendom in de tijd van Theodosius is misschien het enige voorbeeld van de totale uitroeiing van een oud en populair bijgeloof, en kan daarom worden beschouwd als een bijzondere gebeurtenis in de geschiedenis van de menselijke geest."

Hoewel de Romeinse senaat nog steeds een heidense meerderheid had, zagen deze senatoren dat hun politieke toekomst afhing van hun bekering tot de godsdienst van de keizer. Gibbon zegt op pagina 410 dat tot die tijd *"het heidendom nog steeds de constitutionele godsdienst van de senaat was."* Maar in 395 onderwierpen de grote families van Rome zich aan de christelijke godsdienst en sloten zich aan bij de afschaffing van het heidendom. Gibbon schrijft op pagina 412,

"De overhaaste bekering van de senaat moet ofwel aan bovennatuurlijke ofwel aan smerige motieven worden toegeschreven; en velen van deze onwillige proselieten verraadden bij elke favoriete gelegenheid hun heimelijke neiging om het masker van verfoeilijke schijnheiligheid af te werpen. Maar zij werden geleidelijk aan vastgezet in de nieuwe godsdienst, naarmate de zaak van de oude hopelozere werd ..."

Het probleem was natuurlijk dat velen geheime heidenen bleven, ook al bleven zij lid van de roomse kerk. Hun geheime heidendom voegde na verloop van tijd perversies van het christendom toe, in het bijzonder de verering van Maria Magdalena, die geïdentificeerd werd met Persephone, de oude godin. Zo werden Maria (de moeder van Jezus) en Maria Magdalena (de vermeende vrouw van Jezus) vereerd, de ene door de velen en de andere door veel van de oude adel. Het katholicisme omvatte een openlijke en een heimelijke religie onder hetzelfde dak, die pas onlangs is blootgelegd door auteurs als Dan Brown en Laurence Gardner.

Dit is wat er gebeurt wanneer mensen onder dwang worden bekeerd tot een andere godsdienst, of wanneer zij zich bedreigd voelen door religieuze vervolging. Vanaf het Concilie van Nicea in 325 na Christus begon de kerk te vertrouwen op haar geloofsbelijdenissen in plaats van op de openbaring van het woord. Het geloof in Christus werd vervangen door het geloof in de kerk. Het licht van de

openbaring nam af; het kunstmatige licht van de menselijke tradities kwam ervoor in de plaats. De maan werd donker en werd rood als bloed, niet langer verlicht door de zon maar verduisterd door de schaduw van de aarde.

Een ander belangrijk gevolg van deze politieke aardbeving was de verplaatsing van de hoofdstad van het Rijk naar Constantinopel - een nieuwe stad, vrij van heidense tempels, die Constantijn liet bouwen aan de Zwarte Zee op de grens van Europa en Azië. Deze verplaatsing vond plaats in 330 na Christus. Constantijn zag Rome nooit meer terug. Constantinopel werd al snel belangrijker dan Rome zelf.

De zonen van Constantijn

Constantijn stierf op Pinksteren, 22 mei 337 na Christus. Gedurende zijn hele regeerperiode hield hij vast aan zijn oorspronkelijke beleid van religieuze tolerantie, niet alleen voor christenen maar ook voor heidenen. Philip Schaff schrijft over Constantijn in zijn History of the Christian Church, Vol. III, p. 34,

"Niettemin bleef hij in zijn latere jaren over het geheel genomen trouw aan de tolerantiebeginselen van het edict van 313, beschermde de heidense priesters en tempels in hun privileges en onthield zich wijselijk van alle gewelddadige maatregelen tegen het heidendom, in de overtuiging dat het mettertijd zou uitsterven."

Na Constantijns dood werd dit gedoogbeleid echter door zijn zonen teruggedraaid. Schaff zegt in Vol. III, pagina 38,

"De zonen van Constantijn deden hun christelijke opvoeding weinig eer aan, en weken af van hun vaders wijze beleid van tolerantie."

Hoewel Constantijn het Rijk had herenigd (nadat Diocletianus het in vier stukken had verdeeld), verdeelde hij het bij zijn dood onder zijn drie zonen. Zijn zonen, die eerder aanhangers waren van een religie dan ware christenen van hart, vochten onder elkaar. Tot overmaat van ramp waren de zonen ook nog verdeeld door hun geloofsovertuiging. Constantius had het arianisme overgenomen, de sekte die door het concilie van Nicea in 325 was verboden, terwijl zijn twee broers orthodox waren. Het resultaat hiervan was dat het arianisme de komende 40 jaar het oosten domineerde, terwijl de orthodoxe visie het westen domineerde.

De zonen van Constantijn gedroegen zich niet als echte christenen, maar bevochten elkaar zoals alle andere despoten op zoek naar macht. In 340 werd

Constantijn II gedood door zijn broer Constans, die op zijn beurt tien jaar later werd gedood door een andere rivaal, Magnentius. Constantius versloeg vervolgens Magnentius in 353 en regeerde het Rijk tot zijn dood in 361.

In Constantinopel vervolgde Constantius ijverig de niet-christenen, vernietigde en beroofde heidense tempels, gaf de buit aan de kerk en probeerde zelfs de doodstraf op te leggen aan degenen die het waagden een heidens offer te brengen of godenbeelden te vereren. Maar nadat hij in 357 Rome had bezocht en had gezien hoe volkomen heidens de stad was, zag hij af van verdere pogingen om deze wet te handhaven.

Misschien begon hij toen te begrijpen waarom zijn vader Rome had verlaten voor een pas gebouwde stad in het Oosten, waar geen heidense tempels of altaren stonden. Constantius was beleefd genoeg om de Romeinse tempels te bezoeken, stond hen toe te offeren en bevestigde privileges aan hun priesters.

De laatste ervaring van het heidendom

Na Constantius' dood in 361 kwam er een onvermijdelijke terugslag. Zijn neef Julianus ("de Afvallige") was een van de weinigen die aan de slachting waren ontsnapt toen Constantijns drie zonen om de troon vchten. De misstanden die hij uit de eerste hand zag, deden hem het christendom verwerpen, hoewel hij een nominale christelijke opleiding kreeg en werd opgevoed in de steriele sfeer van het rituele christendom.

Julianus kwam hiertegen in opstand. Constantius' gedeeltelijk verbod op klassieke Romeinse schrijvers als Homerus, Plato en Aristoteles maakte hem vastbesloten hun geschriften met meer toewijding te bestuderen. Julianus zelf dateerde zijn afwijzing van het christendom in 351, toen hij nog maar 20 jaar oud was, maar hield zijn afvalligheid wijselijk verborgen. Vervolgens ging hij in 355 naar Athene, waar hij werd ingewijd in de Eleusinische mysteriën en zijn overgang voltooide.

De plotselinge dood van Constantius in 361 bracht Julianus op de troon, en toen voelde hij zich zeker genoeg om het christendom openlijk af te wijzen. Tijdens zijn korte regeerperiode van slechts 18 maanden toonde hij zich een briljant militair bevelhebber en een voortreffelijk intellectueel met een groot uitvoerend vermogen, met een goed moreel karakter dat de meeste keizers ver overtrof. Hij was echter fel gekant tegen het christendom en maakte het tot zijn levensmissie om de verering van de Romeinse goden te herstellen.

Julianus riep een groot aantal heidense priesters die waren ondergedoken in de openbaarheid. Hij probeerde ook het heidendom te hervormen met veel voorschriften van het christendom om de moraal te verbeteren en de excessen te verminderen. Door zijn ijverige hervormingen van het heidendom verloor hij de steun van veel van de heidense priesters, net zoals latere christelijke hervormers werden vervolgd door de bisschoppen en pausen die de voorkeur gaven aan geld en de levensstijl en concubines die met geld te koop waren. Julianus ontdekte te laat dat de godsdienst die hij wilde doen herleven moreel slechter was dan het christendom dat hij wilde onderdrukken.

Julians aanval op het christendom nam de vorm aan van religieuze tolerantie in plaats van openlijke vervolging. Openlijke vervolging had in vroegere eeuwen niet gewerkt, wist hij, dus zijn tactiek was het legaliseren van alle verschillende facties van het christendom die sinds het Concilie van Nicea waren onderdrukt - Arianen, Apollinariërs, Novatianen, Macedoniërs en Donatisten. Zijn beleid van religieuze tolerantie verschilde niet veel van het moderne idee van gewetensvrijheid. Concurrerende denominaties werden op gelijke voet gesteld terwijl Julianus het Rijk regeerde.

Hiervoor werd hij natuurlijk gehekeld door de meer orthodoxe christelijke leiders, die van mening waren dat er slechts "één Kerk" was en dat de legitimiteit daarvan werd gehandhaafd door de kerkelijke concilies. Vandaar dat zijn naam is vereeuwigd met de bijnaam Julianus de Afvallige.

Julianus stierf in zijn bloei op 27 juni 363 na Christus. Met hem werd de laatste kans op een herleving van het heidendom als zodanig begraven. Toch, zegt Schaff, waren er aan het eind van de vierde eeuw nog 152 heidense tempels in Rome, samen met 183 kleinere kapellen gewijd aan verschillende godheden.

Rome wordt officieel een christelijke natie (380 na Christus)

De dood van Julianus maakte een einde aan de heerschappij van de Constantijnse familie. Julianus werd opgevolgd door Jovianus, een christelijke generaal die door het leger was gekozen. Hij regeerde echter slechts acht maanden en werd opgevolgd door Valentinianus, die regeerde tot zijn dood in 375. Zowel Jovianus als Valentinianus namen Constantijns beleid van religieuze tolerantie over.

Valentinianus vond dat hij hulp nodig had bij het besturen van zo'n groot rijk, en daarom benoemde hij in maart 364 zijn broer Valens tot medekeizer. Hoewel

Valentinianus orthodox was, was Valens Arisch en dus een "ketter" volgens het Concilie van Nicea in 325. Valentinianus regeerde vanuit de hoofdstad van het rijk, Constantinopel, maar gaf Rome aan zijn broer. Na de dood van Valentinianus in 375 vervolgde Valens de orthodoxe christenen tot aan zijn dood in 378.

Valens werd gedood in de Slag bij Adrianople op 9 augustus 378. Dit was de rampzalige slag tegen de Goten, Alanen en Hunnen, waarbij tweederde van het Oost-Romeinse leger werd gedood, en het betekende het begin van het einde van het Romeinse Rijk.

Na de dood van Valens in 378 volgde Gratianus hem op. Maar omdat het Romeinse leger zo gedecimeerd was, kon Gratianus het rijk niet verdedigen tegen de invallen van de "barbaren", dus promoveerde hij Theodosius tot medekeizer van het Oosten op 19 januari 379. Theodosius in het Oosten en Gratianus in het Westen kwamen overeen het orthodoxe christendom tot de officiële godsdienst van Rome te maken in 380 na Christus.

Hoewel zij in sommige opzichten het beleid van tolerantie onder christenen voortzetten, maakten zij een einde aan de publieke steun voor de heidense tempels, confisqueerden zij tempel eigendommen en trokken zij de privileges van de heidense priesters in. Het heidendom werd toen volledig afhankelijk van vrijwillige offers van het volk. In 382 verwijderde Gratianus het beeld en het altaar van Victoria uit het senaatsgebouw in Rome. De dagen van het heidendom waren geteld, maar Gratianus werd het jaar daarop vermoord.

De politieke omwenteling (aardbeving) vond niet in één keer plaats, maar over een periode van 313-395 na Christus. In 395 stierf keizer Theodosius, en het rijk werd verdeeld tussen zijn twee zonen. Honorius werd op negenjarige leeftijd keizer van het Westen en vestigde zijn hoofdstad in Milaan. Zijn oudere broer, Arcadius, was 17 of 18, en dus kreeg hij het oostelijke deel van het Rijk, gevestigd in Constantinopel, want dat werd beschouwd als de grotere erfenis.

Hiermee begon het definitieve uiteenvallen van het Romeinse Rijk. In 410 werd Rome onder de voet gelopen en geplunderd door de Goten, en gedurende de volgende halve eeuw viel de westelijke helft van het Romeinse Rijk geleidelijk aan uiteen.

Hoofdstuk 6

The Mountains Moved

Openb. 6:14 spreekt over het oprollen van de "boekrol" van het woord, wat betekent dat de openbaring verzegeld was. Hoewel er in hoofdstuk zes geen sprake is van een zegel, zien we dat dit het hoofdonderwerp is van het volgende hoofdstuk, wanneer de 144.000 worden verzegeld. De openbaring van God is in hen, waarbij zij worden afgebeeld als "onrijpe vijgen" die als martelaren ter aarde worden geworpen en als een boekrol die wordt opgerold.

Toen deze gemarteld werden voor het getuigenis van Jezus, bleef hun woord verzegeld voor hen die hen vervolgden. Het begrip van het woord werd in de kerk tijdens het Pinkstertijdperk verminderd. Zoals koning Saul, de Pinksterling, David, de overwinnaar, vervolgde, zo vervolgde ook de kerk onder Pinksteren de overwinnaars. Zoals Saul werd afgesneden van het woord dat in David was, zo werd ook de openbaring van het woord afgesneden van de kerk in het Pinkstertijdperk.

Later, zoals we zullen zien als we **Openb. 7:13-17** bestuderen, wordt ons verteld dat de 144.000 *"degenen zijn die uit de grote verdrukking komen, en zij hebben hun gewaden gewassen en wit gemaakt in het bloed van het Lam."* Dit betekent niet dat zij deze oorlog tegen de heiligen hebben overleefd. Het betekent het tegenovergestelde, want vers 15 zegt: *"daarom staan zij voor de troon van God; en zij dienen Hem dag en nacht in Zijn tempel."* Vers 16 voegt toe dat *"zij niet meer zullen hongeren, noch dorsten."* De implicatie is dat zij, na gedood te zijn, buiten het bereik van de vervolgers zijn en God dienen in Zijn tempel in de hemel.

Wanneer de overwinnaars voortijdig als onrijpe vijgen op de aarde vallen, gaat hun openbaring niet verloren, maar wordt zij *verzegeld van de kerk*.

Omwentelingen onder de Naties

Openbaring 6:14-17 zegt,

¹⁴ ... en elke berg en elk eiland werden uit hun plaatsen verplaatst. ¹⁵ En de koningen der aarde en de groten en de bevelhebbers en de rijken en de sterken en elke slaaf en vrije man, verborgen zich in de grotten en tussen de rotsen van de bergen;¹⁶ en zij zeiden tegen de bergen en tegen de rotsen: "Val op ons en verberg ons voor de aanwezigheid van Hem die

op de troon zit, en voor de toorn van het Lam;¹⁷ want de grote dag van hun toorn is gekomen; en wie kan standhouden?"

De vervolging en vroegtijdige dood van de overwinnaars brengt een gebrek aan begrip van het woord teweeg, en het resultaat is dat de koninkrijken der mensen vleselijk blijven in hun relaties met hun medenaties. Het natuurlijke resultaat is oorlog, ontwrichting en opschudding, terwijl grondgebied wordt ingenomen en verloren. De omstandigheden op aarde hebben geen gelijkenis met het vreedzame Koninkrijk van Christus dat komt na het einde van het Pinkstertijdperk.

Deze verzen geven ons een snelle blik op de langetermijnresultaten van de "oorlog van de kleine hoorn *tegen de heiligen*" (**Dan. 7:21**) tot de tijd "*dat de heiligen het Koninkrijk in bezit namen*" (**Dan. 7:22**).

Schuilen in de bergen

Wat bedoelt Johannes als hij spreekt over mensen die zich verbergen in grotten en tussen de rotsen in de bergen? Hoewel Johannes niet probeert deze openbaring te interpreteren, weten we dat hij zich baseerde op de openbaring in **Jesaja 2:19-21**,

19 En de mensen zullen zich in holen van de rotsen en in holen van de grond begeven voor de schrik van de Heer en voor de luister van zijn majesteit, wanneer Hij opstaat om de aarde te doen beven. ²⁰ **Te dien dage zullen de mensen hun afgoden van zilver en hun afgoden van goud, die zij voor zichzelf gemaakt hebben om te aanbidden, voor de mollen en de vleermuizen wegwerpen,²¹ om zich in de spelonken van de rotsen en in de kloven van de klippen te begeven, voor de verschrikking van de Heer en voor de luister van zijn majesteit, wanneer Hij opstaat om de aarde te doen beven.**

Het tweede hoofdstuk van Jesaja geeft ons dus een langere uitleg van Openbaring 6. Jesaja begint met het beschrijven van "*de berg van het huis van de Heer*", die werd afgebeeld door de tempel op een heuvel in Jeruzalem. Het probleem was natuurlijk dat de tempel in de tijd van Jesaja bedorven was geraakt, zodat het niet langer een nauwkeurig beeld was van de tempel in de hemel.

Maar Jesaja spreekt profetisch over dit "huis" in een volgend tijdperk, wanneer de bouw ervan op aarde voltooid zou zijn. Paulus beschrijft het in **Ef. 2:19-22** als een tempel gebouwd op het fundament van Christus, de apostelen en de profeten. Om dit huis, gemaakt van "*levende stenen*" (**1 Petrus 2:5**) te voltooien, moet men wachten op de laatste generatie, wanneer er voldoende van die "stenen" zijn om in de tempelmuren te worden geplaatst. Daarom was deze profetische tempel voor een toekomstige tijd in Jesaja's tijd.

Jesaja geeft vervolgens een uitnodiging aan het "*huis van Jakob*" om "*te wandelen in het licht van de Heer*" (**Jesaja 2:5**). Zijn gebruik van de naam Jakob, in plaats van Israël, toont hun bedrieglijkheid en vleselijkheid die Jakob zelf manifesteerde voordat hij met de engel worstelde. De profeet zegt verder dat God "*uw volk, het huis van Jakob*" had *verlaten vanwege* hun afvalligheid (2:6). Ze waren rijk en militair sterk (2:7), maar hun land was vol afgoden (2:8).

Zowel de gewone man als de grote mannen hadden zich neergebogen voor deze afgoden (2:9), dus zegt God bij monde van de profeet: "*vergeef het hun niet.*" Hier zegt hij voor het eerst: "*Ga de rots in en verberg je in het stof voor de schrik van de Heer en voor de luister van zijn majesteit*" (2:10). Het is "*een dag van afrekening*" (2:12), waarop God een oordeel velst over allen die zichzelf en hun valse goden hebben verheven boven de God van Israël.

God komt "*tegen alle hoge bergen [volken], tegen alle verheven heuvels [kleinere volken]*" (2:14), zodat "*de Heer alleen te dien dage verheven zal zijn*" (2:17).

Dit is de achtergrond van **Jesaja 2:19-21** die we eerder aanhaalden, en die Johannes aanhaalt in **Openb. 6:15-17**. Jesaja sluit het hoofdstuk af door in **Jesaja 2:22** het kernprobleem aan te geven,

²² Houd de mens, wiens levensadem in zijn neusgaten is, niet langer in acht.

Met andere woorden, stop met het volgen van mensen in plaats van de God van Israël, en de tradities van mensen in plaats van het woord van God. Mensen en hun verstand boven God en Zijn woord stellen is afgoden aanbidden. Maar wanneer God opstaat om "*de luister van zijn majesteit*" te tonen, "*zullen de afgoden volledig verdwijnen*" (**Jesaja 2:18**).

Dit probleem van afgoderij (en hartafgoderij) heeft door de eeuwen heen de overhand gekregen en is de reden voor de oorlog tegen de heiligen. Wanneer de

aan de kleine hoorn toegekende tijd eindigt, zal aan de heiligen het Koninkrijk worden gegeven. Dit is de tijd waarin de heerlijkheid van God wordt geopenbaard en "*wanneer Hij opstaat om de aarde te doen beven*" (**Jesaja 2:19, 21**). Dit beven zal de volken en ook de hemel doen schudden. **Hag. 2:5-7** zegt,

⁵ Wat betreft de belofte die Ik u gedaan heb toen u uit Egypte kwam: Mijn Geest is in uw midden; vreest niet! ⁶ Want zo zegt de Heer der heerscharen: "Nog eenmaal in korte tijd zal Ik de hemel en de aarde, ook de zee en het droge land doen schudden. ⁷ En Ik zal alle volken doen schudden; en zij zullen komen met de rijkdom van alle volken; en Ik zal dit huis vullen met heerlijkheid", zegt de Heer der heerscharen.

Nu we de profetie van Jesaja hebben doorgenomen, keren we terug met een beter begrip van de woorden van Johannes in **Openb. 6:15-17**. Wanneer Johannes ons vertelt dat de koningen en grote mannen, rijke mannen, slaven en vrije mannen zich in de grotten zullen verbergen, zijn dat de mensen die de duisternis liefhebben in plaats van het licht. Wanneer het licht van de heerlijkheid van God zich openbaart, zullen zij die de duisternis liefhebben, vluchten.

Het Koninkrijk van het Licht

Wanneer de slechte mensen naar de grotten vluchten en zich verbergen tussen de rotsen in de bergen, vluchten zij niet voor een luchtbombardement. Zij vluchten voor het licht van het woord, dat de praktische uitbreiding is van de heerlijkheid van God. Hun afgoden kunnen niet op tegen het licht van de goddelijke openbaring. Daarom vluchten ze, opdat hun daden niet aan het licht komen. Jezus zei in

Johannes 3:19-21,

¹⁹ En dit is het oordeel, dat het licht in de wereld gekomen is, en de mensen de duisternis liever hadden dan het licht; want hun daden waren slecht. ²⁰ Want ieder die kwaad doet, haat het licht en komt niet tot het licht, opdat zijn daden niet aan het licht komen. ²¹ Maar wie de waarheid beoefent, komt tot het licht, opdat zijn daden openbaar worden als in God verricht.

Het is duidelijk dat het licht van het woord bij ons is geweest sinds God voor het eerst zei: "*Laat er licht zijn.*" Maar dat licht is altijd tegengewerkt door de duisternis, geestelijk gesproken. Dit beschrijft metaforisch ook de oorlog tegen de heiligen, een oorlog die een voortzetting was van de oorlog die Jeruzalem voerde tegen de profeten in het Oude Testament.

Het juridische einde van dit geschil komt op de vastgestelde tijd, zoals

Daniël zegt, met de overdracht van het gezag aan de heiligen van de Allerhoogste. Het juridische einde wordt gevolgd door het praktische einde van deze oorlog, wanneer de manifestatie van Zijn heerlijkheid en majesteit op de aarde ontstaat. Dit zal natuurlijk geen onmiddellijke overwinning zijn. Het spreekt van een onbekende tijd waarin we een grote uitstorting van de Heilige Geest zullen zien die zich manifesteert in de heiligen.

Johannes zegt dat zij die naar de bergen en grotten vluchten, zeggen: "*Val op ons en verberg ons voor de aanwezigheid* [*prosopon*, "gezicht, aanwezigheid"] *van Hem die op de troon zit, en voor de toorn van het Lam* [*arnion*, "lammetjes"]" (**Openb. 6:16**). Zij vluchtten voor twee entiteiten, die in werkelijkheid één zijn, want het is de heerlijkheid van God die zich in zijn heiligen openbaart, die hen zo'n angst inboezemt.

Dit is het onderwerp van Paulus' bespreking in **2 Thess. 1:9, 10**,

⁹ En dezen zullen de straf van het eeuwige [*aionische*] verderf betalen, weg van de tegenwoordigheid [*prosopon*, "gezicht"] van de Heer en van de heerlijkheid van zijn macht,¹⁰ wanneer Hij komt om op die dag verheerlijkt te worden in zijn heiligen, en zich te verbazen onder allen die geloofd hebben - want ons getuigenis aan u werd geloofd...¹² opdat de naam van onze Heer Jezus in u verheerlijkt wordt, en u in Hem....

Deze gebeurtenis beschrijft meer dan alleen een Koning die uit de hemel komt om Zijn heerlijkheid te openbaren aan hen die Hem aanschouwen. Het beschrijft dat de heiligen de heerlijkheid van God in zich hebben. Het Griekse woord *prosopon* is het equivalent van het Hebreeuwse woord *paniyim*, dat de heerlijkheid in het gezicht van Mozes beschrijft toen hij werd getransfigureerd in **Exodus 34:30**.

Toen Paulus in **2 Kor. 3:13** sprak over het gezicht van Mozes dat gloeide van Gods aanwezigheid, gebruikte hij de term *prosopon*, "gezicht". Het is hetzelfde profetisch geladen woord dat Johannes in **Openb. 6:16** gebruikt. Het verwijst niet naar mensen die het gezicht van Jezus zelf ontvluchten, maar eerder naar het gezicht van God gezien in de gezichten van de verheerlijkte heiligen. Paulus zegt dat zij *zich op* die dag zullen "*verwonderen*". Johannes zegt dat de liefhebbers van de duisternis zullen vluchten en zich verbergen.

Hoe dan ook, het is een beeld van overwinnen, zoals **Johannes 1:5** zegt,

⁵ En het licht schijnt in de duisternis, en de duisternis begreep het niet.

Dit heeft een dubbele betekenis. Duisternis kan het licht (waarheid) niet bevatten, en duisternis kan het licht niet overwinnen of uitdoven.

Dus **Openb. 6:17** concludeert: "*wie kan standhouden?*" Met andere woorden, wie kan het licht en de heerlijkheid van de heiligen weerstaan? Paulus zegt in **2 Thess. 2:8**,

⁸ En dan zal de wetteloze worden geopenbaard, die de Heer met de adem van zijn mond zal doden en tot een einde zal brengen door de verschijning [epiphaneia, "helderheid"] van zijn komst [parousia, "aanwezigheid"].

De "wetteloze" zal deze oorlog niet kunnen winnen. Terwijl de heiligen in de tijd van de kleine hoorn moesten overwinnen, komt de dag waarop de heiligen verheerlijkt worden. Dan gaan zij op weg om te overwinnen, niet met fysieke wapens, maar door de kracht van de heerlijkheid van God. Niemand kan hen dan weerstaan, want hun

"toorn" (d.w.z. *doelbewuste passie*) drukt de duisternis terug, totdat alle afgoderij ophoudt en de hele aarde vervuld is met Zijn heerlijkheid.

Hoofdstuk 7

De verzegeling

Het zesde zegel begint, zoals we hebben gezien, met het martelaarschap en de vervolging van de heiligen en eindigt met "*de grote dag van hun toorn*" (**Openb. 6:17**). Deze dag van "toorn" wordt voorgesteld als een tijd waarin koningen en grote mannen en zelfs slaven naar de heuvels vluchten om zich in grotten te verbergen. Johannes verwees naar het tweede hoofdstuk van Jesaja, een eindtijdprophetie van de opkomende overwinning van de "*berg des Heren*".

Hieruit blijkt dat als wij het zesde zegel een tijdsbestek zouden geven, het ons eigenlijk helemaal naar de tijd van het einde en de vestiging van het Koninkrijk van God brengt. Maar het zevende zegel, met zijn bazuinen en schalen, moet ook tijd krijgen voor de vervulling. Met het zesde zegel wordt het boek Openbaring niet afgesloten. Het is dus duidelijk dat terwijl de vervolgingen van het zesde zegel op de achtergrond doorgaan, er ook andere gebeurtenissen plaatsvinden.

In feite wordt de grote overwinning van de heiligen op de koningen der aarde, samen met de val van het Mysterie Babylon, pas in Openbaring 17-19 volledig behandeld. Daarom heeft Johannes in hoofdstuk zes een voorproefje gegeven van

de komende overwinning, om de vervolgte heiligen hoop te geven in hun tijd van beproeving.

Bovendien maakt **Dan. 7:21, 22** duidelijk dat de oorlog van de kleine hoorn met de heiligen doorgaat tot de overdracht van het gezag aan het einde van de heerschappij van de beestvolkeren. We moeten daarom concluderen dat het zesde zegel grotendeels samenvalt met het zevende. Er is geen strikte lineaire tijdslijn die de twee in afzonderlijke historische fasen verdeelt. Het zesde zegel heeft meer te maken met de langdurige oorlog (vervolging) waarin de heiligen zich bevinden, terwijl het zevende ons een meer definitieve tijdslijn geeft van gebeurtenissen die gericht zijn op de ondergang van Babylon.

Hoofdstuk 7-Zayin

Het zevende hoofdstuk van de Openbaring roept op tot een time-out om de heiligen te verzegelen, met het oog op de tijd van vervolging wanneer de kleine hoorn oorlog tegen hen voert. Dit is duidelijk een pauze in het verhaal, in plaats van een pauze in de tijd van vervolging.

Het zevende hoofdstuk heeft betrekking op de zevende letter van het Hebreeuwse alfabet, de *zayin*, die oorlogswapen, zwaard betekent. Terwijl de vleselijke koningen van de aarde afhankelijk zijn van fysieke wapens om hun wil op te leggen, vertrouwen de heiligen op geestelijke wapens. **2 Kor. 10:3, 4** zegt,

³ Want hoewel wij in het vlees wandelen, voeren wij geen oorlog naar het vlees,⁴ want de wapens van onze oorlog zijn niet van het vlees, maar goddelijk krachtig voor de vernietiging van vestingen.

In feite is het juist vanwege deze geestelijke wapens dat de koningen der aarde moeten vluchten naar de bergen en grotten, want welke vleselijke wapens zijn bestand tegen zulke geestelijke wapens? De koningen der aarde mogen de heiligen overwinnen gedurende de hun toegewezen tijd (**Dan. 7:21**), maar wanneer hun wettig gezag eindigt, rust God zijn heiligen uit met voldoende geestelijke wapens om de aarde terug te nemen door de manifeste macht van God zelf.

De vier engelen

Openbaring 7:1 zegt,

¹ Daarna zag ik vier engelen staan aan de vier hoeken van de aarde, die de vier winden van de aarde tegenhielden, zodat er geen wind zou waaien op de aarde of op de zee of op enige boom.

De zinsnede "hierna" is niet bedoeld om deze gebeurtenis te dateren na de val van de koningen, maar om aan te geven dat Johannes dit zag nadat hij had gezien dat het zesde zegel werd geopend. De verzegeling van de heiligen is duidelijk bedoeld om degenen die in oorlog zijn met de kleine hoorn te beschermen, te bekrachtigen of te bevestigen. Daarom zou de verzegeling zinloos zijn als we haar zouden plaatsen nadat de oorlog in een overwinning is geëindigd. Om deze reden vindt de verzegeling van deze heiligen plaats aan of nabij het begin van het zesde zegel, en niet aan het einde van het tijdperk zoals velen hebben aangenomen.

De vier engelen stellen de aarde voor, elk geïdentificeerd met een andere richting (noord, zuid, oost en west). Dit zijn dezelfde vier engelen die de profeet zag in **Zach. 6:1-8**.

¹ Nu sloeg ik mijn ogen weer op en keek, en zie, vier strijdwagens kwamen uit tussen de twee bergen; en de bergen waren bronzen bergen.

De wagens werden getrokken door vier paarden van verschillende kleuren: rood, zwart, wit en "gevekt".

⁴ Toen sprak ik en zei tegen de engel die met mij sprak: "Wat zijn dit, mijn heer?" ⁵ En de engel antwoordde en zei tegen mij: "Dit zijn de vier geesten [*ruach*, "winden"] van de hemel, die uitgaan nadat ze voor de Heer van de hele aarde hebben gestaan."

Het Hebreeuwse woord *ruach* betekent zowel wind als geest. Het verband tussen wind en geest wordt gezien op de dag van Pinksteren, toen in de bovenzaal een geweldige wind waaide toen de Heilige Geest over hen kwam (**Handelingen 2:2**).

De vier hemelse geesten kregen in **Zach. 6:7** te horen: "*Gaat heen, patrouilleert over de aarde.*" Zij zijn dus de aardse patrouille, een soort hemelse politie. In **Jer. 49:36** vinden we ze onder bevel om een oordeel te vellen over Elam.

³⁶ En Ik zal over Elam de vier winden van de vier einden des hemels brengen en hen verstrooien naar al deze winden; en er zal geen volk zijn waarheen de verstotenen van Elam niet zullen gaan.

Zach. 2:6 doet een soortgelijke uitspraak: "*Ik heb u verstrooid als de vier winden des hemels.*" Blijkbaar worden deze vier engelen geïdentificeerd met de vier winden en vier richtingen, om hun vermogen uit te beelden om mensen en naties in alle richtingen te verstrooien.

In **Dan. 7:2** lezen we dat "*de vier winden des hemels de grote zee in beroering brachten*", en uit de zee kwamen de vier dierenrijken die over de aarde zouden heersen. Wij zien hier dat deze vier engelen, handelend in opdracht van de hemel, deze vier beestenrijken loslieten en hen het heersersmandaat gaven, ter

vervanging van Juda wegens zijn wetteloosheid en opstandigheid. Deze zelfde vier geesten, of engelen, hebben de macht om een time-out af te roepen in **Openb. 7:1** totdat de heiligen verzegeld zijn. Het is goed te weten dat deze beestenrijken beperkt zijn door Gods leiband.

Dus vertelt Johannes ons dat deze engelen "*de vier winden der aarde tegenhouden.*" Met andere woorden, de vier winden van de hemel beheersen de vier winden van de aarde. De tegenstelling laat ons zien dat de vier winden (geesten) van de aarde verblijven in de vier dierenrijken die door de vier winden van de hemel zijn opgewekt. De aardse winden zijn de geesten van die rijken, afgebeeld als beesten omdat hun hart beestachtig is. Het motief van een beest is, zoals Darwin zou zeggen, "survival of the fittest", of het overlevingsinstinct, dat duidelijk te zien is bij leeuwen, beren, luipaarden, en bij het naamloze vierde beest in **Dan. 7:7**. Zulke naties "eten" kleinere naties op om hun honger te stillen en sterker te worden. Zij worden gemotiveerd door eigenbelang.

Deze vier winden der aarde vormen de reden waarom er slechts vier hoofdbeestenrijken waren. Technisch gezien werd het Griekse beest zelf in vier stukken verdeeld toen Alexander stierf en werd vervangen door zijn vier generaals. Evenzo werd het Romeinse beest uitgebreid door de kleine hoorn, wiens heerschappij tweemaal zo lang duurde als die van het Romeinse beest zelf. Als we elk beest als een apart beest zouden beschouwen, zou de lijst behoorlijk lang worden; maar het getal vier was profetisch gezien belangrijk, zodat de Schrift slechts vier beestenrijken noemt.

In de context van **Openb. 7:1** was het tegenhouden van de vier winden vooral van toepassing op de kleine hoorn, die ten tijde van het zesde zegel oorlog zou voeren tegen de heiligen.

De Verzegelende Engel

Openbaring 7:2, 3 zegt,

² En ik zag een andere engel opstijgen van de opgaande zon [in het oosten], die het zegel van de levende God had; en hij riep met luide stem tot de vier engelen aan wie het was verleend de aarde en de zee te schaden,³ zeggende: "Schaadt de aarde niet, noch de zee, noch de bomen, totdat wij de dienaren van onze God op hun voorhoofden hebben verzegeld."

Zegels hadden meer dan één gebruik. Rollen werden verzegeld met was, waarop een officieel zegel werd gedrukt. Het zegel verborg de inhoud van het document voor de ogen van onbevoegden. In die zin werd een zegel gebruikt om informatie te verbergen en laat zien hoe de openbaring van de overwinnaars werd verzegeld, verborgen of niet begrepen, omdat deze heiligen werden vervolgd en gedood omdat zij de waarheid spraken.

Maar in de context van Openbaring 7 vinden we een andere betekenis die meer verwant is aan de verzegeling van Gods volk in **Ezechiël 9:3-5**,

³ Toen ging de heerlijkheid van de God van Israël omhoog van de cherub waarop zij had gezeten, naar de drempel van de tempel. En Hij riep tot de in linnen geklede man aan wiens lendenen de schrijfkoffer zat. ⁴ En de Heer zei tot hem: "Ga door het midden van de stad, zelfs door het midden van Jeruzalem, en zet een merkteken [tav] op het voorhoofd van de mannen die zuchten en zuchten over alle gruwelen die in haar midden worden begaan. ⁵ Maar tot de anderen zei Hij in mijn gehoor: "Ga door de stad achter hem aan en sla toe; laat uw oog geen medelijden hebben en spaar niet."

Dit was Ezechiëls openbaring over de rechtvaardigen in Jeruzalem die verzegeld werden voor hun bescherming voordat de vernietigende engelen kwamen om een goddelijk oordeel over de stad te brengen vanwege hun wetteloosheid en rebellie tegen God. In de volgende twee hoofdstukken ziet de profeet de heerlijkheid van God vertrekken uit de tempel en zich verplaatsen naar de Olijfberg aan de oostzijde (**Ezechiël 11:23**).

Deze verzegeling verbeeldde niet alleen de bescherming van de rechtvaardigen, maar zorgde er ook voor dat de aanwezigheid (heerlijkheid) van God op hen zou blijven, ook al vertrok de heerlijkheid uit de tempel. Met andere woorden, het is een voorbode van het goddelijke plan om Zijn Geest en Zijn heerlijkheid in een tempel van levende stenen te plaatsen.

En zo zegt Paulus in **Ef. 1:13** tegen de met Geest vervulde gelovigen: "*U bent in Hem verzegeld met de heilige Geest der belofte.*"

Ten tweede genieten deze verzegelden goddelijke bescherming, hoewel dit niet noodzakelijk betekent dat zij gespaard blijven van het martelaarschap. Alle apostelen behalve Johannes werden gemarteld, en de Romeinse keizer Domitianus probeerde Johannes te executeren door hem in olie te koken. Volgens Tertullianus (*Voorschrift tegen Kettters*, hfdst. 36) "werd de apostel Johannes eerst ongedeerd

in kokende olie gedompeld en daarna naar zijn eiland overgebracht." Domitianus was ontzet toen Johannes ongedeerd uit het vat met kokende olie kwam. Pas nadat Domitianus er niet in slaagde Johannes te doden, verbande hij de apostel naar Patmos - een ongebruikelijke afwijking van de gebruikelijke executie.

Evenzo zien we in Handelingen 12 hoe Jacobus werd gedood, terwijl Petrus door de engel werd verlost. Het is duidelijk dat God sommigen verlost, maar anderen worden gedood. Het lijkt erop dat sommigen geroepen zijn om Christus' voorbeeld te volgen bij zijn eerste komst, terwijl anderen geroepen zijn om Christus' voorbeeld te volgen bij zijn tweede komst. Toch zijn allen verzegeld door de Heilige Geest.

In Openbaring 7 worden de heiligen verzegeld voordat de kleine hoorn opstaat om oorlog tegen hen te voeren, maar uit **Dan. 7:21** en uit de geschiedenis zelf blijkt dat een groot aantal van die heiligen werd gedood. We hoeven alleen maar Foxe's Book of Martyrs te lezen om dit te zien. Maar dit wordt ook geïmpliceerd aan het einde van de verzegeling in **Openb. 7:13-17**, waar vele heiligen worden gezien gekleed in witte gewaden, niet langer vervolgd en niet langer lijdend onder honger en dorst. Het is een hemels tafereel.

In de oudheid was het gebruikelijk dat een generaal zijn troepen beoordeelde na een veldslag. Degenen die ongedeerd uit de strijd kwamen, kregen een kruis op hun voorhoofd om aan te geven dat ze goddelijk beschermd waren. Dit is de symboliek van de man met de inkthoorn in **Ezechiël 9:4**. Er wordt gezegd dat hij een *tav* moest plaatsen op het voorhoofd van de rechtvaardigen. De Hebreeuwse letter *tav* werd oorspronkelijk geschreven als een kruis of "X". Pas later, tijdens de Babylonische gevangenschap, namen de Joden de door de Babyloniërs gebruikte Aramese letters over die in het moderne Hebreeuws worden gebruikt.

Het zegel is dus het kruis van Christus. De *tav* betekent letterlijk "merkteken, teken of handtekening". Vandaar dat God Zijn "merkteken" op hen zette en Zijn naam op hun voorhoofd tekende om hen als de Zijnen te identificeren. Zo lezen we in **Openb. 22:4**: "*Zijn naam zal op hun voorhoofd staan.*"

Toen de aanwezigheid van God de aardse tempel verliet in de tijd van Ezechiël en Jeremia, werd Zijn aanwezigheid geplaatst in een grotere tempel - het lichaam van Christus. De verzegeling van Ezechiël was de voorbode van de komst van de Geest in Handelingen 2, toen het historische moment aanbrak waarop de overdracht van Gods heerlijkheid naar de tempel van Levende Stenen zou plaatsvinden op de dag

van Pinksteren. Velen zouden in de eeuwen daarna martelaar worden, maar allen behielden de belofte van God.

Hoofdstuk 8

Wie zijn de 144.000?

Openbaring 7:4 zegt,

⁴ En ik hoorde het getal van hen die verzegeld waren: honderdvierenveertigduizend verzegelden uit elke stam van de zonen van Israël.

Daarna noemt Johannes twaalf van de stammen van Israël, die elk 12.000 bijdragen aan het totaal.

De meest controversiële kwestie hierover is misschien wel of Johannes sprak over fysieke Israëlieten of over leden van een stamverband. Er is een verschil, want iedereen mocht zich bij een stam aansluiten als hij bereid was zich aan Gods verbond te verbinden (**Jesaja 56:6-8**). Evenzo konden stamleden (inclusief fysieke Israëlieten) worden "afgesneden" en het staatsburgerschap worden ontzegd omdat zij weigerden zich te bekeren van verschillende zonden. (**Lev. 17:4.**)

Daarom omvatte elke stam van Israël vanaf het begin velen die niet werkelijk geboren waren uit het fysieke zaad van Abraham, Izaäk en Jakob. Ongetwijfeld trouwden hun nakomelingen in de loop der tijd met iemand die hun genealogie kon terugvoeren op een van de oorspronkelijke aartsvaders, maar dat doet er niet toe, want zij waren al volwaardige leden van de stam voordat zulke huwelijken plaatsvonden.

De stammen zijn de eerste vruchten

Het Griekse woord voor "stam" is *phyle*, uitgesproken als "fulay," wat een samengesteld woord is. *Phyo* ("fuo") betekent "opzwellen, produceren, voortbrengen, verwekken". *Phylion* betekent "een spruit, een blad." *Phyle* betekent dus groeien, ontspruiten als een blad uit de wind, of Geest van God. Het woord impliceert dat men verwekt is door de Geest van God.

Een stam is dus een groep verwante mensen die God door zijn "wind" of Geest heeft voortgebracht. Het wordt toegepast op fysieke mensen, maar het erkent dat

alle stammen hun oorsprong vinden bij God. Het woord is evenzeer van toepassing op hen die door zijn Geest uit God verwekt zijn. Men kan de term *phyle* van Johannes niet gebruiken om te bewijzen dat deze twaalf stammen *fysieke* afstammelingen moeten zijn van één van de aartsvaders.

Zoals we vaak zien in het boek Openbaring, vinden onderwerpen die in eerdere hoofdstukken worden geïntroduceerd hun hoogtepunt in latere hoofdstukken. Zo lezen we in **Openb. 1:6** dat "*Hij ons heeft gemaakt tot een koninkrijk, priesters voor zijn God en Vader*", en dit bereikt zijn hoogtepunt in **Openb. 20:6**, waar de opgestane overwinnaars "*priesters van God en van Christus zullen zijn*".

De zielen onder het altaar in **Openb. 6:9-11** wachten op de belofte van God, maar in **Openb. 20:4** worden zij weer gezien als zij uit de dood opstaan om met Christus duizend jaar te regeren.

In **Openb. 7:2** komt de engel met het zegel van God om Zijn naam op hun voorhoofden te tekenen. In **Openb. 14:1** zien we dezelfde 144.000 "*met Zijn naam en de naam van Zijn Vader op hun voorhoofd geschreven*".

Nergens staat dat deze overwinnaars fysieke afstammelingen moeten zijn van Abraham of van één van de twaalf zonen van Jakob-Israël. De nadruk ligt volledig op hun karakter en op hun trouw tot in de dood. **Openb. 14:4** noemt hen "*eerstelingen voor God en het Lam*". Met andere woorden, zij zijn niet de enige verlost, maar zij zijn de eerste vruchten van een grotere oogst.

Paulus legt de wet van de eerste vruchten uit in **Rom. 11:16**: "*En indien de eerste vrucht heilig is, zo ook de massa; en indien de wortel heilig is, zo ook de takken*" (The Emphatic Diaglott). Wanneer de eerste vruchten driemaal per jaar in de tempel aan God werden geofferd, heiligde dat de rest van de oogst. Zodra dus de eerste vruchten van gerst op de eerste zondag na Pesach in de tempel werden geofferd, konden de mensen beginnen met het oogsten van hun gerst, omdat de hele oogst dan geheiligd was.

De 144.000 zijn deze eerste vruchten. Zij zijn de eersten die uit de doden worden opgewekt in de eerste opstanding (**Openb. 20:4-6**), opdat de rest van de schepping ook wordt opgewekt en gered in de grotere oogst.

Uit Openbaring 14 blijkt dat er in feite 144.000 paren zijn (mannen en vrouwen, krijgers en zangers), in totaal 288.000 overwinnaars. Dit is naar het voorbeeld van

het Koninkrijk van David, die 288.000 in zijn Nationale Garde had (**1 Kron. 27:1**) en 288 in zijn koor (**1 Kron. 25:7**). We zullen dat later op het juiste moment in detail behandelen.

Ondertussen is het voldoende om te zien dat Johannes' patroon van 12.000 uit elke stam van Israël put uit het eerdere patroon van koning David, die een type was van Christus. Om Davids koninkrijk te verbinden met dat van Christus, zet Johannes de stammen van Israël uiteen, wetende dat deze ook rechtvaardige niet-Israëlieten omvatten (zoals Uria de Hethiet) die in Davids leger dienden. (Zie **2 Sam. 11:6**.)

De eerste vruchten worden gevolgd door "*een grote schare*" in **Openb. 7:9**, afgebeeld als de oogst die door de kleinere groep wordt geheiligd. Het is duidelijk dat de 144.000 niet allen vormen die "geoogst" (d.w.z. uit de grond opgewekt) zullen worden. Zij zijn slechts een kleine steekproef uit de akker die de wereld is. Zij zijn de eersten die gepresenteerd worden als de zonen van God, en hun presentatie verzekert een grotere oogst die nog moet komen.

Is 144.000 een letterlijk getal?

Of we nu spreken van 144.000 of 288.000, Johannes legt niet uit of we het getal letterlijk of symbolisch moeten opvatten. Johannes vertelt ons slechts wat hij "gehoord" heeft (**Openb. 7:4**). Het is dus niet cruciaal om te weten of het getal letterlijk is of niet. Persoonlijk zie ik het getal als zowel letterlijk als symbolisch, omdat de meeste verhalen in de Schrift (behalve de gelijkenissen) historische gebeurtenissen waren die letterlijk genomen moeten worden. Toch heeft geschiedenis evenveel betekenis als gelijkenissen, en daarom was het verhaal van Abrahams twee vrouwen niet alleen historisch, maar ook allegorisch (**Gal. 4:24**). Allegorie zonder geschiedenis is slechts een mythe of fabel.

Het feit dat Jezus twaalf discipelen had, was bedoeld om symbolisch weer te geven dat Hij de kiem legde voor een goddelijke regering, want twaalf is het getal van de volmaaktheid en het gezag van de regering. We hoeven de historiciteit van de twaalf discipelen niet te ontkennen om de symboliek die erdoor werd uitgebeeld te bevestigen. Beide niveaus kunnen tegelijkertijd worden begrepen zonder enige tegenspraak.

Zo ook met de 144.000 of, zoals ik geloof, met de 288.000. Deze getallen zijn gebouwd op het meer fundamentele getal *twaalf*. Vandaar dat van hen die in de

eerste opstanding in **Openb. 20:6** worden opgewekt, wordt gezegd dat zij "*duizend jaar met Hem regeren*". Evenzo heeft het getal 144 te maken met opstanding, omdat de naam van Lazarus, die door Jezus uit de dood werd opgewekt, de numerieke waarde 144 heeft. Zo zien we dat Lazarus na vier dagen wordt opgewekt (**Johannes 11:39**). Dit spreekt van 4000 jaar vanaf de tijd van Abraham.

Het overblijfsel van genade

Het gezelschap van de eerstelingen wordt "*het overblijfsel der genade*" genoemd (**Rom. 11:5 KJV**). God openbaarde dat dit overblijfsel in de dagen van Elia destijds slechts 7.000 telde (**Rom. 11:4**). Was dit een letterlijk aantal? Ongetwijfeld. Van de miljoenen Israëlieten waren er slechts 7.000 daadwerkelijk "*uitverkoren*" (**Rom. 11:7**). Met andere woorden, iemands Israëlitische afstamming op zich maakte iemand niet "uitverkoren". Er bestaat niet zoiets als een "uitverkoren volk" buiten het overblijfsel van de genade, en niemand maakt deel uit van dat overblijfsel zonder geloof in Jezus Christus.

Maar tegelijkertijd is het overblijfsel van de genade niet de enige die zal worden gered, want zij zijn slechts de eerste vruchten van een grote schare die nog aan God moet worden voorgesteld (**Openb. 7:9**). In Paulus' tijd *moest* het overblijfsel der genade de hele kerk *omvatten* als het overblijfsel van alle stammen van Israël (en Juda). Maar toen de kerk groeide, werd het duidelijk dat niet alle gelovigen in aanmerking kwamen als deel van het overblijfsel der genade, want velen van hen werden ertoe gebracht terug te keren tot de slavernij van het jodendom en deden daarmee de genade van God teniet (**Gal. 2,21**). Paulus zegt tegen zulke mensen: "*Jullie zijn uit de genade gevallen*" (**Gal. 5:4**).

Het overblijfsel der genade is verwekt uit geestelijk zaad door de Heilige Geest, die hen heeft doordrenkt met het evangelie om "*Christus in u, de hoop der heerlijkheid*" voort te brengen (**Kol. 1:27**). Hun geestelijke moeder is het hemelse Jeruzalem (**Gal. 4:26**), in plaats van het aardse Jeruzalem. Hun status als zonen van God is gebaseerd op het Nieuwe Verbond, niet op het Oude.

Dit overblijfsel van genade is niet gebaseerd op het vlees, maar op het geestelijk zaad. Johannes is het hiermee eens en zegt in **Johannes 1:12, 13**,

¹² Maar zovelen als Hem hebben aangenomen, aan hen heeft Hij het recht gegeven kinderen van God te worden, ook aan hen die in zijn naam geloven,¹³ die niet uit bloed(lijn), noch uit de wil van het vlees, noch uit de wil van de mens, maar uit God geboren [verwekt] zijn.

Johannes geloofde duidelijk dat de kinderen van God niet op de vleeselijke manier verwekt werden. Vlees verwekt vlees; geest verwekt geest. "Bloed" spreekt van natuurlijke afstamming. Niemand is een zoon of kind van God totdat hij/zij verwekt is door de Geest. In alle geschriften van Johannes vinden we nooit dat hij het idee bepleit dat kinderen die uit het vlees geboren zijn uit Israëlitische ouders "uitverkoren" zijn of dat zij zonen van God zijn. Hij heeft veel te zeggen over zoonschap in zijn eerste brief, maar hij baseert zijn onderwijs altijd op iemands *geestelijke afstamming van Christus*, in plaats van op iemands natuurlijke afstamming van de eerste Adam of van Abraham, Izaäk en Jakob-Israël.

Om deze reden vind ik geen reden om te geloven dat Johannes' vermelding van de 144.000 uit elke stam van Israël zo moet worden uitgelegd dat dit fysieke afstammelingen zijn van één van de aartsvaders. Sommige bijbelleraren hebben in de afgelopen 150 jaar geprobeerd dit probleem op te lossen door te zeggen dat er slechts 144.000 overlevende Joden op aarde zullen zijn, en dat zij zich allemaal tot Christus zullen bekeren. Van de 20 miljoen Joden op aarde vandaag, zullen er slechts 144.000 overleven??? Dat is een overlevingskans van minder dan 1%, wat erg onrealistisch is.

De stroom van Johannes' Openbaring

Wij moeten de verzegeling van de stammen zien in de stroom van openbaringen die Johannes uiteenzet. Het ligt in het natuurlijke verlengde van het zesde zegel, dat gericht is op de vervolging van de heiligen in de tijd van de verdrukking, die begon toen Assyrië Israël gevangen nam en later toen Babylon Juda gevangen nam.

Maar de vervolging van de martelaren begon eigenlijk met Abel, die Kaïn doodde, en dit gaat door tot op de dag van vandaag. Zij nam toe toen de kleine hoorn de oorlog verklaarde aan de heiligen, en dit is het belangrijkste aandachtspunt van het zesde zegel. Johannes onthult vervolgens het einde van deze vervolging wanneer de koningen en machtigen der aarde vluchten voor het licht en de heerlijkheid van Christus' aanwezigheid in zijn heiligen.

In deze context wordt de verzegeling van de 144.000 genoemd. Het is niet om de 144.000 overlevende Joden te beschermen die aan het eind van het tijdperk plotseling Jezus Christus zijn gaan erkennen, zoals velen vandaag de dag leren. Het is om de heiligen van God te beschermen, ongeacht hun genealogie. Meer nog, het is om de heiligen van God te identificeren die gekwalificeerd zijn als eerste vruchten, het overblijfsel van de genade, de kinderen van God. Het zegel van God is niet beperkt tot Joden of Israëlieten, maar op allen die "*in Hem verzegeld zijn met de Heilige Geest der belofte*" (Ef. 1:13) - vooropgesteld natuurlijk dat zij later niet uit de gratie vallen.

Paulus zegt het zo in Gal. 3:9, 26 en 29,

⁹ Dus zij die van het geloof zijn, zijn gezegend met Abraham, de gelovige...²⁶ Want u bent allen zonen van God door het geloof in Christus Jezus. ²⁹ En als u bij Christus hoort, dan bent u Abrahams nageslacht, erfgenamen volgens de belofte.

Het is duidelijk dat Israëliet zijn (zaad van Abraham), voor zover het gaat om erfgenaam te zijn van de belofte, niet echt te maken heeft met genealogie, maar met het volgen van Abrahams voorbeeld van geloof. Het zegel van God is niet afhankelijk van iemands fysieke afstamming van Abraham, maar van iemands geloof in Jezus Christus. God tekent zijn naam op het voorhoofd van de gelovigen, ongeacht hun afkomst van Adam, Abraham of van een van de aartsvaders van Jakob-Israël.

De stammen

Johannes zegt dat hij "*het getal hoorde van hen die verzegeld waren*", en dat zij 144.000 telden. Wat de stammenlijst betreft, zien we dat Dan is weggelaten, maar vervangen door Levi, die als priesterstam geen grondgebied heeft gekregen als staat binnen de natie Israël. Verder vervangt Jozef zijn zoon Efraïm in de lijst.

De stammen zijn niet gerangschikt op leeftijd, noch op moeder. Ze zijn gerangschikt in een eigenaardige volgorde die historisch gezien niet veel zin heeft. De vraag is waarom Johannes de stammen op deze manier en in deze volgorde opsomt. Aangezien hij (naar wij geloven) door inspiratie sprak, moet daar een reden voor zijn.

Laten we eerst de passage citeren. Openb. 7:5 zegt,

⁵ uit de stam Juda werden twaalfduizend verzegeld, uit de stam Ruben twaalfduizend, uit de stam Gad twaalfduizend,

Juda betekent "loven, belijden, danken."

Reuben betekent "zie, een zoon."

Gad betekent "een troep, fortuin is gekomen."

⁶ uit den stam van Aser twaalf duizend, uit den stam van Nafthali twaalf duizend, uit den stam van Manasse twaalf duizend,

Asher betekent "gelukkig, gezegend."

Naphtali betekent "mijn worsteling, strijd."

Manasse betekent "vergeten, iemand die vergeet."

⁷ uit den stam Simeon twaalfduizend, uit den stam Levi twaalfduizend, uit den stam Issaschar twaalfduizend,

Simeon betekent "horen/gehoorzamen" (in overeenstemming zijn).

Levi betekent "verbinder, hechting, vereniging."

Issaschar betekent "aangenomen, er is loon/vergoeding."

⁷ uit de stam van Zebulon werden twaalfduizend, uit de stam van Jozef twaalfduizend, uit de stam van Benjamin twaalfduizend verzegeld.

Zebulon betekent "woning, verblijfplaats."

Joseph betekent "Hij zal toevoegen, vermeerderen."

Benjamin betekent "Zoon van de rechterhand."

De eigenaardige stammenvolgorde in deze verzen, samen met het weglaten van Dan en het invoegen van Levi, heeft weinig zin, tenzij er een diepere profetie begrepen moet worden. Als we deze stammen aan elkaar rijgen in de volgorde waarin Johannes ze opsomt, zien we dat er een verborgen boodschap voor ons is. Het is in feite een belijdenis van lof aan God, die ons rechtstreeks leidt naar de lof van de "grote schare" in de volgende verzen. Het is alsof het de bedoeling is dat wij dit opnemen als een verklaring van instemming met hun lofzang op Jezus Christus.

Lof Belijdenis [Judah]:

Zie, een Zoon, een hele troep wiens geluk is gekomen. Zij zijn gelukkig en gezegend na het worstelen en streven, het vergeten van hun vroegere problemen, het horen en gehoorzamen, verenigd als één. Hun beloning voor hun arbeid is het wonen bij God, en Hij zal hen vermeerderen en vele zonen van zijn rechterhand aan hen toevoegen.

Vandaar dat, in de stroom van het verhaal over de martelaren, de 144.000 door de Heilige Geest worden verzegeld, niet om te voorkomen dat zij gemarteld worden, maar om hen te verzekeren van de uiteindelijke overwinning. De belofte aan hen is dat zij, als het verenigde lichaam van Christus, beloond zullen worden voor hun werk op aarde, want zij zijn gemerkt met Gods handtekening in hun voorhoofd. Dit zijn de zonen van Zijn rechterhand, die met Christus zullen regeren in het komende Loofhuttentijdperk.

Als Levi Dan niet had vervangen in de lijst, zouden we het hele punt van de profetie gemist hebben. Johannes koppelt niet Simeon en Dan, maar koppelt Simeon en Levi, broers die in hun tijd hun vader Jakob niet eerden, noch zijn instructies hoorden en gehoorzaamden. Simeon en Levi worden in verband gebracht met het bloedbad van Sichem in het incident met Hamor in Genesis 34. Hun wreedheid en religieuze ijver bezorgden Jakob en God zelf een slechte naam in Kanaän (**Gen. 34:30**).

Gods naam wordt inderdaad voortdurend gelasterd in de naties vanwege de wetteloosheid die wordt beoefend onder degenen met deze religieuze geest (**Rom. 2:24; Jesaja 52:5**).

De geest van Simeon gaf aanleiding tot het farizeïsme, dat zich later tegen Jezus keerde. De geest van Levi zat in de priesters, die zich ook tegen Jezus keerden. Simeon en Levi waren verenigd door deze wrede religieuze geest, die werd geïdentificeerd in Jakobs laatste woorden over hen in **Gen. 49:5-7**,

⁵ Simeon en Levi zijn broeders; hun zwaarden zijn werktuigen van geweld. ⁶ Laat mijn ziel niet ingaan in hun raad; laat mijn heerlijkheid niet verenigd worden met hun vergadering; want in hun toorn hebben zij mensen gedood, en in hun eigenwilligheid hebben zij ossen verlamd. ⁷ Vervloekt zij hun toorn, want die is hevig; en hun toorn, want die is wreed...

Maar later, bij de verzegeling van de stammen, wordt ons het ware doel van deze stamnamen verteld. De overwinnaars horen en gehoorzamen, verenigd door hun

instemming met Jezus Christus en het goddelijke plan. Om deze reden wordt Dan, de rechter, weggelaten, omdat hij zijn rol als rechter van zowel Simeon als Levi heeft vervuld. De verzegelden zijn overwinnaars, en de wrede religieuze geest is gecorrigeerd door discipline. Daarom is er geen behoefte meer aan een oordeel over hen, en een ware geest van *eenheid in Christus heeft hun eenheid in misdaad vervangen*. Dan is dus weggelaten.

Wat betreft Jozef die Efraïm vervangt, de twee namen zijn nauw verwant. Aangezien Efraïm de geboorterechthouder was, moeten we zijn naam zien als een aanvulling op Jozef. Volgens **Gen. 30:24** betekent Jozef "Hij zal toevoegen" (een andere zoon). Efraïm betekent "dubbele vruchtbaarheid", wat rechtstreeks verwijst naar de belofte van het zoonschap die inherent is aan de naam *Jozef*.

Dus als we de namen aan elkaar rijgen, zien we de climax van de gedachte: "Hij zal vermeerderen en aan hen [Jozef] vele zonen van zijn rechterhand [Benjamin] toevoegen." We hadden net zo goed de alternatieve naam kunnen gebruiken om te lezen: "Hij zal dubbele vruchtbaarheid [Efraïm] brengen om vele zonen van zijn rechterhand [Benjamin] groot te maken. Het belangrijkste is dat de verborgen boodschap in de stammen, zoals opgesomd in Openbaring 7, ons vertelt dat de verzegelden de zonen van God zijn.

Hoofdstuk 9

De grote menigte

Nadat de 144.000 waren verzegeld, zag Johannes een grote schare die God prees. Dit is dezelfde schare die hij eerder in **Openb. 5:13** had gezien. Hij ziet de toekomst, waar de hele schepping God lof toezingt, nadat het goddelijke plan voltooid is. **Openb. 7:9, 10** zegt,

⁹ Na deze dingen keek ik, en zie, een grote schare, die niemand tellen kon, uit alle naties en alle stammen en volken en tongen, staande voor de troon en voor het Lam, bekleed met witte gewaden, en palmtakken hadden zij in hun handen;¹⁰ en zij riepen met luide stem, zeggende: "Heil [Yeshua] aan onze God, die op de troon zit, en aan het Lam."

Deze grote schare viert het Loofhuttenfeest, want zij zwaaien met palmtakken zoals opgedragen in **Lev. 23:39, 40**,

³⁹ Precies op de vijftiende dag van de zevende maand, als u de oogst van het land verzameld hebt, zult u zeven dagen lang het feest van de Heer vieren, met een rust op de eerste dag en een rust op de achtste dag. ⁴⁰ Nu zult gij op de eerste dag [van het Loofhuttenfeest] het loof van mooie bomen voor u nemen, palmtakken en takken van loofbomen en wilgen van de beek; en gij zult u zeven dagen lang verheugen voor het aangezicht van de Heer, uw God.

Er zij op gewezen dat wanneer dit feest uiteindelijk in zijn grootste vervulling wordt gevierd, mensen uit *elk volk* het houden overeenkomstig het profetische gebod in **Deut. 16:13-15**,

¹³ Zeven dagen zult u het feest van de kudde vieren, nadat u van uw dorsvloer en uw wijnvat hebt verzameld,¹⁴ en u zult zich verheugen op uw feest, u en uw zoon en uw dochter en uw mannelijke en vrouwelijke bedienden en de Leviet en de vreemdeling en de wees en de weduwe die in uw steden zijn. ¹⁵ Zeven dagen zult gij feest vieren voor den Heer, uw God, op de plaats, die de Heer verkiest, omdat de Heer, uw God, u zal zegenen in al uw voortbrengselen en in al het werk uwer handen, zoodat gij geheel en al blij zult zijn.

Allen wordt bevolen het feest te houden, en allen verheugen zich, zowel Israëlieten als niet-Israëlieten. Allen worden samen gezegend in de ultieme zin wanneer **Openb. 7:9-10** wordt vervuld. Het markeert het definitieve succes van de oproep van Abraham om een zegen te zijn voor alle geslachten op aarde (**Gen. 12:3**).

Vandaar dat de zegen van Abraham zich uitstrekt tot alle volken wanneer alle mensen "*bekleed zijn met witte gewaden*", die de "*klederen van het heil*" zijn (**Jesaja 61:10**). Het Hebreeuwse woord voor "redding" is *yasha*, of *yeshua*, de Hebreeuwse naam voor Jezus. Telkens wanneer de Schrift spreekt over "redding" is dat een profetie van Jezus Christus.

Daarom, wanneer deze grote menigte op het ultieme Loofhutfenfeest uitroept: "*Heil aan onze God die op de troon zit, en aan het Lam,*" erkennen zij Jezus Christus als Koning.

De engelachtige getuige

Openbaring 7:11, 12 gaat verder,

11 En alle engelen stonden rondom de troon en rondom de oudsten en de vier levende wezens; en zij vielen op hun aangezicht voor de troon en aanbaden God,¹² en zeiden: "Amen, zegen en heerlijkheid en wijsheid en dankzegging en eer en macht en kracht, zij onze God voor eeuwig en altijd. Amen."

Deze engelen in de hemel zeggen "Amen" als antwoord op de mensen op aarde die Christus tot Koning uitroepen. Hier getuigen hemel en aarde eindelijk in volle omvang van de waarheid. Het Onze Vader wordt eindelijk gezien op aarde: "*Uw wil geschiede, op aarde zoals in de hemel*" (**Matt. 6:10**). Dit is niet de eerste keer dat Johannes een glimp opvangt van het einde, want het grote Amen is ook te zien in **Openb. 5:14**.

Het is dus duidelijk dat wanneer de beproeving aan Johannes wordt geopenbaard, God hem ook het einde ervan laat zien om hem en anderen te bemoedigen tijdens hun beproevingen. Wij zien dit in de openbaring van het zesde zegel, waar de martelaren worden vergeleken met onrijpe vijgen die ter aarde worden geworpen. Vervolgens openbaart God hun uiteindelijke overwinning aan het einde van het tijdperk, wanneer de koningen der aarde vluchten voor het licht en de heerlijkheid van Gods aanwezigheid in de heiligen.

In de loop van de geschiedenis worden de martelaren echter afgebeeld als zielen onder het altaar (**Openb. 6:9**), die witte gewaden krijgen (6:11).

Toch werd hun verteld dat de dag der gerechtigheid zou moeten wachten "*totdat ook het getal van hun mededienstknachten, die gedood zouden worden, zoals zij waren, voltooid zou zijn*" (6:11).

Dus opnieuw in Openbaring 7, nadat de 144.000 zijn verzegeld in de tijd van vervolging en oorlog tegen de heiligen, worden we geprojecteerd naar het einde der tijden om de uitkomst van de geschiedenis te zien. **Fil. 1:6** zegt,

⁶ Want ik ben ervan overtuigd dat Hij, die in u een goed werk begonnen is, het zal vervolmaken tot de dag van Christus Jezus.

Hoewel Paulus dit persoonlijk en individueel toepast op de Filippijnse gelovigen, zien we ook dat God vanaf het begin alle dingen "*goed*" en "*zeer goed*" heeft geschapen (**Gen. 1:31**). Hij "*begon een goed werk*" in het begin, en Hij "*zal het vervolmaken*" tot het einde, wanneer Zijn schepping opnieuw "*zeer goed*" zal worden verklaard.

De vraag van de ouderling

Openbaring 7:13 zegt,

¹³ En een van de oudsten antwoordde en zei tegen mij: "Zij die gekleed zijn in de witte gewaden, wie zijn dat en waar komen zij vandaan?" ¹⁴ En ik zei tegen hem: "Mijn heer, u weet het." En hij zei tegen mij: "Dit zijn degenen die uit de grote verdrukking komen, en zij hebben hun gewaden gewassen en wit gemaakt in het bloed van het Lam.

Het leek belangrijk dat een van de oudsten aan Johannes vroeg: "*Waar komen zij vandaan?*". Dit is opnieuw gericht op het feit dat zij komen "*uit elke natie en uit alle stammen en volken en tongen*" (**Openb. 7:9**). Kennelijk wist de ouderling het antwoord op zijn eigen vraag, want Johannes antwoordt: "*Mijn heer, u weet het.*" Ja, zowel Johannes als de ouderling wisten de waarheid, maar het was belangrijk dit op te schrijven en nog eens te benadrukken ten behoeve van hen die deze grote schare op enigerlei wijze willen beperken.

De ouderling zegt dan dat deze uit de grote verdrukking, of beproeving zijn gekomen. De metafoor van het wassen van iemands gewaden in het bloed van het Lam om ze wit te maken is een bijbelse manier om het Hebreeuwse concept van zuivering, of reiniging, uit te drukken. **Heb 9:22, 23** zegt,

²² En volgens de Wet, kan men bijna zeggen, worden alle dingen gereinigd met bloed, en zonder het vergieten van bloed is er geen vergeving. ²³ Daarom was het nodig dat de [aardse] kopieën van de dingen in de hemelen met deze [d.w.z. fysiek bloed] gereinigd werden, maar de hemelse dingen zelf met betere offers dan deze [d.w.z. Jezus' bloed].

Johannes gebruikt deze metafoor om het doel van de verdrukking te beschrijven. Hoewel velen een kort tijdsbestek aan deze verdrukking hebben gehangen (meestal beperkt tot zeven jaar), is zij veel breder dan dat. Johannes stelt geen

tijdslijmiet aan deze verdrukking, want zij omvat alle martelaren vanaf Abel tot de laatste martelaar aan het einde van het tijdperk wordt gedood. Jezus zelf erkende Abel als de eerste martelaar in **Matt. 23:35**, en in het Genesisboek Psalmen komt dit terug in Psalmen 2 t/m 6.

In de ruimste toepassing van deze tijd van verdrukking kan het worden toegepast op Gods vonnis over Adam, toen zijn bezit (de schepping) in slavernij werd verkocht vanwege zijn zonde. Dit was het punt waarop de hele aarde verdrukt of in beproeving gebracht werd. Christus kwam om de hele schepping - alles wat in slavernij was verkocht - te verlossen en zo een einde te maken aan de verdrukking van de schepping.

Dus als we "*de grote schare*" in **Openb. 7:9, 10** opvatten als hetzelfde als "*al het geschapene*" in **Openb. 5:13**, dan bereikt de definitie van een martelaar zijn breedst mogelijke toepassing. Beide groepen loven God op het einde, en hun lof wordt bevestigd door het "Amen" van de oudsten.

Hun uiteindelijke positie

Openb. 7:15-17 eindigt met de uiteindelijke staat (of positie) van deze grote schare, en zegt,

¹⁵ **Daarom** [dat wil zeggen, door hun gewaden te wassen in het bloed van het Lam] **staan zij voor de troon van God; en zij dienen Hem dag en nacht** [of, voortdurend] **in Zijn tempel; en Hij die op de troon zit, zal Zijn tabernakel over hen uitspreiden.**

Dit is niet alleen een verwijzing naar het Loofhuttenfeest, oftewel de Sukkah, maar ook naar het thema huwelijk. In het Hebreeuwse denken werd hiermee een beeld geschetst van een man en een vrouw onder een huwelijksbaldakijn, terwijl zij hun huwelijk consumeerden.

Dit vervult ook de betekenis van de naam *Immanuel*, "God met ons". In **Jesaja 7:14** werd voorspeld dat een maagd zwanger zou worden en een zoon zou voortbrengen met de naam *Immanuël*. **Matt. 1:23** citeert dit en past het toe op Jezus, ook al kreeg Maria de opdracht (1:21) om zijn naam Jezus te noemen. Uiteindelijk wordt *Immanuel* ("God met ons") vervuld in **Openb. 21:3**,

³ **En ik hoorde een luide stem van de troon, zeggende: "Zie, de tabernakel Gods is onder de mensen, en Hij zal onder hen wonen, en zij zullen Zijn volk zijn, en God Zelf zal onder hen zijn.**

Dit komt in de context van het "*nieuwe Jeruzalem*" dat "*een bruid is die versierd is voor haar man*". **Openbaring 7:16, 17** gaat verder,

¹⁶ Zij zullen niet meer hongeren, noch dorsten; de zon zal niet meer op hen neervallen, noch enige hitte;¹⁷ want het Lam in het midden van de troon zal hun Herder zijn, en zal hen leiden naar bronnen van het water des levens; en God zal alle tranen van hun ogen afwissen.

Nogmaals, dit is een voorproefje van de Immanuelscène in Openbaring 21, waar we lezen in 21:4,

⁴ en Hij zal alle tranen van hun ogen afwissen; en er zal geen dood meer zijn; er zal geen rouw, gehuil of pijn meer zijn; de eerste dingen zijn voorbijgegaan.

Het is dus duidelijk dat het visioen dat Johannes had over de grote schare in Openbaring 7, net als het visioen in Openbaring 5, sprak over de toekomst wanneer de hele schepping met God verzoend zal worden door het bloed van Jezus Christus. Dan, wanneer het goede werk dat God bij de schepping begon, aan het einde van het tijdperk voltooid is, zullen alle beproevingen en ontberingen ophouden, en zal de hele schepping bevrijd worden (**Rom. 8:21**) en de rechtmatige Erfgenaam van alle dingen, die op de troon zit, lof toezwaaien.

Hoofdstuk 10

Het halve uur van de stilte

De eerste vier zegels in het boek Openbaring volgen een algemene tijdslijn van de geschiedenis in de eerste paar eeuwen. Het vijfde en zesde zijn in zoverre verschillend dat zij elk een blik op de toekomst werpen om troost te bieden aan hen die in beproeving zijn.

Het vijfde zegel beeldt de martelaren uit als offeraars wier "zielen" (d.w.z. *bloed*) onder het altaar in de tempel in de hemel liggen, en zij krijgen witte gewaden met een belofte van gerechtigheid in de toekomst.

Het zesde zegel spreekt van de eindtijdoverwinning van de overwinnaars, wanneer de machtigen der aarde vluchten voor hun licht en heerlijkheid.

De hoop op toekomstige gerechtigheid en overwinning die hun wordt gegeven, ontkent echter niet dat elk zegel ook een beginpunt moet hebben. We kunnen dat beginpunt niet uit het oog verliezen zonder de weg kwijt te raken in de historische opeenvolging van gebeurtenissen. De zegels worden geopend in de context van Gods oordeel over het vierde beest (Rome) en zijn verlengstuk, de kleine hoorn.

Bedenk dat het oorspronkelijke oordeel over Juda en Jeruzalem deze opeenvolging van wereldrijken aan de macht bracht. God zelf gaf deze wereldrijken de macht en machtigde hen voor een tijd over de aarde te heersen. Hij gaf niet één enkel rijk gezag voor de gehele zeven tijden (7 x 360 jaar), maar verdeelde de tijd om elk rijk voor zijn eigen zonde te kunnen oordelen, terwijl Hij deze "beesten" toch de heerschappij gaf voor de gehele tijd van het oordeel.

De heerschappij van Rome begon in 63 v. Chr. toen Pompeius Jeruzalem innam. Het westerse rijk viel in 476 na Christus, maar tegen die tijd was "Nieuw Rome" (Constantinopel) gebouwd als de nieuwe hoofdstad van het rijk aan de westelijke oever van de Zwarte Zee. De Romeinse keizers regeerden vanaf dat moment vanuit Nieuw Rome, en *het oude* Rome was in de profetie vooral belangrijk vanwege de aanwezigheid van de Romeinse bisschop (paus).

In de tijd van de kleine hoorn, die opkwam in 529 na Christus, waren de keizer in het Oosten en de paus in het Westen beiden op hun eigen manier belangrijk. Keizer Justinianus bracht "*veranderingen aan in tijden en wetten*" (**Dan. 7:25**)

door het rijk een nieuwe kalender te geven en een nieuw rechtssysteem dat gebaseerd was op het kerkelijk recht, d.w.z. het canonieke recht.

Toch gingen de zeven zegels vooraf aan de opkomst van de kleine hoorn, omdat zij bedoeld waren om door verschillende rampen en invasies het oordeel over Rome te brengen. Vanuit historisch oogpunt kunnen de zeven zegels als volgt worden gedateerd:

Zegel 1: 31 voor Christus tot 193 na Christus.

Zegel 2: 193-284 na Christus.

Zegel 3: 250-300 n.Chr.

Zegel 4: 250-265 n.Chr.

Zegel 5: 303-313 n.Chr.

Zegel 6: 310-395 n.Chr.

Tussentijds: Half uur (15 jaar) stilte

Zegel 7: 410-476 na Christus (De val van het keizerlijke Rome)

Het vijfde zegel, waar we de gemartelde zielen onder het altaar zien, stelt de martelaren vanaf Abel voor. Maar voor zover het specifiek van toepassing is op de geschiedenis van Rome, valt het samen met de tien dagen (jaren) van de verdrukking van 303-313 na Christus. Dit was de tijd van de Diocletiaanse vervolging, die misschien wel de gruwelijkste was in de hele Romeinse geschiedenis. Het was zo erg dat het werd opgemerkt in de boodschap aan de gemeente in Smyrna (**Openb. 2:10**), want deze vervolging viel in de climaxdagen van het Smyrna-tijdperk.

De Romeinse aardbeving

Het verbreken van het zesde zegel opende het Pergamos-tijdperk van de kerk, toen de vervolgingen begonnen te eindigen van 310-313 na Christus. Zoals wij reeds hebben aangetoond, spreekt het zesde zegel van "*een grote aardbeving*" (**Openb. 6:12**), d.w.z. politieke en religieuze omwentelingen, die een voorbode waren van de ineenstorting van Rome aan het einde van het zevende zegel.

De tijd van het zesde zegel (310-395 n.Chr.) heeft specifiek betrekking op de Romeinse geschiedenis, met als hoogtepunt de ondergang van het heidendom. Tot 395 was het heidendom technisch gezien, hoewel niet in de openlijke praktijk, nog steeds de *constitutionele* godsdienst van de senaat. Maar dit veranderde in 395, toen keizer Theodosius alle heidense dierenoffers verbood die tot dan toe onder de heidenen waren doorgestaan. Hij sloot alle heidense tempels en verbood

heidense riten. Gibbon schrijft op pagina 409 van zijn boek, The Decline and Fall of the Roman Empire,

"De ondergang van het heidendom in de tijd van Theodosius is misschien het enige voorbeeld van de totale uitroeiing van een oud en populair bijgeloof, en kan daarom worden beschouwd als een bijzondere gebeurtenis in de geschiedenis van de menselijke geest."

Maar in 395 stierf Theodosius, en volgens zijn testament werd het rijk verdeeld tussen zijn twee zonen. Honorius werd keizer van het Westen, met als hoofdstad Milaan, Italië. Arcadius, die ouder was (17 of 18 jaar), werd keizer van het Oosten, met als hoofdstad Constantinopel. Het rijk was in eerdere tijden verdeeld geweest, maar werd later altijd weer herenigd. Deze keer was de scheiding echter definitief. Vandaar dat in 395 de grote "aardbeving" het rijk politiek trof met zijn deling en religieus met de ondergang van het heidendom.

De blik op de toekomstige overwinning van de martelaren en overwinnaars in het zesde zegel heeft twee toepassingen. De bredere toepassing begint, zoals gezegd, met Abel en eindigt met het Loofhuttentijdperk. Maar in de engere context van de Romeinse geschiedenis begint het met de Diocletiaanse (heidense) vervolging (303-313 na Christus) en eindigt het met de uiteindelijke ondergang van het heidendom in 395.

395 A.D. betekende dus het einde van het zesde zegel en het begin van het "halve uur" stilte dat leidt tot het begin van het zevende zegel. **Openb. 8:1** zegt,

¹ En toen Hij het zevende zegel verbrak, was er ongeveer een half uur stilte in de hemel.

Wat is een Profetisch Half Uur?

In bijbelse profetie kan een dag betekenen:

1. een letterlijke dag van 12 of 24 uur
2. een jaar (of 360 dagen in een profetisch jaar)
3. een periode van 360 jaar (een "tijd")
4. duizend jaar

In de context van Daniël en Openbaring is een profetische "dag" of "tijd" 360 jaar. Zoals men in die dagen de tijd rekende, zaten er twaalf uren in een dag. Dus een

twaalftede van een dag (360) is een profetisch "uur" van 30 jaar. Een half uur is 15 jaar. De tijd van stilte is dus de periode van 15 jaar van 395-410 na Christus tussen de volledige ineenstorting van *het heidense* Rome in 395 tot de inname van *het christelijke* Rome in 410. Dit was ook de periode tussen het zesde en zevende zegel dat het oordeel over Rome bracht.

De nieuwe bedreiging

In deze tijd van stilte begon zich een nieuwe bedreiging voor Rome te ontwikkelen. Van 395-398 viel Alaric de Goth Griekenland binnen, maar werd afgeslagen. Kort daarna deed hij een inval in Italië, maar werd opnieuw afgeslagen.

Als het volk van Rome, met inbegrip van de christenen, ogen had gehad om te zien en oren om te horen, zouden zij hebben ingezien dat God op het punt stond het oordeel over dit "christelijke rijk" los te laten, want tegen die tijd was een groot deel van de christelijke geestelijkheid even corrupt geworden als de heidense geestelijkheid van vroeger. De christelijke leiders hadden hun toevlucht genomen tot dezelfde vervolging van de heidenen die de heidenen de christenen hadden aangedaan. Dit omvatte ook het in beslag nemen (stelen) van tempels en het ombouwen ervan tot christelijke kerken. Gibbon schrijft op pagina 428,

"Honorius sloot alle personen die tegen de katholieke kerk waren uit van alle ambten in de staat; weigerde halsstarrig de dienst van allen die van zijn godsdienst afweken; en diskwalificeerde overhaast veel van zijn dapperste en bekwaamste officieren die de heidense eredienst aanhingen of die de opvattingen van het arianisme hadden overgenomen."

Op pagina 249 zegt hij,

"Door het onvoorzichtige gedrag van de ministers van Honorius verloor de republiek de hulp, en verdiende de vijandschap, van dertigduizend van haar dapperste soldaten; en het gewicht van dat geduchte leger, dat alleen het verloop van de oorlog had kunnen bepalen, werd overgeheveld van de weegschaal van de Romeinen naar die van de Goten."

De kerk dacht dat zij door onrecht, moord en roof tegen heidenen te plegen, goed deed in de ogen van God. Ze realiseerden zich niet dat de bijbelse wet gelijke gerechtigheid voor iedereen eist. Verder dachten ze dat als hun soldaten kerkleden waren met een goede reputatie, dit bevredigend zou zijn voor God. Zij begrepen niet dat God naar het hart kijkt, en dat het oordeel begint in het huis van God.

En dus herkende de kerk Gods hand van het oordeel niet toen het eindelijk kwam. Zij bekeerden zich niet van hun gierigheid of moord of afgoderij. Zij zagen geen noodzaak om het karakter van Jezus te manifesteren in hun relatie met niet-gelovigen. Zij zagen alleen de noodzaak om het Christelijke Rijk te verdedigen tegen de horden van Satan. Zij hoefden zich niet te bekeren, want zij waren *christenen*.

Het zevende zegel begint een laatste reeks oordelen over de westelijke "poot" van het Romeinse Rijk, inclusief de stad Rome. Het zevende zegel bevat zeven bazuinen. Ze beginnen met de inname van Rome in 410 en eindigen met de uiteindelijke ineenstorting in 476.

Gibbon schrijft op pagina 430 van zijn boek, The Decline and Fall of the Roman Empire,

"Gedurende een periode van zeshonderdneventien jaar was de zetel van het rijk nooit geschonden door de aanwezigheid van een buitenlandse vijand."

Het uur van het oordeel was eindelijk aangebroken. Het was geen oordeel over het heidense Rome, want dat (laatste) oordeel had al in 395 plaatsgevonden. Nee, dit was een oordeel over *het christelijke* keizerlijke Rome vanwege zijn corruptie, afgoderij en hebzucht. Het christendom was veranderd van een manier van leven in een religie van het rijk. De deugden die Jezus Christus voorstond, hadden weinig waarde voor de georganiseerde kerk.

De godsdienst eiste trouw aan de kerkelijke organisatie en hiërarchie, in plaats van trouw aan de leer van Jezus. De godsdienst eiste meer macht en rijkdom, in plaats van de volwassenheid van hun karakter. Het volk begon relikwieën en heiligen te aanbidden, en bijgeloof verving al snel de ware aanbidding van God. Gibbon schrijft op pagina 423,

"In de lange periode van twaalfhonderd jaar, die verstreken is tussen de regering van Constantijn en de reformatie van Luther, heeft de verering van heiligen en relikwieën de zuivere en volmaakte eenvoud van het christelijk model bedorven."

Het is verbazingwekkend hoe ambitieuze mannen christenen er zo gemakkelijk toe kunnen brengen hun corrupte leiderschap te aanvaarden. Het is verbazingwekkend hoe snel mensen het voorbeeld van Jezus vergeten - hij die het meest *tolerant* was tegenover heidenen in hun echte onwetendheid, en die zo *intolerant* was tegenover priesterlijke corruptie en onderdrukking van de gewone man.

Hoofdstuk 11

De Acht Engelen

Het halve uur van stilte in **Openb. 8:1** was een periode van 15 jaar van 395-410 na Christus. Het begon met het wettelijk einde van de heidense offers, de inbeslagname van de heidense tempels en de verdeling van het rijk. Het eindigde 15 jaar later toen Rome in 410 werd geplunderd door de troepen van Alaric de Goth.

Het is ook opmerkelijk dat het volledige profetische "uur" (30 jaar) van dit tijdsbestek liep van 380-410. Keizer Theodosius riep het christendom uit tot staatsgodsdienst in 380, 15 jaar voordat hij het heidendom zelf verbood.

We zien dus drie belangrijke gebeurtenissen plaatsvinden binnen het tijdsbestek van één profetisch "uur". Het eerste half uur betrof de regeringsovergang van heidendom naar christendom (380-395), terwijl het laatste half uur (395-410) in stilte de stad voorbereidde om voor het eerst in haar geschiedenis te worden binnengevallen door buitenlandse troepen. Dit schokte de kerk, want de definitieve bekering van Rome tot het christendom had hen een gevoel van onkwetsbaarheid gegeven, zoals de Joden in vroegere tijden over Jeruzalem hadden gedacht. Het *heidense* Rome viel van 380-395; *het christelijke* Rome van 410-476.

De zesdaagse plundering van Rome markeerde het begin van een reeks goddelijke oordelen over de stad totdat deze in 476 definitief viel (aan Odoacer). Dit tijdsbestek van 410-476 markeert dus de tijd van de zeven bazuinen omgeven door het zevende zegel. De heidenen schreven de val van Rome natuurlijk toe aan de woede van de goden omdat zij hun tempels hadden gesloten. Augustinus vond het nodig zijn nu beroemde Stad van God te schrijven om deze heidense beweringen te weerleggen en de christenen ervan te verzekeren dat de ware Stad van God het hemelse Jeruzalem was, en geen aardse stad.

Zeven engelen, plus één

In Openbaring 8:2-4 staat,

² En ik zag de zeven engelen die voor God staan; en aan hen werden zeven bazuinen gegeven. ³ En een andere engel kwam en stond bij het altaar, met een gouden wierookvat in de hand; en hem werd veel wierook gegeven, opdat hij het zou toevoegen aan de gebeden van alle heiligen op het gouden altaar, dat voor de troon stond. ⁴ En de rook van het wierook, met de gebeden van de heiligen, ging voor God op uit de hand van de engel.

Johannes zag toen hoe de hemelse voorbereidingen werden getroffen voor het begin van het oordeel over het christelijke Rome. Hij zag zeven engelen voor God staan, elk met een bazuin. Trompetten betekenen dat decreten van de troon aan het volk worden verkondigd. Terwijl de zeven engelen in gereedheid stonden, "*kwam een andere engel en stond bij het altaar*". Wij zien nu dat dit tafereel zich afspeelde in de hemelse tempel, die in de oudheid het model (blauwdruk, patroon) was geweest voor de bouw van de aardse tempel (**Hebr. 8:5**).

De Ark van God in het Heilige der Heiligen was de troon van God, en het gouden reukofferaltaar stelde de gebeden van de heiligen voor. Het gouden altaar stond bij de deur van het Heilige der Heiligen, omdat het in wezen een deurwachter was. Om toegang te krijgen tot de troon van God moest men wierook offeren, dat wil zeggen "*de gebeden van alle heiligen*". We zien dit in de instructies voor de Grote Verzoendag in **Lev. 16:12, 13**,

¹² En hij zal een vuurpan vol vuurkolen nemen van op het altaar voor het aangezicht des Heren, en twee handenvol fijngemalen zoet reukwerk, en het binnen het voorhangsel brengen. ¹³ En hij zal het reukwerk op het vuur leggen voor het aangezicht des Heren, opdat de wolk van reukwerk het verzoendeksel bedekt, dat op de ark der getuigenis is, opdat hij niet sterft.

De zeven engelen zijn waarschijnlijk dezelfde die de boodschappen aan de zeven gemeenten in Openbaring 2 en 3 brachten. Elk van hen werd "*de engel van*" een bepaalde kerk genoemd, en dus bedienen zij de tempel in de hemel op dezelfde manier als de priesters op aarde geacht werden te bedienen. Vandaar dat de engelen worden afgebeeld als dienend in de hemelse tempel.

Toch was er een achtste engel, die verscheen om namens de zeven op te treden. Deze engel verbeeldt de vroegere praktijk in de tempel van Jeruzalem, waar elke morgen bij loting een priester werd uitgekozen om het reukoffer te branden, terwijl de anderen het ochtendoffer voorbereidden. Denk aan het verhaal van Zacharias, die door het lot werd uitgekozen om het reukoffer te offeren in **Lucas 1:8-11**,

⁸ Welnu, terwijl hij zijn priesterdienst voor God verrichtte in de vastgestelde volgorde van zijn verdeling,⁹ volgens de gewoonte van het priesterambt, werd hij door het lot uitverkoren om de tempel van de Heer binnen te gaan en wierook te branden. ¹⁰ En de hele menigte van het volk was buiten in gebed op het uur van het reukoffer. ¹¹ En een engel van de Heer verscheen aan hem, staande rechts van het reukofferaltaar.

De engel vertelde hem dat hij en zijn vrouw een zoon zouden krijgen, die "*in de geest en de kracht van Elia*" zou prediken (**Lucas 1:17**). Deze engel identificeerde zich vervolgens als "*Gabriël, die in [of "bij"] de tegenwoordigheid van God staat*" (**Lucas 1:19**). De aanwezigheid van God bevond zich in het Heilige der Heiligen, en het reukofferaltaar stond het dichtst bij Gods aanwezigheid.

Het lijkt er dus op dat Gabriël de achtste engel was die in verband werd gebracht met het gouden altaar in **Openb. 8:3**. Telkens wanneer een priester door het lot werd gekozen om wierook te offeren in de tempel, vervulde hij de aardse rol van Gabriël, die het gouden altaar in de hemelse tempel bijwoonde.

Vuur werpen op de aarde

Openbaring 8:5 zegt,

⁵ En de engel nam het wierookvat; en hij vulde het met het vuur van het altaar en wierp het op de aarde; en er volgden donderslagen en geluiden en bliksemflitsen en een aardbeving.

Een dergelijke handeling behoorde niet tot het ritueel van de priester op aarde die geroepen was om in de tempel te dienen. Dit was een buitengewone daad die het goddelijk oordeel verbeeldde. Toch was het niet zonder precedent. Toen God het oordeel over Jeruzalem bracht vanwege haar zonde, werd dat oordeel eerst uitgesproken in de tempel in de hemel. **Ezechiël 10:2** zegt,

² En Hij sprak tot de in linnen geklede man en zei: "Ga tussen de draaiende raderen onder de cherubs in en vul je handen met kolen van vuur van tussen de cherubs en strooi ze over de stad." En hij ging binnen in Mijn ogen.

Deze "*in linnen geklede man*" was ongetwijfeld dezelfde engel als die Johannes zag in **Openb. 8:3**, aangezien hij beiden hetzelfde ziet doen, maar over verschillende steden. Ezechiël zag een goddelijk oordeel over Jeruzalem; Johannes zag een goddelijk oordeel over Rome. Beiden werden geoordeeld wegens corruptie en wetteloze rebellie en wegens hun weigering zich aan te passen aan de hemelse norm die zij beweerden te volgen.

Bedenk dat deze in linnen geklede man eerder de taak kreeg om de voorhoofden van de ware gelovigen in Jeruzalem te markeren (**Ezechiël 9:4**). In het volgende hoofdstuk kreeg hij de opdracht kolen van vuur over de stad te strooien. Dit laat ons zien dat de Babylonische legers die de stad verwoestten en de tempel tot de grond toe afbrandden, de menselijke agenten waren van de goddelijke vernietiging. Zij dachten dat zij de stad uit eigen wil vernietigden, zich niet realiserend dat zij blindelings de wil van God uitvoerden.

Evenzo is het niet waarschijnlijk dat Alaric de Goth, toen hij Rome innam, zich ervan bewust was dat hij op aarde deed wat Gabriël in **Openb. 8:5** had verordend door vuur op de aarde te werpen. Wat voor ons misschien interessant is, is dat nadat de man in linnen vuur had geworpen op Jeruzalem in **Ezechiël 10:2**, de heerlijkheid van God slechts twee verzen later in **Ezechiël 10:4** begon te vertrekken uit de tempel. We kunnen ons dus afvragen of dit ook gebeurde met de *christelijke* stad Rome tijdens de 15-jarige "stilte".

Wij mogen niet uit het oog verliezen dat Johannes de Doper Gods profeet was die geroepen was om de komst aan te kondigen van Hem die met vuur zou dopen (**Matt. 3:11, 12**). Johannes kondigde ook het oordeel aan dat de "boom" van Jeruzalem/Judea spoedig zou worden omgehakt (**Lucas 3:9**).

Nadat de engel kolen van het altaar had gestrooid in **Openb. 8:5**, was het resultaat donder, bliksem en een aardbeving. *De donder* beeldt de stem van God uit, hoewel die voor de meeste mensen meestal niet te verstaan is (**2 Sam. 22:14; Joh. 12:29**). *Bliksem* stelt Gods pijlen voor (**Psalm 77:17, 18**), en aangezien pijlen ook zonen voorstellen (**Psalm 127:4, 5**), kan Gods bliksem de zonen van God voorstellen. *Aardbevingen* verbeelden natuurlijk het goddelijk oordeel, allerlei omwentelingen en de omverwerping van politieke en/of religieuze instellingen.

Deze oordelen worden dan meer specifiek toegepast door de zeven andere engelen die klaar stonden om hun bazuinen te laten klinken. De bazuin van elke engel kondigde een nieuw oordeel aan over Rome en het West-Romeinse Rijk in het algemeen. Een samenvatting van deze bazuinoordelen is als volgt:

1. Alaric de Goth (410)
2. Genseric de Vandaal (429-460)
3. Attila de Hun (446-453)
4. Odoacer de Teutoon (476)

Er is een intermezzo dat de eerste vier bazuinen scheidt van de laatste drie. De laatste drie bazuinen worden ook wel "weeën" genoemd, en zij verbeelden Gods oproep aan de Islam om de kerk te oordelen.

5. De Saracenen (612-762)

6. De Seltsjoeken en Ottomaanse Turken (1063-1453)

7. De Zevende Trompet is onderverdeeld in zeven schalen (**Openb. 16**)

Wij zullen ze stuk voor stuk bestuderen.

Hoofdstuk 12

De Eerste Trompet

De zeven bazuinen zenden bevelen uit van het goddelijke hof om het door Daniël voorspelde ijzeren beest te veroordelen. De eerste vier bazuinen werpen het West-Romeinse Rijk (en Rome zelf) omver van 410-476 na Christus. De laatste drie zijn islamitische "weeën" die het Oost-Romeinse Rijk (en Constantinopel, of Nieuw Rome) omverwerpen van 612-1453 na Christus.

Het Elia Ministerie

Wanneer **Openb. 8:5** beschrijft dat Gabriël kolen van het gouden altaar in het wierookvat doet en vuur op de aarde werpt, onthult Johannes weinig, maar nodigt hij ons uit de Schriften te doorzoeken om te zien wat dit betekent. Uit **Ezechiël 10:2** blijkt dat de engel van God op soortgelijke wijze de vernietiging van Jeruzalem heeft bevolen. Evenzo liet **Ezechiël 9:4** zien hoe God de heiligen in Jeruzalem verzegelde voordat het oordeel werd uitgesproken, net zoals Johannes sprak over de verzegeling van de 144.000 in Openbaring 7 voorafgaand aan de opening van het zevende zegel in Openbaring 8.

En zo spreekt het laatste deel van **Openb. 8:5** over donder, bliksem en een aardbeving. De donder en bliksem spreekt van de stem van God die in die tijd in de zonen van God wordt gehoord. De aardbeving is de omwenteling van Rome. Dit suggereert dat God in deze tijd onbekende profeten oprichtte om te waarschuwen en ook om de decreten van God op aarde uit te spreken.

Dit waren stemmen die in de woestijn riepen, want zoals wij hebben gezegd, was deze profetische stem geënt op de bediening van Elia, die de weg bereidde voor de vuurdoop van de Messias. In het algemeen was deze vuurdoop bedoeld om de

harten van de mensen te zuiveren en te reinigen door de werking van de Heilige Geest. Dit werd met Pinksteren vervuld en in de daaropvolgende jaren duidelijk zichtbaar in de Handelingen der Apostelen.

Wanneer ditzelfde "vuur" wordt geworpen op *opstandige naties* (in plaats van op individuele mensen), zijn de resultaten dramatischer. De doop met de Heilige Geest kan interne aardbevingen veroorzaken bij individuele mensen, maar wanneer het komt over opstandige naties die weigeren zich te bekeren en gereinigd te worden, kan de "aardbeving" verwoestend zijn. Hier is het "vuur" het oordeel van de "vurige wet" beschreven in **Deut. 33:2 KJV**.

Beide manifestaties van "vuur" worden in de kerkgeschiedenis op verschillende tijdstippen gezien. Maar pas in de tijd van het einde, wanneer het goddelijke oordeel over het laatste beest is geveld, wanneer het grote stenen Koninkrijk klaar is om uit te groeien en de hele aarde te vullen (**Dan. 2:35**), zal het op de aarde geworpen vuur een positiever effect hebben op de naties.

Alaric de Goth (410 A.D.)

Openbaring 8:6, 7 zegt,

⁶ En de zeven engelen die de zeven bazuinen hadden, maakten zich gereed om ze te laten klinken. ⁷ En de eerste klonk, en er kwam hagel en vuur, vermengd met bloed, en zij werden op de aarde geworpen; en een derde van de aarde werd verbrand, en een derde van de bomen werd verbrand, en al het groene gras werd verbrand.

De aarde is het Romeinse Rijk, dat het ijzeren "beest" koninkrijk van Daniël is. Een beest is een vleselijk volk dat "van de aarde" is en zich niet voegt naar de norm van de hemel. Met andere woorden, het gedraagt zich volgens Darwins wet van tand en klauw en wordt gemotiveerd door het overlevingsinstinct. De bazuinen zijn de waarschuwingen voor oorlog (**Num. 10:9**).

Hagel is een van Gods oorlogswapens (**Job 38:22, 23**), die "*de schuilplaats van de leugen zal wegvagen*" (**Jesaja 28:17**). Hagel is de waarheid, die alleen de leugens van de mensen kan wegvagen. Bomen zijn mensen (**Deut. 20:19; Markus 8:24**). Gras stelt ook vleselijke mensen voor, want "*alle vlees is gras*" (**Jesaja 40:6**), wat Petrus interpreteert in de zin van sterfelijk zijn (**1 Petrus 1:23-25**).

Dus wanneer de eerste engel zijn bazuin laat klinken, zendt God de hagel van de waarheid en het vuur van de Heilige Geest, vermengd met bloed. Als het bloed van Christus wordt verworpen, dan wordt het bloed van de mens vergoten in deze tijd

van verdrukking. We lezen dat een derde van de mensen geoordeeld werd door de vurige Wet. Zo interpreteert de Bijbel zijn eigen symboliek.

In 410 na Christus nam Alaric de Goth de stad Rome in en plunderde deze zes dagen lang. Zijn leger verwijderde al het goud, zilver en edelstenen die ze konden vinden en martelde zelfs degenen die ze verdachten van het verbergen van hun schatten. Binnen een week was de grote en rijke stad Rome gereduceerd tot bittere armoede. Gibbon schrijft hierover op pagina 456,

"De vreselijke catastrofe van Rome vervulde het verbaasde rijk met verdriet en schrik."

Dit trof ongeveer een derde van het West-Romeinse Rijk. Rome was niet de enige stad die Alaric plunderde. Hij plunderde het grootste deel van Italië. Al het "gras" werd verbrand, wat letterlijk iedereen trof. Er was veel honger als gevolg van het goddelijke vuur op het land. De Goten aten wat ze konden en vernietigden de rest van het voedsel. Alaric probeerde vervolgens Sicilië in te nemen als springplank naar Afrika, maar faalde, omdat zijn goddelijke mandaat als rechter van Rome was afgelopen. Gibbon schrijft over hun poging Sicilië in te nemen op pagina 459,

"Maar zodra de eerste divisie van de Goten was ingescheept, stak een plotselinge storm op, die veel van de transporten deed zinken of verstrooide; hun moed werd ontmoedigd door de verschikkingen van een nieuw element; en het hele plan werd vrijdeld door de vroegtijdige dood van Alaric, die na een korte ziekte de fatale termijn van zijn veroveringen vaststelde."

In Zijn barmhartigheid liet God alleen de eerste ronde van de oordelen op het Romeinse Rijk los en stopte die daarna abrupt.

Het verbijsterde volk probeerde een reden te vinden voor dit goddelijke oordeel. De heidenen zeiden dat het kwam omdat Rome zijn traditionele goden had verlaten. De Kerk werd in de vreemde positie gebracht om uit te leggen hoe dit een "christelijke" stad kon overkomen. Deze traumatische gebeurtenis vond plaats 30 jaar nadat keizer Theodosius in 380 na Christus het christendom tot staatsgodsdienst had verheven en 15 jaar nadat het heidendom illegaal was verklaard.

Alaric vernietigde de christelijke mythe dat Rome - nu een christelijke stad - een *eeuwige stad* was die God nooit ten val zou laten komen. Het jaar daarop (411) schreef Augustinus, bisschop van Hippo in NoordAfrika, zijn beroemde Stad van

God, waarin hij uitlegde dat Rome niet het nieuwe Jeruzalem was. De "stad van God" was een geestelijke stad. Met andere woorden, aangezien Rome niet het Nieuwe Jeruzalem was, had de inname van Rome niets te maken met het Nieuwe Jeruzalem. Net als Jeruzalem kon ook Rome onder goddelijk oordeel komen - en wel om dezelfde redenen als in de Schrift staan.

Hoewel zijn uitgangspunt zeker waar was, was de onontkoombare waarheid dat God had toegestaan dat een derde van dit christelijke rijk onder goddelijk oordeel kwam. Dit kon alleen verklaard worden door afvalligheid en zonde in de godsdienst zelf. Dit is de duidelijke boodschap van het boek Openbaring. Toch bekeerde de Kerk zich niet, want zij wist niet hoe zich te bekeren. De leiders begrepen niet dat zij de profetische typen vervulden van de oudtestamentische koning Saul, de vader van het christelijk denominationalisme. Het probleem met Saul was dat het volk wilde worden geregeerd door mannen, in plaats van rechtstreeks door God (**1 Sam. 8:7**). Door de pauselijke aanspraken had de kerk de heerschappij van Christus verworpen.

De reden voor het goddelijk oordeel

Velen hebben geschreven over de opkomst van corruptie in de Kerk, vooral vanaf de vierde eeuw. Ook ik heb hierover geschreven in mijn boek **Lessen uit de kerkgeschiedenis**. Terwijl ik dit bestudeerde, vroeg ik me af wat de belangrijkste factor was (in de ogen van God) die het goddelijk oordeel teweegbracht. Passages als **Openb. 9:21** geven ons een aanwijzing:

21 en zij hadden geen berouw over hun moorden noch over hun tovenarij noch over hun immoraliteit noch over hun diefstallen.

Dit zijn de uiterlijke manifestaties van de diepere "kern" van het probleem. De Kerk onder Pinksteren was de vervulling van koning Saul, de eerste koning van Israël. Hij werd gekroond op de dag van de "tarweoogst" (**1 Sam.12:17**), de dag die later Pinksteren werd genoemd.

Wij hebben daar in andere geschriften al uitgebreid over geschreven. Maar dit betekent dat Saul een type was van de Kerk in het Pinkstertijdperk ("church age").

Als we het verhaal van koning Saul bestuderen, zien we dat God hem 40 jaar lang gezag gaf. Hij misbruikte dat gezag door het volk te onderdrukken. Hij gebruikte dat gezag voor eigen gewin en was bereid te doden (David en anderen) om de macht te behouden. Saul regeerde niet uit liefde, maar uit angst. Hij moest de *rentmeester* van Gods troon zijn, maar hij eigende zich die toe alsof het zijn eigen troon was. Het resultaat was dat hij regeerde zoals andere mannen regeerden, en

zo kreeg hij, net als koning Nebukadnezar in **Dan. 4:33**, kreeg hij het hart van een beest.

Nadat Saul stierf, begon David over Israël te regeren. Davids naam betekent "liefde". David was een type overwinnaar die regeerde door goddelijke liefde nadat Sauls tijd van gezag ten einde was. Ondertussen werd David getraind door Saul, want David leerde van Saul hoe NIET te regeren. David leerde ook hoe het kwade door het goede te overwinnen

(**Rom.12:21**). Hij leerde ook het principe in **Matt. 5:38, 39**,

³⁸ Jullie hebben gehoord dat er gezegd is: "oog om oog, tand om tand",³⁹ maar ik zeg jullie: verzet je niet tegen wie kwaad doet; maar wie je op je rechterwang slaat, keer hem ook de andere toe.

Het verhaal van Saul en David zijn profetieën van de Kerk en de overwinnaars en hun respectievelijke koninkrijken. De Kerk in de eerste paar eeuwen doorstond vervolging en deed geen poging om de Romeinse regering omver te werpen. Zij volgden de instructies van Jezus. Er waren talloze martelaren, mensen die bereid waren te sterven - niet alleen voor Jezus Christus, maar ook voor hun vijanden. Zij volgden Jezus' voorbeeld, want we lezen in **Rom. 5:8-10** dat weinigen zelfs voor hun vrienden wilden sterven, maar Christus stierf voor de "goddelozen" en voor zijn "vijanden".

De Romeinse regering was de "vijand" van de christenen. De christenen wisten dit, en zij waren bereid te sterven voor hun vijanden om hun de liefde van God te openbaren. En dus, telkens als er christenen stierven, kwamen er meer Romeinen om hen te bewonderen en zich tot Christus te bekeren. Zo veroverde het christendom Rome door liefde, niet door haat of wraak. De prijs was hoog, maar het was het waard.

Toen de Kerk echter gezag kreeg, verloor zij haar eerste liefde. Christelijke ijver veranderde spoedig in fanatisme. Ze vonden het nog steeds niet erg om martelaar te zijn, maar nu zagen ze het alleen in termen van het verdedigen van het geloof met het zwaard en het sterven voor Christus in de strijd tegen de vijanden. De christenen waren niet langer bereid hun leven te geven voor heidenen, kettters of joden. In feite gaven zij er de voorkeur aan de "vijanden van Christus" te onderdrukken of te doden, in plaats van voor hen te sterven. Dus maakten zij het de heidenen, kettters en Joden steeds moeilijker om hen "aan te moedigen" zich te bekeren, zoals het heidense Rome in vroegere tijden had geprobeerd te doen met de christenen.

En zo sloten veel heidenen en andere ongelovigen zich aan bij de christelijke godsdienst, maar met het verkeerde motief. Ze sloten zich aan uit angst, ambitie, of gewoon om werk te vinden. De christenen presenteerden Christus als een God die gevreesd moest worden, niet geliefd. Heidenen moesten de ene godsdienst afzweren en zich aansluiten bij een andere. Als ze dat deden, sloten ze zich aan bij de godsdienst, maar ze werden niet noodzakelijkerwijs lid van het lichaam van Christus. Dat bracht het heidendom alleen maar onder het gezag van de kerk. Dit was de wortel van het probleem en de voornaamste reden voor het goddelijke oordeel over het Christelijke Rijk.

Hoofdstuk 13

De Tweede Trompet

Openbaring 8:8, 9 zegt,

⁸ En de tweede engel klonk, en iets als een grote brandende berg werd in de zee geworpen; en een derde van de zee werd bloed;⁹ en een derde van de schepselen, die in de zee waren en leven hadden, stierven; en een derde van de schepen werd vernietigd.

Terwijl de eerste bazuin gericht was op gebeurtenissen op het land, is de tweede gericht op de zee. Johannes zag "*een grote berg*" die in brand stond en in zee werd geworpen. Zoals de eerste bazuin (in symbolische termen) een Gotische invasie van Italië en de inname van Rome beschreef, zo beschrijft ook de tweede bazuin, in even symbolische termen, een invasie vanuit zee.

Ten eerste was deze "grote berg" geen letterlijke berg die werd opgepakt en in zee geworpen. Het was ook geen grote meteoriet die uit de hemel kwam. **Openb. 18:18** en **21** is vergelijkbaar, waar gesproken wordt over "Babylon" dat brandt en "*als een grote molensteen*" in zee wordt geworpen. Dit toont natuurlijk het definitieve einde van Mysterie Babylon, terwijl de tweede bazuin het einde van het keizerlijke Rome laat zien. De metafoor van een berg die in zee wordt geworpen werd door Jezus ook gebruikt in **Matt. 21:21**. Het was nooit letterlijk bedoeld. Het was nooit de bedoeling om dit letterlijk op te vatten.

In de bijbelse symboliek is een berg een koninkrijk. We zien dit duidelijk in **Jesaja 2:2, 3** waar we lezen,

² Nu zal het gebeuren dat in de laatste dagen de berg van het huis van de Heer zal worden opgericht als de voornaamste van de bergen en zal worden verheven boven de heuvels; en alle volken zullen daarheen stromen. ³ En velen zullen komen en zeggen: Kom, laten we opgaan naar de berg van de Heer"

De "berg" die in de laatste dagen wordt opgericht, wordt later het "koninkrijk" van God genoemd. Het is geen letterlijke berg, hoewel hij in vroegere tijden zeker werd gesymboliseerd door de berg Sion, een letterlijke berg (heuvel) waarop David regeerde.

De tweede bazuin roept dus op tot de omverwerping van een koninkrijk. Het heeft niets te maken met een enorme meteor die vanuit de ruimte op de oceaan inslaat en een derde van het zeeleven doodt. Het heeft eerder te maken met een oordeel over de Romeinse vloot, in tegenstelling tot een oordeel over de steden en legers op het land.

We hebben laten zien hoe het Romeinse Rijk verdeeld was tussen Oost en West, waarbij het Oosten Grieks sprak en het Westen Latijn. Er was echter nog een derde grote verdeling. Het West-Romeinse Rijk werd door de Middellandse Zee verdeeld in twee delen: Europa en Noord Afrika. Vandaar dat het boek Openbaring de natie in drie delen lijkt te beschouwen en niet slechts in twee.

De Vandalen

De rijkdom van de zeven Afrikaanse provincies was niet gelijk verdeeld onder de bevolking. Het gebied had grote aantallen slaven en horigen die er bijna net zo slecht aan toe waren als de slaven. Deze hadden weinig of geen loyaliteit aan Rome of de regeringen van hun steden. De enorme rijkdom was geconcentreerd in de handen van enkele rijke landeigenaren.

En dus toen de stam die bekend staat als Vandalen de zee overstak om Noord-Afrika te veroveren, vonden zij vele straatarme mensen die hen verwelkomden als bevrijders. H. G. Wells vertelt ons in zijn The Outline of History, pagina 484,

"Het is duidelijk dat de Vandalen een positieve invloed hadden op een dergelijk systeem. Zij roeiden de grootgrondbezitters uit, veegden alle schulden bij de Romeinse geldschietters weg en schaften de laatste overblijfselen van de militaire dienstplicht af. De landbouwers waren beter af; de kleine ambtenaren behielden hun plaats; het was niet zozeer een verovering als wel een bevrijding uit een ondraaglijke impasse."

Hoe de Vandalen in Noord-Afrika kwamen is een interessant verhaal op zich. Zij migreerden van Noordoost-Europa naar Spanje en staken van daaruit de zeestraat bij Gibraltar over naar Afrika. H. G. Wells zegt op pagina 482,

"Rond 425 hadden de Vandalen (die we oorspronkelijk in Oost-Duitsland zagen) en een deel van de Alani (die we in Zuidoost-Rusland zagen) Gallië en de Pyreneeën doorkruist, en zich samengevoegd en gevestigd in het zuiden van Spanje."

Ondertussen was Honorius in 423 in Rome gestorven en liet hij het westelijke rijk na aan zijn zesjarige zoon Valentinianus III. In werkelijkheid regeerde zijn moeder, Placidia, 25 jaar in naam van haar zoon. De legers van Rome werden geleid door twee generaals, Aetius en Bonifatius, die elkaar uiteindelijk vernietigden in de strijd om de macht. Rome was kwetsbaar.

Genseric werd koning van de Vandalen in 428. Bonifatius, een van de generaals van Rome, stelde overhaast voor een bondgenootschap aan te gaan met de Vandalen in Zuid-Spanje, en hij stuurde hen een uitnodiging om zich vreedzaam in Noord-Afrika te vestigen. De Vandalen namen het voorstel aan en trokken Afrika binnen. Onder het bewind van Genseric trokken in 429 ongeveer 80.000 Vandalen naar Afrika, en het grootste deel van de plaatselijke bevolking bood geen weerstand tegen hen, omdat ze de vernietiging van hun land niet wilden meemaken. Bonifatius had al snel spijt van dit verbond en veranderde zijn beleid. Gibbon zegt op pagina 475 dat hij zag...

"... de ruïne die hij had veroorzaakt, en waarvan hij de snelle vooruitgang niet kon stoppen. Na het verlies van een veldslag trok hij zich terug in Hippo Regius, waar hij onmiddellijk werd belegerd door een vijand die hem beschouwde als het echte bolwerk van Afrika."

De lokale bevolking bood geen serieuze weerstand tegen de Vandalen. Zelfs Bonifatius' troepen waren Gotische huurlingen uit Europa. De Vandalen veroverden de stad Hippo in 431, waar, in de derde maand van het beleg, bisschop Augustinus stierf op 76-jarige leeftijd. (Bedenk dat hij de auteur was van Stad van God, eerder geschreven in 411 na Christus) Toen de stad werd verbrand, bleef de bibliotheek gespaard, inclusief Augustinus' geschriften.

Hierna begonnen de Vandalen met hun verovering van de Romeinse vloten in de Middellandse Zee. Zij namen spoedig de controle over de zee over van Rome, wat **Openb. 8:8** beschrijft. H. G. Wells vat hun veroveringen samen op pagina 482,

"En als gevolg van intriges tussen twee keizerlijke politici, scheepten de Vandalen uit het zuiden van Spanje, onder hun koning Genseric, zich massaal in voor Noord-Afrika (429), werden meester van Carthago (439), verwierven de heerschappij over de zee, overvielen, veroverden en plunderden Rome (455), staken Sicilië binnen en stichtten een koninkrijk in West-Sicilië, dat daar honderd jaar standhield (tot 534).

In de eerste bazuin viel Alaric de Goth Italië binnen in een oorlog te land, maar toen hij probeerde de smalle zeestraat naar Sicilië over te steken, vernietigde een storm zijn schepen. Er was dus geen ernstig oordeel over de Romeinse vloot in die eerste bazuin. Maar met de komst van de tweede bazuin vernietigde Genseric (of Gaiseric) de Vandaal de Romeinse vloeten. In 455 na Christus hadden zij de heerschappij over de zee verkregen en hadden zij Rome zelf geplunderd.

De Romeinse keizer van 457-461 was Marjorian. Hij probeerde het in verval geraakte Romeinse Rijk te hervormen, maar zijn regering was te kort en het rijk te ver heen. Met betrekking tot de dreiging van de Vandalen wist hij, zoals Gibbon zegt op pagina 503, *"dat het zonder een maritieme macht onmogelijk was om de verovering van Afrika te bereiken."*

En zo bouwde hij drie jaar lang een grote vloot van 300 schepen, samen met andere transportschepen, om Carthago en zijn Vandalenkoning aan te vallen. Maar terwijl de vloot onbewaakt in een haven van Spanje lag, vernietigden de Vandalen haar. Gibbon zegt op p. 503,

"Geleid door hun geheime informatie, verraste hij de onbewaakte vloot in de baai van Carthago; veel van de schepen werden gezonken, of meegenomen, of verbrand; en de voorbereidingen van drie jaar werden in één dag vernietigd."

Deze gebeurtenis in 460 na Christus vernietigde de laatste hoop voor Rome om zich te verdedigen tegen Genseric, de Vandalenkoning. En zo zien we vanaf zijn intocht in Noord-Afrika in 429 tot de uiteindelijke vernietiging van de Romeinse vloot in 460 het oordeel van de tweede bazuin over het corrupte, in verval geraakte rijk. De grote berg Rome, als het ware al brandend door het vuur van het goddelijk oordeel van de eerste bazuin, zag zijn uiteindelijke ondergang in de zee.

Vanaf dat moment was het slechts een kwestie van tijd totdat het WestRomeinse Rijk, christelijk in naam, maar erger dan heidens in zijn immoraliteit en onrechtvaardigheid, zijn definitieve einde naderde in 476 na Christus.

De Donatistische Controverse

Een van de grote symptomen van de kerkelijke afvalligheid in die dagen blijkt uit de Donatistische controverse. Tijdens de vervolging van de Romeinse keizer Diocletianus (in 305 na Christus) kregen de bisschoppen in Afrika het bevel hun kopieën van de Heilige Schrift af te staan en door de politieke autoriteiten te laten verbranden. Sommige bisschoppen gaven gehoor aan dit bevel, en hun leven bleef gespaard. Anderen verzetten zich echter en weigerden, omdat ze het een verschrikkelijke zonde vonden om aan dit bevel te voldoen.

Enkele jaren later maakte keizer Constantijn een einde aan deze vervolgingen. Toen barstte de "Donatistische" controverse los, genoemd naar Donatus Magnus, de belangrijkste leider van de bisschoppen die rigoureuus hadden geweigerd de Schrift op te geven. De Donatisten meenden dat deze bisschoppen het geloof hadden verloochend en uit het ambt moesten worden gezet. Anderen meenden dat hun zwakheid moest worden vergeven en dat zij in de gemeenschap moesten worden hersteld. De meerderheid van de reguliere kerk oordeelde *tegen* de strengere Donatisten en koos voor clementie voor hen die hun kopieën van de Schrift opgaven.

De Donatisten hielden zich bezig met "heiligheid" en werden een soort Heiligheidsbeweging van die tijd. Hun zwakte was wetticisme. De andere kant was meer bezorgd over genade en vergeving en werd een soort genadebeweging. Haar zwakte was het over het hoofd zien van zonde in naam van de genade. Beide zijden hadden hun geestelijke mannen en beide hadden hun vleselijk gezinde mannen. Het resultaat van deze controverse was een schisma in de kerk tussen de orthodoxe en de donatistische kerken.

Tot zijn eer vaardigde Constantijn in 321 een edict uit dat de Donatistische kerken vrijheid en tolerantie verleende. Maar in de decennia na Constantijns dood probeerden andere christelijke keizers, in naam van de eenheid, hen terug te dwingen in de reguliere "orthodoxe" kerk. De Donatisten verzetten zich tegen deze gedwongen assimilatie en namen een harde, zelfingenomen houding aan. Er waren zelfs enkele Donatistische monniken, "*die door het land zwierven tussen de huisjes van de boeren en zich bezighielden met plundering, brandstichting en moord*" (Philip Schaff, History of the Christian Church, Vol. 3, blz. 362).

Bijna een eeuw ging voorbij zonder dat de meningsverschillen werden opgelost. Uiteindelijk, in 411 na Christus, kort na de val van Rome en terwijl Augustinus zijn Stad van God schreef, hielden vertegenwoordigers van de twee groepen een driedaagse conferentie in Carthago om te proberen hun meningsverschillen op te lossen. Aanwezig waren 286 orthodoxe bisschoppen en 279 donatistische bisschoppen. De aantallen zelf laten zien hoe verdeeld de kerk in Noord-Afrika was geraakt.

De conferentie slaagde er opnieuw niet in de meningsverschillen op te lossen, en de "kerkelijke eenheid" werd niet hersteld. (Hiermee bedoelden zij de eenheid van de godsdienst - niet de eenheid in het lichaam van Christus, dat de ware Kerk is). En dus werden er meer intolerante wetten tegen de Donatisten uitgevaardigd om hen te dwingen de dwaling van hun visie te belijden en hen terug te brengen in de kudde. Philip Schaff zegt op p. 364,

"In 415 was het zelfs verboden om religieuze bijeenkomsten te houden, op straffe van de dood.

"Augustinus zelf, die vroeger alleen had ingestemd met geestelijke maatregelen tegen ketters, pleitte nu voor geweld, om hen in de gemeenschap van de kerk te brengen, waaruit geen redding mogelijk was."

Augustinus' toestemming voor het gebruik van geweld werd later gebruikt om het gebruik van geweld te rechtvaardigen tijdens de inquisities, waar de kerk foltering en dreiging met de brandstapel gebruikte om "ketteren" te dwingen hun religieuze opvattingen te herzien.

Ze hadden moeten toestaan wat wij "gewetensvrijheid" noemen. Naar mijn mening is het moeilijk te beslissen welke kant gelijk had, omdat geen van beide partijen het karakter van Christus of de vrucht van de geest vertoonde. Ze hadden de liefde van de Vredevorst allang uit het oog verloren. De meesten van hen waren vergeten dat het uiteindelijke doel van God niet is om een godsdienst te vestigen, maar om voor Zichzelf een lichaam te bereiden waarin Hij de heerlijkheid van Zijn karakter en wezen kan openbaren.

Tegen die tijd zagen zij de kerk echter eerder als een aardse organisatie waarvoor lidmaatschap vereist was, dan als een lichaam van mensen wier namen in de hemel waren ingeschreven (**Hebr. 12,23**).

Dit was de toestand van de Afrikaanse kerk toen de Vandalen arriveerden. De kerk had haar kans verspeeld om de liefde van God voor elkaar te ontwikkelen. Dus hoewel de Vandalen nu "de vijand" waren, dacht niemand eraan hen de liefde van God te tonen. Dus in plaats van dat de Kerk de Vandalen zag als een goddelijk oordeel voor hun geestelijke toestand, toonde zij geen berouw. In plaats van in deze situatie een ongekende zendingskans te zien om de Vandalen door liefde te bekeren, reageerden zij op de typische vleselijke manier zoals elke heidense Romein zou hebben gedaan. Philip Schaff vertelt ons op pagina 364,

"De verovering van Afrika door de Ariaanse Vandalen in 428 verwoestte de Afrikaanse kerk, en maakte een einde aan de controverse. . ."

Zo eindigde het oordeel van de tweede bazuin.

Hoofdstuk 14

De Derde Trompet

Tot nu toe hebben we de eerste twee bazuinen besproken die invasies brachten op het West-Romeinse Rijk van 410-460 na Christus. Deze bazuinen waren het woord van goddelijk oordeel belichaamd door Alaric de Goth en Genseric de Vandaal. Gods derde oordeel over Rome was Attila de Hun. Johannes spreekt over de derde bazuin in **Openb. 8:10, 11**,

¹⁰ En de derde bazuin klonk, en een grote ster viel uit de hemel, brandend als een fakkel, en zij viel op een derde van de rivieren en op de waterbronnen;¹¹ en de naam van de ster wordt alsem genoemd; en een derde van de wateren werd alsem; en vele mensen stierven door de wateren, omdat zij bitter werden.

Dit moet niet worden opgevat als een letterlijke ster, komeet of meteor die uit de hemel valt en een derde van de rivieren op aarde vervuult. Het is niet bekend dat meteoren stromen of rivieren verontreinigen. Evenmin worden de wateren zelf alsem, zoals een letterlijke interpretatie van vers 11 lijkt te zeggen. Het is een symbolische manier om te zeggen dat een vernietigend leger op een derde van de rivieren (of zijrivieren) van het Romeinse grondgebied (de aarde) is gevallen, waardoor ontberingen en grote bitterheid ontstaan.

Alsem en gal

De bitterheid van gal en alsem wordt een aantal malen in het Oude Testament genoemd en wordt in verband gebracht met de afgoderij van de mensen en met Gods oordeel over die afgoderij. Alsem was het bittere water (sap of extract) van gal. Strong's Concordance vertelt ons dat gal (*rosh*) een papaverplant is. Alsem is dus het sap ervan, dat vol zit met bitter smakende OPIUM.

Deuteronomium 32:31, 32 zegt,

³¹ Voorwaar, hun rots is niet als onze Rots, zelfs onze vijanden oordelen dit zelf. ³² Want hun wijnstok is van de wijnstok van Sodom, en van de velden van Gomorra; hun druiven zijn gifdruiven [*rosh*, "papaver"], hun trossen, bitter.

Met andere woorden, Sodom en Gomorra stonden bekend om hun papaverteelt en drugshandel. Niet alleen was het sap bitter, maar het maakte ook het leven bitter voor hen die deelnamen aan de gemeenschap van Sodom. **Jer. 9:13-15** vergelijkt deze opium met het woord van de valse profeten in Jeruzalem en ook met het oordeel van

God, zeggende,

¹³ En de Heer zei: "Omdat zij Mijn wet, die Ik voor hen gesteld heb, verlaten hebben, en Mijn stem niet gehoorzaamd hebben, noch ernaar gewandeld hebben,¹⁴ maar naar de koppigheid van hun hart en naar de Baäls gewandeld hebben, zoals hun vaders hen geleerd hebben,¹⁵ Daarom zegt de Heer der heerscharen, de God van Israël: "Zie, Ik zal hen, dit volk, met alsem [*lahana*, "opium"] voeden en hen vergiftigd water [*mayim rosh*, "papaverwater"] te drinken geven.

Met andere woorden, het goddelijk oordeel zou komen vanwege de wetteloosheid van het volk. Verder hadden de profeten van Jeruzalem het volk getroost met valse hoop. Zij hadden het volk "gevoed" met geestelijke opium om hen een goed gevoel over zichzelf te geven, zoals **Jer. 8:10, 11** zegt,

¹⁰ ... Van de profeet tot de priester, iedereen bedriegt. ¹¹ En zij genezen de gebrokenheid van de dochter van Mijn volk oppervlakkig en zeggen: "Vrede, vrede", maar er is geen vrede.

De profeet klaagt verder in **Jer. 8:22**,

²² Is er geen balsem in Gilead? Is daar geen arts? Waarom is de gezondheid van de dochter van Mijn volk dan niet hersteld?

Gilead stond bekend om zijn balsem (essentiële olie van balsembomen) die kracht had om te genezen. De profeet vergelijkt het met het ware woord van God, onderwijs uit de wet van God, dat de kracht had om het onderliggende probleem

in Jeruzalem te genezen. In dit geval had Jeremia het volk verteld dat God het oordeel over Jeruzalem had verordend, en dat zij zich aan de koning van Babel moesten onderwerpen (**Jer. 27:6, 9-11, 14, 15**). De valse profeten spraken het ware woord tegen en vertelden het volk dat God hen zou redden van alle vijanden omdat zij het uitverkoren volk waren.

De meeste mensen geloofden de valse profeten en dronken hun opium, wat hun een gevoel van vrede en welzijn gaf, maar hun geestelijke gezondheid niet herstelde. Dus omdat het volk weigerde zich te onderwerpen aan het goddelijk oordeel, handelde het "aanmatigend" (**Deut. 17:11, 12**). Weigeren zich te onderwerpen aan Gods oordeel leidt tot de doodstraf, want het is een verraderlijke daad van openlijke rebellie.

Dus zegt God: "*Ik zal hen, dit volk, voeden met alsem*" (**Jer. 9:15**). In ons boek, **De wetten van alsem en mest**, hebben we laten zien dat wanneer godsdienst vol is van gal (het "opiaat van het volk"), God ons dan de vrucht van onze eigen verlangens laat drinken - alsem en alsem. Dit is de figuurlijke manier om het oordeel weer te geven die past bij de misdaad.

Rome kreeg alsem en gal te drinken

In het geval van **Openb. 8:10, 11** was Attila de Hun Gods manier om het christelijke Romeinse Rijk het bittere water van gal van alsem te laten drinken.

Daarom wordt de "grote ster" gezien die "uit de hemel" valt.

Het is een beeld van God die het Rijk alsem te drinken geeft, zoals **Jer. 9:15** vele jaren eerder over Jeruzalem had gezegd.

Het Christelijke Rijk had de goddelijke wet geschonden door toe te laten dat een wortel van bitterheid hen bezoedelde, zoals Ezau (**Hebr.12:1517**) en Simon Magus deden (**Hand.8:23**). De Kerk was geworden als Esau, die geloof noch geduld had en het Koninkrijk wilde innemen door geweld en dwang, in plaats van door liefde en vrede. Bij het lezen van de kerkgeschiedenis vinden we dat de Kerk vol geweld was tegen alle heidenen, Joden en kettters, in een poging het Koninkrijk met geweld in te nemen.

De Kerk was geworden als Simon Magus, die dacht dat de macht en het gezag van de Heilige Geest (het bisschopsambt) met geld konden worden gekocht. De Kerk was in de geldval gelopen, denkend dat als zij maar genoeg geld konden vergaren, zij de hele aarde in Gods Koninkrijk konden brengen. Dit zijn de wortels van de

bitterheid die hen verontreinigde en is de reden voor Gods oordeel over het christelijke rijk.

Het goddelijke oordeel viel op het christelijke Rome, zoals het in vroegere eeuwen op Israël was gevallen. De goddelijke wet, die commentaar gaf op de afgoderij van de Kanaänieten, waarschuwde

Israël om niet zoals hen te zijn, door in **Deut. 29:18** te zeggen,

18 opdat er onder u geen man of vrouw of familie of stam zou zijn, wiens hart zich heden van de Here, onze God, afwendt om de goden van die volken te gaan dienen, opdat er onder u geen wortel zou zijn, die giftige vruchten draagt ["water van gal"] en alsem.

De wet vertelt ons verder dat afgoderij het oordeel van God over een natie zal brengen - in ieder geval over die naties die de God van de Bijbel als hun God claimen. Als zij de Bijbel hebben, dan zijn zij Hem verantwoording schuldig om gehoorzaam te zijn aan het woord.

Attila's invasie

Attila de Hun kwam uit het Oosten en viel eerst het Oosten binnen tot aan Constantinopel (446). Daarna viel hij West-Europa binnen in 450 na Christus. We lezen op pagina 487 van H.G. Wells' The Outline of History,

"In 451 verklaarde Attila de oorlog aan het westerse rijk. Hij viel Gallië binnen.... Hij plunderde de meeste steden van Frankrijk tot in Orléans. Toen verenigden de Franken en Visigoten en de keizerlijke troepen zich tegen hem, en een grote en hardnekkige slag bij Chalons (451), waarbij aan beide zijden meer dan 150.000 man sneuvelden, eindigde in zijn afwijzing en redde Europa van een Mongoolse overheerser."

Terwijl hij zich terugtrok, gaf Attila's wreedheid hem de reputatie van "de gesel van God". Gibbon vertelt ons in The Decline and Fall of the Roman Empire, p. 487-488,

". . . het was misschien in deze oorlog dat zij de wreedheden uitvoerden die, ongeveer 40 jaar later, werden gewroken door de zonen van Clovis. Ze slachtten hun gijzelaars af, evenals hun gevangenen; tweehonderd jonge maagden werden gemarteld met exquisite en onverbiddelijke woede; hun lichamen werden verscheurd door wilde paarden, of hun botten werden verpletterd onder het gewicht van rollende wagens; en hun onbegraven ledematen werden achtergelaten op de openbare wegen als een prooi voor honden en gieren."

Later, op pagina 489, schrijft Gibbon,

"Het is een gezegde waardig aan de woeste trots van Attila dat het gras nooit groeide op de plek waar zijn paard had gelopen."

De Bijbel verwoordt het iets anders in **Deut. 29:22, 23,**

²² Het komende geslacht. . als zij de plagen van het land zien en de ziekten waarmee de Heer het heeft geteisterd, zullen zij zeggen:²³ Al zijn land is zwavel en zout, een brandende woestenij, ongezaaid en onproductief, en er groeit geen gras op, zoals de omverwerping van Sodom en Gomorra. . .

Met andere woorden, als Gods volk de wet van God verwerpt en in plaats daarvan kiest voor de wijn van Sodom (wetteloze leer, die vrede claimt maar geweld praktiseert), dan zullen zij hetzelfde oordeel ondergaan als over Sodom en Gomorra kwam. Zij zullen geestelijk onproductief worden, en hun geestelijk landschap zal onvruchtbaar worden.

H. G. Wells laat zien dat Attila's invasies niet eindigden met de slag bij Chalons in 451. Hij zegt op pagina 487,

"Deze ramp heeft Attila's middelen niet uitgeput. Hij richtte zijn aandacht op het zuiden en veroverde Noord-Italië. Hij verbrandde Aquileia en Padua en plunderde Milaan, maar sloot vrede op aandringen van paus Leo I. Hij stierf in 453"

Gibbon vertelt ons meer details over Leo's voorspraak:

"Leo, bisschop van Rome, gaf zijn leven voor de veiligheid van zijn kudde. . . De barbaarse vorst luisterde met welwillende, en zelfs respectvolle aandacht; en de bevrijding van Italië werd gekocht door het immense losgeld of de bruidsschat van de prinses Honoria." (The Decline and Fall of the Roman Empire, p. 491)

Honoria, de dochter van keizer Valentinianus III, werd aan Attila gegeven, die haar toevoegde aan de ontelbare vrouwen in zijn harem. Dat was de prijs voor de vrede die Rome betaalde aan "de gesel van God".

Valentinianus III zelf werd, nadat hij een van zijn generaals had vermoord, op zijn beurt vermoord door de volgelingen van de generaal. Gibbon beschreef Valentinianus,

". . hoewel hij nooit is afgeweken in de richting van ketterij, schoffeerde hij de vrome christenen door zijn gehechtheid aan de profane kunsten van magie en waarzeggerij". (p. 496)

In deze ene korte uitspraak vangen we een glimp op van de toestand van de kerk in die tijd. Als de keizer had geloofd dat Jezus slechts op God *leek* en niet *werkelijk* God was, zou hij als Ariaanse ketter in de ban zijn gedaan. Maar omdat hij slechts zijn generaal zonder goede reden vermoordde en slechts magie en waarzeggerij beoefende, liet de kerk hem toe en tolereerde hem als orthodox christen. Hun geloofsbelijdenissen waren belangrijker dan persoonlijke gerechtigheid of mensenlevens. Gibbon sluit zijn hoofdstuk af met de woorden,

"Als alle barbaarse veroveraars in hetzelfde uur waren uitgeroeid, zou hun totale vernietiging het rijk van het Westen niet hebben hersteld; en als Rome nog overleefde, overleefde het het verlies van vrijheid, deugd en eer." (p. 497)

Net als het oude Israël heeft de Kerk het verbond van God verlaten. Israël verliet het Oude Verbond, terwijl de Kerk het Nieuwe Verbond verliet. Zo lezen we opnieuw over het doel van het goddelijk oordeel in **Deut. 29:24-26**,

²⁴ En alle volken zullen zeggen: Waarom heeft de Heer zo gehandeld in dit land? Waarom deze grote woede-uitbarsting? ²⁵ Dan zullen de mensen zeggen: Omdat zij het verbond van de Heer, de God van hun vaders, dat Hij met hen sloot toen Hij hen uit het land Egypte bracht, hebben verlaten. ²⁶ En zij gingen andere goden dienen en aanbaden die, goden die zij niet kenden en die Hij hun niet had toegewezen.

Attila de Hun was pas de derde bazuin die werd geblazen tegen het christelijke Romeinse Rijk. Elke bazuin was een nieuwe oproep tot bekering, en elke keer overwon Rome, maar werd het zwakker en kwam het dichterbij de ondergang.

Hoofdstuk 15

De Vierde Trompet

Toen Attila in 453 stierf, brokkelde zijn rijk af, en de naties die hij had veroverd herwonnen hun onafhankelijkheid. Zijn derde-trompetoordeel was tijdelijk om het christelijke rijk een laatste kans tot bekering te geven. Zij bekeerden zich echter niet, want zij dachten dat de indringers het probleem waren. Ongetwijfeld baden zij krachtig dat God de vreemde legers omver zou werpen en zijn christelijk rijk met vrede zou vestigen; maar zij slaagden er niet in de geestelijke oorzaken van het goddelijk oordeel weg te nemen.

In 476 kwam de laatste keizer van het Westen aan de macht. Zijn naam was Romulus Augustulus. Het wordt beschouwd als een toeval van de geschiedenis dat de laatste keizer zou worden genoemd naar de eerste keizer, Augustus Caesar, en ook naar de naam van een van de oorspronkelijke stichters van Rome, Romulus. De seculiere geschiedenis kent veel van dit soort ongelukken, maar als we de aarde bekijken vanuit Gods perspectief (en als we gebarentaal kunnen lezen), zien we dat God de heidense wortels van Rome had blootgelegd, die de kerk niet met wettelijke decreten had weten uit te roeien. Het volk zag Rome als een christelijk rijk, maar God zag het als een heidense boom versierd met christelijke geloofsbelijdenissen.

Augustulus werd veroverd door Odoacer, de koning van een verzameling Teutoonse stammen. Na de derde invasie, die het Westerse Rijk opnieuw onderverdeelde, werd het voorheen verenigde Romeinse Rijk verdeeld in drie delen, zoals elk van de bazuinen voorstelde.

Odoacer vestigde het Ostrogotische Koninkrijk, dat Italië omvatte.

Spanje was het Visigotische Koninkrijk geworden. Noord-Afrika was het Vandalenrijk geworden. Het goddelijke oordeel lijkt een voorkeur te hebben voor driedeling, want we zien hetzelfde in **Openb. 16:19**, waar Babylon "*in drie delen is gesplitst*".

Odoacer's invasie

In 476 liet Augustulus (in Rome) de keizer van het Oost-Romeinse Rijk (in Constantinopel) weten dat er in het Westen geen keizers meer waren. Johannes zegt in **Openb. 8:12**,

12 En de vierde engel klonk, en een derde van de zon en een derde van de maan en een derde van de sterren werden getroffen, zodat een derde daarvan werd verduisterd en de dag voor een derde daarvan niet zou schijnen, en de nacht op dezelfde wijze.

De invasie van Odoacer trof alleen het Ostrogotische derde deel van wat het West-Romeinse Rijk was geweest. De zon, maan en sterren staan symbool voor de leiders van de natie - niet alleen de keizer zelf, maar ook de lagere autoriteiten onder hem. In het geval van Rome zijn dat de senatoren. Gibbon zegt op pagina 504-506,

"Odoacer was de eerste barbaar die in Italië regeerde over een volk dat ooit zijn rechtvaardige superioriteit boven de rest van de mensheid had laten gelden... Odoacer belastte de Romeinse magistraten met de verfoeilijke en onderdrukkende taak om de openbare inkomsten te innen...."

"Bij de verdeling en het verval van het rijk, werden de tribulaire oogsten van Egypte en Afrika teruggetrokken; het aantal inwoners verminderde voortdurend met de middelen van bestaan; en het land werd uitgeput door de onherstelbare verliezen van oorlog, hongersnood en pestilentie... en de senatoren, die met geduld de ondergang van hun land konden steunen, betreurden hun privé verlies van rijkdom en luxe. Een derde van die ruime landgoederen, waaraan de ondergang van Italië oorspronkelijk wordt toegeschreven, werd afgeperst voor het gebruik van de veroveraars."

Een derde van deze senatoriale landeigenaren zagen hun eigendom "afgeperst voor het gebruik van de veroveraars." Johannes vertelt ons dat tegen de tijd van de vierde bazuin een derde van de zon, maan en sterren was uitgewist. Dit is symbolisch voor de heersende senatoriale families van Rome. De profetie van Johannes heeft dus niets te maken met de letterlijke vernietiging van de sterren aan de hemel, of de zon die een derde kleiner wordt, of een derde van de maan die wordt weggevreten door een of andere kosmische ramp.

Het heeft eerder te maken met de vernietiging van de heersende families van het West-Romeinse Rijk. De verovering door Odoacer in 476 is de algemeen aanvaarde datum van de definitieve ontbinding van Rome. Het is mogelijk, hoewel niet bewijsbaar, dat de bevolking van het West-Romeinse Rijk ook met een derde was verminderd, als gevolg van de oorlogen, hongersnood en pestilentie van alleen die eeuw - de tijd van de eerste vier bazuinen. Gibbon schrijft op pagina 506,

"De heilige Ambrosius betreurt de ondergang van een dichtbevolkt gebied, dat ooit versierd was met de bloeiende steden Bologna, Modena, Rhegium en Placentia. Paus Gelasius was een onderwerp van Odoacer; en hij beweert met sterke overdrijving dat in Aemilia, Toscane en de aangrenzende provincies de menselijke soort bijna was uitgeroeid."

In de volgende eeuw voltooide een achttienjarige oorlog met de Goten de vernietiging van Italië. Tegen het einde van de oorlog in 553 was de bevolking van Rome gereduceerd van een miljoen tot slechts 40.000, waarvan de helft door pauselijke aalmoezen werd onderhouden. Milaan was vernietigd met zijn hele bevolking. Boerderijen werden verlaten en alleen al in de regio Picenum stierven 50.000 mensen van de honger. Will Durant vertelt ons in The Age of Faith, pagina 111,

"De aristocratie was verbrijzeld; zoveel van haar leden waren gedood in de strijd, plundering of vlucht dat er te weinig overbleven om de Senaat van Rome voort te zetten; na 579 horen we er niets meer van."

Het was logisch dat de bisschop van Rome de macht overnam. Hij was de enige die enige vorm van orde kon handhaven terwijl er anarchie heerste in Italië. Durant zegt op pagina 94,

"Te midden van deze chaos overleefde het onderwijs nauwelijks. Tegen 600 was geletterdheid een luxe van de geestelijkheid geworden. Wetenschap was bijna uitgestorven."

De ontbinding van het Rijk

Vanaf de plundering van Rome in 410 tot de definitieve ineenstorting van Rome in 476 werden instabiliteit, chaos en de ineenstorting van recht en orde steeds normaler. Omdat de rijkdom was ontnomen, was er geen geld om de openbare gebouwen of de beroemde Romeinse wegen te herstellen. Meer en meer negeerden de grootgrondbezitters de decreten van de overheid. De keizers zelf verlieten Rome en woonden in Ravenna, dat beter verdedigbaar was.

Wegrovers werden gemeengoed, terwijl Rome eeuwenlang bekend stond om zijn veilige wegen. Zelfs de keizerlijke bewakers van de snelwegen en douaniers (de *curiosi*) begonnen steekpenningen te eisen van reizigers die naar veiliger oorden vluchtten. Al snel vormden illegale broederschappen het begin van misdaadfamilies als voorlopers van de maffia.

Mensenhandel, slavernij en ontvoeringen namen exponentieel toe. Om hun kinderen te beschermen begonnen veel grootgrondbezitters hun kinderen naar de bergen te sturen om ze in het geheim door herders te laten opvoeden, om er vervolgens achter te komen dat ze hen later niet meer terug konden krijgen. Oproepen aan de officiële wetshandhavers waren vruchteloos, omdat zij machteloos waren, onderbetaald werden en hun positie vaak gebruikten om de mensen af te persen.

Wanneer mensen het vertrouwen verliezen in de wetshandhaving door de overheid, of wanneer overheidsfunctionarissen deel gaan uitmaken van het probleem, dan begint een cultuur te sterven. Wanneer de overheid niet in staat is of niet in staat is recht en orde te handhaven, worden individuen belast met hun eigen verdediging, en verliezen zij de vrije tijd die nodig is om de cultuur in stand te houden.

Kleine landeigenaren in Italië waren niet in staat zich te verdedigen, omdat ze niet de rijkdom hadden om bewakers in te huren. Hun kinderen werden een gemakkelijke prooi voor mensenhandelaren. Veel grootgrondbezitters begonnen op te treden als *redemptores*, verlossers van Romeinse burgers die bij rooftochten waren opgepakt. Omdat de meesten het hoge losgeld niet konden betalen, betaalden de landheren het losgeld op voorwaarde dat zij de landheer voor de rest van hun leven dienden.

Dit was het begin van het feodale systeem, waarbij horigen nauwelijks beter waren dan regelrechte slaven van landeigenaren (de adel).

De klassieke cultuur zelf dreigde geheel verloren te gaan. Niet alleen werden bibliotheken verwaarloosd, maar het onderwijs zelf werd een luxe die slechts enkelen zich konden veroorloven. Ontelbare boeken werden verbrand of gingen verloren in het verval van de Romeinse beschaving. Veel boeken bleven natuurlijk in het Oosten bewaard, maar ze waren al snel zeldzaam in het Westen.

Het machtsvacuüm

De val van het Westerse Rijk zorgde voor een vacuüm dat natuurlijk werd opgevuld door de bisschop van Rome. Met het verlies van de burgerlijke macht, wendden de mensen zich natuurlijk tot de kerk voor leiderschap en hoop. Geleidelijk vergrootten de bisschoppen hun aanspraken op macht, vooral toen de barbaarse veroveraars christenen werden.

Hoewel Augustinus' Stad van God in 411 het Koninkrijk van God had gedefinieerd als een *geestelijke* stad, was er geen grote sprong nodig om dit politiek opnieuw toe te passen op een zeer tijdelijk koninkrijk, waar mensen over anderen heersten. Het enige verschil was dat zij in plaats van de titel "koning" de religieuze titels "bisschop van Rome" en "paus" gebruikten. H.G. Wells zegt op pagina 526,

"In latere jaren ontwikkelden deze ideeën zich tot een duidelijke politieke theorie en beleid. Toen de barbaarse rassen zich vestigden en christen werden, begon de paus het oppergezag over hun koningen op te eisen. In een paar eeuwen werd de paus in theorie, en tot op zekere hoogte in de praktijk, de hogepriester, censor, rechter en goddelijke vorst van het christendom... Gedurende meer dan duizend jaar heeft dit idee van de eenheid van het Christendom ... Europa gedomineerd. De geschiedenis van Europa vanaf de vijfde eeuw tot de vijftiende is grotendeels de geschiedenis van het falen van dit grote idee van een goddelijke wereldregering om zich in de praktijk te realiseren."

In feite was het falen van de kerk om haar droom van een "goddelijke wereldregering" te realiseren, omdat God de drie "rampen" had uitgeroepen om over de kerk te oordelen. Deze zijn verbonden met de nieuwe godsdienst die in deze tijd ontstond - de islam - waarvan het goddelijke doel was het oordeel te brengen over het christelijke rijk en de kerk zelf. Het begrijpen van Gods doel voor de Islam is een van de sleutels om het doel van God zelfs in onze eigen tijd te begrijpen.

De oorzaken van het goddelijk oordeel

Wat het boek Openbaring betreft - en dus Gods perspectief - kwam het islamitische oordeel over de Kerk onmiddellijk nadat de Romeinse bisschop exclusief aanspraak maakte op de titel van "universele bisschop". Dit werd gedaan door paus Bonifatius III in 606. Dit is heel opmerkelijk, want een recente voorganger, Gregorius I (590-604) had erop aangedrongen dat de Kerk in gelijke mate werd geleid door de bisschoppen van Alexandrië, Constantinopel en Rome. In feite schreef Gregorius in 596 een brief waarin hij verklaarde: "*Wie zich universeel priester noemt of zo genoemd wil worden, is de voorloper van de antichrist.*" (Zie Philip Schaff's History of the Christian Church, Vol. 4, pagina 220.)

Schaff zegt over Bonifatius III op pagina 230,

"Bonifatius III (606-607) schrok er niet voor terug de titel 'universele bisschop' aan te nemen, waartegen Gregorius in trotse nederigheid zo verontwaardigd had geprotesteerd als een godslasterlijke antichristelijke aanname."

En zo markeerde het jaar 606 na Christus een belangrijk keerpunt in de geschiedenis van de Kerk. Het markeert het moment waarop de Romeinse bisschop het volledige gezag over de hele Kerk op zich nam. Victor had al in 192 na Christus geprobeerd deze titel op zich te nemen, maar hij was berispt door Irenaeus en moest de titel opgeven. Maar 414 jaar later in 606 nam Bonifatius III de titel aan en behield deze. Al zijn opvolgers namen de titel na hem aan.

In mijn boek, **Lessen uit de Kerkgeschiedenis, Vol. III, hoofdstuk 15**, schreef ik:

*Ik vind het veelzeggend dat van 192 tot 606 na Christus precies 414 jaar is, een profetische tijdcyclus die bekend staat als de Vervloekte Tijd. (Zie mijn boek, **Geheimen van de Tijd.**)*

In deze periode van 414 jaar ontstond de "Kleine Hoorn" uit Daniëls profetie (**Dan. 7:8**), met een mond die "grote dingen spreekt", wat Johannes beschrijft als "godslastering" (**Openb. 13:6**). Misschien begreep paus Gregorius dit, maar als dat zo is, is zijn opvatting begraven op het kerkhof van de geschiedenis. Vanuit Bijbels perspectief was deze aanname van macht "antichrist", omdat ze de positie van Christus overnam. Ik denk dat H.G. Wells het het beste zei op pagina 650 van zijn Outline of History:

"Maar het is de universele zwakte van de mensheid dat wat ons wordt gegeven om te beheren, we nu denken dat we bezitten."

Koning Saul kreeg een troon om te besturen onder God, maar in zijn rebellie tegen God verbeeldde hij zich al snel dat hij de troon bezat. Zo was het ook met het bisdom Rome.

Drie jaar nadat Bonifatius III zich als antichrist de macht over de Kerk volledig had toegeëigend, riep God Mohammed om een oordeel over de Kerk te vellen. Mohammed begon een paar jaar later in het openbaar te prediken, in 612 na Christus, en we voelen vandaag nog steeds de gevolgen van dat oordeel.

De laatste drie bazuinen, die de drie weeën worden genoemd, beginnen eigenlijk met de opkomst van Mohammed en de godsdienst van de Islam. Hun roeping was

het oordelen over de onbekeerlijke en afgodische Kerk. Dit is het verhaal geschreven in symbolische taal.

Intermezzo op de Drie Weeën (Trompetten 5-7)

Met het uiteindelijke uiteenvallen van het West-Romeinse Rijk in 476 geeft **Openb. 8:13** ons een intermezzo, als om een onderscheid te maken tussen de eerste vier bazuinen en de laatste drie, die hij "weeën" noemt. Johannes schrijft,

¹³ En ik keek, en ik hoorde een arend in het midden van de hemel vliegen, die met luide stem zei: Wee, wee, wee, voor hen die op de aarde wonen, vanwege de resterende slagen van de bazuin van de drie engelen die op het punt staan te klinken!

De implicatie is dat de oordelen van God op dit punt hadden kunnen ophouden, als de Kerk berouw had gehad over haar zonde. Maar de Kerk hechtte waarde aan geloofsbelijdenissen in plaats van aan karakter. Zij dachten dat de belangrijkste christelijke waarde bestond uit het nauwkeurig aangeven van de aard van Christus en Zijn relatie met God, met behulp van de exacte bewoordingen in het credo. In hun bereidheid om iedereen die ook maar een beetje een andere mening had te excommuniceren, hen te dwingen zich te schikken, en hen zelfs te doden als ketters, lieten zij zien dat zij de geest van God helemaal niet echt begrepen.

De Kerk aanbad haar beeld (vleselijk begrip) van God, in plaats van God zelf. God werd bekeken door de ogen van hun literaire kunstenaars, die Zijn portret met grote precisie schilderden, maar een vleselijk model gebruikten. Zij vergoten snel het bloed van ketters en andersdenkenden, maar benoemden en tolereerden vele ambitieuze en hebzuchtige bisschoppen die in niets leken op Jezus Christus.

De Kerk had lang geleden haar eerste liefde verloren. Het was niet langer een eenvoudige manier van leven die gericht was op het manifesteren van de liefde van God op de manier zoals Jezus dat deed. Het was nu een volwaardig religieus imperium dat heerste over de geesten en lichamen van de mensen en de parochianen behandelde als onderdanen.

Tijdens dit intermezzo van 476 tot 606 na Christus beginnen de profetische gebeurtenissen die in het boek Openbaring symbolisch zijn beschreven, te verschuiven van het Westen naar het Oosten, dat wil zeggen van Rome naar Constantinopel. De eerste vier bazuinen brachten het oordeel over het Westen; de

laatste drie bazuinen (genaamd "Weeën") brengen het oordeel over het resterende Oosterse Rijk.

Hoofdstuk 16

Saint Patrick redt de beschaving

Rome had Brittannië in 410 vrijwel verlaten toen zijn troepen nodig waren om Rome te verdedigen tegen Alaric de Goth. Brittannië bleef onverdedigd, en dit gaf aanleiding tot Ierse rovers, die uitblonken in de slavenhandel. Ze waren erg goed in het 's nachts stilletjes kinderen uit hun bed halen en terugvaren naar Ierland voordat de ouders wisten wat er gebeurd was.

Patricius, of Patrick, was een jongen uit de middenklasse in Engeland. Zijn grootvader was een katholieke priester geweest. Op zestienjarige leeftijd werd Patrick gevangen genomen in het district Antrim in Ierland en verkocht aan de plaatselijke koning Miliucc. Hij was zes jaar lang slaaf en werkte als herdersjongen. De Ieren waren in die tijd geen christenen en de meesten waren analfabeet.

Tijdens die moeilijke zes jaar van slavernij als herdersjongen had Patrick veel tijd om te bidden en zijn relatie met God te ontwikkelen. Toen, terwijl hij op een nacht in de heuvels sliep, kwam er een stem tot hem die zei: "Je honger is beloond. Je gaat naar huis." Hij schrok wakker en de stem vervolgde: "Kijk, je schip is klaar."

Hij was in het binnenland van de zee, maar hij begon te lopen, niet wetend waar hij heen ging, totdat hij het zuidwestelijke deel van het eiland bereikte. Daar zag hij zijn schip. De kapitein weigerde hem eerst mee te nemen, omdat hij geen geld had, maar veranderde later van gedachten. Het schip voer naar Gallië (nu Frankrijk), waar ze alleen maar verwoesting aantroffen, en ze liepen twee weken lang op zoek naar een enkele ziel die hen wat voedsel zou kunnen verkopen.

Dit was rond het jaar 407 na Christus, het jaar dat de Duitsers de Rijn waren overgestoken en een ravage aanrichtten in Gallië voordat ze in 410 naar het zuiden trokken om Rome te plunderen. De kapitein daagde Patrick uiteindelijk uit dat als zijn God zo machtig was, waarom kon hij dan niet bidden om wat voedsel. Patrick antwoordde: "Wend je uit de grond van je hart vol vertrouwen tot de Heer, mijn

God, want voor Hem is niets onmogelijk. En vandaag zal Hij u voedsel sturen voor uw reis tot u vol bent, want Hij heeft overal een overvloed."

De bemanning sloot onwennig de ogen en hield een moment van stil gebed. Plotseling klonk het geluid van een stormloop, en een kudde varkens kwam over de weg naar hen toe gerend. Al snel deden ze zich tegoed aan de varkens die God uit Zijn overvloed had gestuurd!

Van daaruit kon Patrick terugkeren naar het huis van zijn ouders in Groot-Brittannië. Niet langer een tiener, had zijn zware ervaring en zijn tijd met God hem volwassen gemaakt.

Patrick's Calling

Op een nacht, in het huis van zijn ouders, kreeg hij een visioen van een Ier die hij in Ierland had gekend. Zijn naam was Victorinus, en hij hield een enorme stapel brieven vast. Hij overhandigde er een aan Patrick, met als opschrift: *Vox Hiberionicum*, "De stem van de Ieren." Toen hoorde hij een menigte zeggen: "Wij smeken u om weer onder ons te komen wandelen." Dit was vergelijkbaar met de Macedonische oproep van Paulus in **Handelingen 16:9, 10**,

⁹ En een visioen verscheen aan Paulus in de nacht; een zeker man uit Macedonië stond en sprak hem aan, en zei: "Kom over naar Macedonië en help ons." ¹⁰ En toen hij het visioen had gezien, zochten wij onmiddellijk naar Macedonië, met de conclusie dat God ons had geroepen om hun het evangelie te verkondigen.

Patrick reageerde niet zo snel op de oproep als Paulus. Maar zijn visioenen bleven, en uiteindelijk begon Christus van binnenuit directer tot hem te spreken: "Hij die zijn leven voor u gaf, Hij is het die in u spreekt." Dus keerde hij terug naar Gallië en sloot zich aan bij een klooster op een eiland om een meer formele christelijke opleiding te krijgen en werd uiteindelijk missionaris in Ierland. Op ongeveer 47jarige leeftijd was hij de eerste missionaris voor de "barbaren", degenen die buiten de sfeer van het Romeinse recht vielen. Het was rond het jaar 430-432, rond de tijd dat de Vandalen Carthago in Noord-Afrika hadden veroverd. (Augustinus was daar in 430 gestorven tijdens het beleg.) Patrick was zeer succesvol in zijn missiewerk, en duizenden kwamen tot Christus als gevolg van zijn inspanningen. Hij had echter een probleem met plundersaars van de slavenhandel. Nu de Romeinse troepen uit Brittannië verdwenen waren, ontstonden er vele kleine koningen die nieuwe gebieden veroverden en invallen deden om meer

slaven te krijgen. Een van hen, Coroticus, viel de vreedzame noordkust van Ierland binnen en voerde duizenden van Patrick's dekkingen mee naar Christus. Patrick stuurde een delegatie van priesters naar Coroticus, maar die lachte hen alleen maar uit. Voor hem waren de Ieren

"barbaren", wat in die tijd een term was die vergelijkbaar was met "wilden" in latere eeuwen. Ze waren nauwelijks in staat *echte* christenen te zijn, want het christendom en de Romeinse beschaving waren in de hoofden van de mensen sterk met elkaar verbonden.

Patrick schreef vervolgens een oproep aan de Britse kerken en aan de christenen zelf. Daarmee werd hij de eerste in de geschiedenis die zich duidelijk uitsprak tegen de praktijk van de slavernij.

Centra van Geletterdheid creëren

Patrick wijdde de laatste dertig jaar van zijn leven aan zijn missiewerk in Ierland. Hij stierf rond 461 na Christus, terwijl het West-Romeinse Rijk in chaos verkeerde en zijn definitieve ineenstorting naderde. Tijdens zijn jaren van bediening realiseerde Patrick zich dat, wilde het christendom op lange termijn overleven, het volk geletterd moest worden.

Omdat ze geen martelaren hadden om te eren, vonden ze ook betekenis in een ander soort martelaarschap. In plaats van "Rode Martelaren", wiens bloed was vergoten in het Romeinse Rijk, creëerden zij "Groene Martelaren". Dit waren mannen en vrouwen die het stamgebied verlieten en zich terugtrokken in de bossen of op een bergtop of een eenzaam eiland om de Schrift te bestuderen en met God te communiceren. Dit was het geval tijdens het leven van Patrick.

Maar deze afscheidingsbeweging hield geen stand, door de Ierse aangeboren behoefte aan gezelligheid en door de inspanningen van een andere priester-monnik, Columcille, "de duif", die in de volgende eeuw opkwam.

"In de vroege dagen, kort na de tijd van Patrick, zochten de anarchistische ankerlingen [Hij vergelijkt deze Ierse monniken met de vroegere monniken in de Egyptische woestijn, die ankerlingen werden genoemd] rotsachtige eilanden op voor hun kluzenaarswoningen, plaatsen als Inis Murray en Skellig Michael voor de westelijke kust. Het is moeilijk te geloven," schreef Kenneth Clark, "dat het westerse christendom gedurende lange tijd - bijna honderd jaar - overleefde door zich vast te klampen aan plaatsen als Skellig Michael, een rotspunt achttien mijl van de Ierse kust, die zevenhonderd meter uit de zee oprijst." (De honderd jaar

waarover hij spreekt strekken zich uit van het einde van de vijfde eeuw, na de dood van Patrick, tot het einde van de zesde eeuw, tegen welke tijd, zoals we zullen zien, de Ierse monniken het gebarricadeerde Europa opnieuw hadden verbonden met de tradities van de christelijke geletterdheid.)....

"De macht van de druïden, die in heilige bosjes leefden en aanbaden, was gemakkelijk overgedragen aan de Groene Martelaren, die ook in heilige bosjes leefden en aanbaden. Maar de toegang van de nieuwe, geletterde druïden (de monastieke opvolgers van de Groene Martelaren) tot de boeken van de Grieks-Romeinse bibliotheek - dat wil zeggen, tot het geheel van de klassieke wetenschappen en de wijsheid van de Ouden - creëerde geleidelijk nieuwe centra van kennis en rijkdom zoals Ierland die nooit gekend had." (How the Irish Saved Civilization, Thomas Cahill, blz. 171, 172)

De "Groene" beweging ontwikkelde zich tot kloosterkolonies, die de centra van geleerdheid, kunst en welvaart werden. Boodschappers werden door heel Europa gestuurd om allerlei soorten boeken te vinden, waaronder de Romeinse en Griekse klassieken.

Tegelijkertijd vluchtte een enorme stroom monniken van Gallië naar Ierland toen de Romeinse beschaving ineens stortte en plaats maakte voor de krijgsheren van de Goten.

"Na Patrick beleefden zij [de Ieren] een toevloed van ankerlingen en monniken die vluchtten voor de barbaarse horden, en deze verschaften hun ongetwijfeld enige finesses over het eremitische en kloosterleven. Alle geleerden aan deze kant van de zee," beweert een aantekening in een Leyden-manuscript uit die tijd, "vluchtten naar overzeese plaatsen als Ierland, waardoor een grote toename van de geleerdheid - en ongetwijfeld ook een spectaculaire toename van het aantal boeken - "bij de inwoners van die streken ontstond" (Cahill, p. 180).

Het duurde niet lang of duizenden hoopvolle studenten stroomden naar deze leercentra in de hoop onderwijs te krijgen. Zij kregen les in de Schrift en leerden ook lezen en schrijven. Omdat zij niet beïnvloed waren door het Romeinse christendom, maakten zij zich niet druk over de kerkelijke geloofsbelijdenissen die de christenen van het Rijk hadden verdeeld. Het kwam nooit bij hen op om mensen te vervolgen of te executeren wegens "ketterij". Thomas Cahill schrijft,

"De Ierse vrijgevigheid strekte zich niet alleen uit tot een verscheidenheid van mensen, maar ook tot een verscheidenheid van ideeën. Zo onbezorgd als ze waren over de orthodoxie van het denken als over de uniformiteit van de monastieke praktijk, brachten ze in hun bibliotheken alles wat ze te pakken konden krijgen. Ze waren vastbesloten niets buiten te sluiten. Niet voor hen de scrupules van de heilige Hiëronymus, die vreesde te branden in de hel voor het lezen van Cicero. Toen ze eenmaal het evangelie en de andere boeken van de Heilige Bijbel hadden leren lezen, de levens van martelaren en asceten, en de preken en commentaren van de kerkvaders, begonnen ze alle oude Griekse en Latijnse heidense literatuur die op hun pad kwam te verslinden. In hun ongebreidelde katholiciteit schokten zij de conventionele kerkleden, die getraind waren om vooral de christelijke literatuur te waarderen en de dubieuze moraal van de heidense klassieken opzij te schuiven....."

"Het was niet dat de Ieren onkritisch waren, alleen dat ze geen waarde zagen in zelfopgelegde censuur..." (Cahill, pp. 138, 139).

Dit nieuwe verlangen om te lezen en te schrijven creëerde al snel een enorme behoefte aan meer boeken om te lezen en te kopiëren.

"Zoals de Joden voor hen, verankerden de Ieren geletterdheid als hun centrale religieuze handeling" (Cahill, p. 163).

"Ierland, in vrede en hevig kopiërend, stond dus in de positie om Europa's uitgever te worden. Maar de heidense Saksische nederzettingen in ZuidEngeland hadden Ierland afgesneden van gemakkelijke handel met het continent. Terwijl Rome en zijn oude rijk uit het geheugen verdwenen en een nieuw, ongeletterd Europa op zijn ruïnes verrees, bloeide in het geheim een levendige, literaire cultuur aan de Keltische rand" (Cahill, p. 183).

Het licht dat schijnt in de middeleeuwen

De ineenstorting van het Westerse Rijk was veel meer dan een verandering van heersers, wetten en politieke structuur. Het was een volledige desintegratie van onderwijs en leren, waardoor de Romeinse cultuur van generatie op generatie was doorgegeven.

"Alle grote continentale bibliotheken waren verdwenen; zelfs de herinnering eraan was gewist uit de hoofden van degenen die leefden in de opkomende feodale samenlevingen van het middeleeuwse Europa..... Tegen het einde van de vijfde

eeuw was het beroep van kopiist in ieder geval zo goed als verdwenen." (Cahill, p. 181, 182).

Maar in die tijd was het onderwijs in Ierland net begonnen, en als een pasgeboren baby groeide het met sprongen. Het was dan ook onvermijdelijk dat de Groene Martelaren, die waren opgegroeid tot ontwikkelde monniken, uiteindelijk de behoefte zouden voelen om missionarissen uit te zenden naar Europa. Deze werden bekend als de Witte Martelaren, zeilend in de witte ochtendhemel naar het onbekende, om nooit meer terug te keren. Dat was de droom van Columcille, de spirituele opvolger van Patrick.

Er waren al buitenlandse studenten in de kloosters. Velen van hen keerden terug naar hun geboorteland om het Evangelie te verspreiden. Maar Ierse monniken begonnen zelf kolonies te stichten in het "gebarsten Europa."

"Meer dan de helft van al onze bijbelcommentaren tussen 650 en 850 werd geschreven door Ieren... en er zijn sporen van de Witte Martelaren tot in Kiev" (Cahill, blz. 195).

Toen Columcille stierf, zette zijn geestelijke erfgenaam, Aidan, deze missionaire erfenis voort. Columbanus, geboren rond 540 na Christus, vertrok in 590 naar Gallië met een dozijn metgezellen. Hij stichtte kloosters onder de Sueves-stammen, waarbij hij de oude Romeinse kerkelijken omzeilde die achter hun muren bleven zonder er aan te denken het Evangelie naar de "barbaren" te brengen. Later stichtte hij een klooster in Noord-Italië om het Evangelie naar de Longobarden te brengen.

Met andere woorden, *deze Ier was een missionaris in Italië*, dat ooit het hart van het West-Romeinse Rijk was geweest. Zijn monniken bleven, samen met vele anderen en in de daaropvolgende eeuwen, boeken kopiëren in vele talen, waardoor de cultuur van Rome bewaard bleef.

"De Hebreeuwse Bijbel zou zonder hen gered zijn, overgebracht naar onze tijd door verspreide gemeenschappen van Joden. De Griekse Bijbel, de Griekse commentaren, en veel van de literatuur van het oude Griekenland waren goed bewaard gebleven in Byzantium [Constantinopel], en zouden nog ergens voor ons beschikbaar kunnen zijn - als we de interesse hadden om ze op te zoeken. Maar de Latijnse literatuur zou bijna zeker verloren zijn gegaan zonder de Ierse, en het ongeletterde Europa zou nauwelijks zijn grote nationale literaturen hebben

ontwikkeld zonder het voorbeeld van de Ierse, de eerste volkstalige literatuur die werd opgeschreven. Bovendien zou in het westen niet alleen de geletterdheid zijn verdwenen, maar ook alle gewoonten die het denken bevorderen. En toen de Islam zijn middeleeuwse expansie begon, zou het weinig weerstand hebben ondervonden tegen zijn plannen - alleen verspreide stammen van animisten, klaar voor een nieuwe identiteit" (Cahill, pp. 193, 194).

We zien dus hoe God de Ierse missionarismonniken niet alleen gebruikte om de christelijke cultuur te behouden, maar ook om Europa een christelijke identiteit te geven die bestand was tegen de islamitische religieuze verovering die begon met Mohammed in 612. Pas in 1453, toen de Islamitische Turken Constantinopel innamen en de restanten van het Oost-Romeinse Rijk instortten, zouden we een vergelijkbare toevloed van kennis in Europa zien.

De val van Constantinopel in 1453 bracht duizenden Griekse geleerden met hun Griekse manuscripten van het Nieuwe Testament naar Europa. Tot dan toe werd alleen de Latijnse Vulgaat gebruikt. Deze Griekse manuscripten arriveerden op hetzelfde moment dat de drukpers in gebruik werd genomen (1452). Nieuwe vertalingen werden rechtstreeks uit het Grieks gemaakt. Het Evangelie bloeide op op een manier die niet meer was vertoond sinds de Ieren de beschaving hadden gered.

Thomas Cahill sluit zijn boek af met deze conclusie:

"Op dit punt was de overdracht van de Europese beschaving verzekerd. Waarheen ze ook gingen, de Ieren brachten hun boeken mee, vele ongezien in Europa voor eeuwen en gebonden aan hun middel als teken van triomf, net zoals Ierse helden ooit de hoofden van hun vijanden aan hun middel hadden gebonden. Waar ze ook heen gingen, ze brachten hun liefde voor Ieren en hun vaardigheden in het maken van boeken mee. In de baaien en dalen van hun ballingschap herstelden zij het alfabetisme en bliezen zij de uitgeputte literaire cultuur van Europa nieuw leven in.

"En zo hebben de Ieren de beschaving gered" (Cahill, blz. 195, 196).

Hoofdstuk 17

De ster die uit de hemel valt

Nadat de eerste vier engelen hun bazuinen hebben laten klinken, zegt **Openb. 8:13**,

13 En ik keek, en ik hoorde een adelaar in de lucht vliegen, die met luide stem zei: "Wee, wee, wee, voor hen die op de aarde wonen, vanwege de resterende trompetstoten van de drie engelen die op het punt staan te klinken!"

De eerste vier bazuinen waren bedoeld om de val van Rome en het West-Romeinse Rijk te bewerkstelligen in 476 na Christus. De laatste drie bazuinen werden geblazen om Constantinopel te oordelen tot zijn val in 1453. Deze worden *weeën* genoemd, omdat deze oordelen evenzeer gericht zijn tegen de kerk als tegen het Romeinse rijk.

In 380 maakte de Romeinse keizer Theodosius het christendom tot de officiële godsdienst van het rijk, en in 395 werd het heidendom volledig verboden. Later, in 534 na Christus, voltooide keizer Justinianus dit proces door de kerkelijke wet aan te nemen als de wet van het rijk, in vervulling van de profetie in **Dan. 7:25**. De staat - vertegenwoordigd door de keizer - werd onbedoeld slechts de handhaver van de kerkelijke wet en werd daardoor de dienaar van de kerk. De kerk had immers de wetten gemaakt die het rijk moest handhaven.

Daarom richtten de laatste drie bazuinen, of "weeën", het goddelijk oordeel op zowel kerk als staat. **Openb. 9:1** zegt,

1 En de vijfde engel klonk, en ik zag een ster uit de hemel die op de aarde was gevallen; en hem werd de sleutel van de bodemloze put gegeven. 2 En hij opende de bodemloze put; en rook ging op uit de put, als de rook van een grote oven; en de zon en de lucht werden verduisterd door de rook van de put. 3 En uit de rook kwamen sprinkhanen op de aarde; en hun werd macht gegeven, zoals de schorpioenen der aarde macht hebben.

Hier lezen we duidelijk dat de vijfde engel door God was aangewezen om de bodemloze put, of de afgrond, te openen. Vanaf het begin staat het in de Schrift vast dat de heldendaden goddelijke oordelen over de kerk zijn, en in dat laatste vers van het hoofdstuk staat dat de kerk desondanks weigerde zich te bekeren. Deze weeën waren bedoeld om de kerk en het christelijke rijk onder druk te zetten en haar zonde van afgoderij, moord, tovenarij, immoraliteit en diefstal te ontmaskeren (**Openb. 9:20, 21**).

De aardse manifestatie van de drie narigheden heeft vooral te maken met de opkomst van de islam. Sinds die tijd is de islam de zweep in Gods hand om de kerk - en daarmee het rijk - te oordelen. Het probleem is dat te velen in de kerk dachten dat de islam een beweging was die zij moesten bestrijden en vernietigen, zonder in te zien dat zij er niet in konden slagen te bestrijden wat God had verordend, zonder zich te bekeren.

De universele bisschop

De opkomst van de kleine hoorn na 476 na Christus kwam tot volle bloei in 606 toen paus Bonifatius III het alleenrecht op de titel "universele bisschop" opeiste. Dit deed hij slechts enkele jaren nadat zijn voorganger (paus Gregorius) met klem had verklaard dat dit een "*godslasterlijke antichristelijke veronderstelling*" was.

Met deze verklaring identificeerde paus Gregorius het pausdom zelf als de kleine hoorn van Daniël. **Dan. 7:8, 20** zegt dat deze kleine hoorn "*grootspraak*" sprak. Maar **Openb. 13:5** parafraseert dit en interpreteert het als "*hoogmoedige woorden en godslasteringen*".

Bovendien identificeerde Paus Gregorius het pausdom zelfs als "antichrist", als een Romeinse bisschop aanspraak zou maken op de titel van "universele bisschop". Zoals we eerder zagen, betekent het woord *antichrist* "in plaats van Christus". Met andere woorden, de plaatsvervanger van Christus. Een Vicaris (of "antichrist") kan regeren als rentmeester of als usurpator. Welke rol een heerser aanneemt, wordt bepaald door de manier waarop hij regeert. Paus Gregorius beweerde dus dat elke paus die de titel van universele bisschop zou aannemen, niet langer een rentmeester was, maar een usurpator van Christus' troon.

Degenen die de futuristische kijk op Openbaring onderwijzen, denken dat de kleine hoorn de antichrist is, die zal heersen over een herleefd Romeins Rijk. Zij hebben grotendeels gelijk, maar zij plaatsen dit ten onrechte in de toekomst. Zij kennen de geschiedenis gewoon niet, en beseffen dus niet hoe dit al gebeurd is. **1 Johannes 2:18** zegt natuurlijk dat er "*vele antichristen*" zijn, dus de "universele bisschop" van Rome was zeker niet de enige antichrist.

Er zijn in de geschiedenis vele protestantse antichristen, evangelische antichristen en zelfs pinksterantichristen geweest, en velen bevinden zich nog steeds in die positie. Men hoeft alleen maar te kijken naar de profetische voorbeelden van

koning Saul en Absalom om te begrijpen hoe antichristen zich de troon toe-eigenen. Saul, die een wettige zalving had, eigende zich het gezag toe door zijn eigen wil te doen. Absalom was niet geroepen om te regeren, maar hij eigende zich de troon van zijn vader David toe met de steun van de meerderheid van het volk van Israël (**2 Sam. 15:13**).

De kerk is "Saul", die in het begin een echte zalving had. Het misbruik van het kerkelijk gezag, wat de zonde van koning Saul was, is wat God betreft de oorzaak van de islam. Mohammed begon zijn openbaringen te krijgen net na 606 na Christus, toen paus Bonifatius III de titel van "universele bisschop" opeiste. Mohammed begon toen zijn boodschap te prediken in 612.

De tradities van mannen

Toen keizer Justinianus in 534 na Christus het kerkelijk recht instelde als wet van het rijk, waren de nieuwe wetten ongetwijfeld een verbetering van de eerdere wetten die het rijk gedurende 1200 jaar van zijn geschiedenis had verzameld. Hij nam echter niet de Schrift zelf aan als wet van het land. In plaats daarvan nam hij wetten aan die hem en de kerkelijke functionarissen, die grotendeels onwetend waren over de goddelijke wet, goed leken.

Daarom schreven zij hun wetten met hun beste begrip, maar uiteindelijk - zoals de Joden zelf hadden gedaan - deden zij de goddelijke wet weg ten gunste van hun eigen tradities. Zij werden legalistisch, in plaats van wettig. **Matt. 15:3, 7-9** zei tot de schriftgeleerden en Farizeeën,

³ En Hij antwoordde en zei tot hen: "En waarom overtreedt u zelf het gebod van God omwille van uw traditie? ...⁷ Jullie huichelaars, terecht heeft Jesaja over jullie geprofeteerd, en gezegd:⁸ 'Dit volk eert Mij met de lippen, maar hun hart is ver van Mij verwijderd. ⁹ Maar tevergeefs aanbidden zij Mij en leren als leerstellingen de voorschriften van mensen'."

Hetzelfde Schriftwoord gold later voor de kerk - niet alleen voor de Roomse kerk, maar voor elke kerk die de wet van God wegdeed ten gunste van hun eigen "traditie". Daarom liet God de Islam opstaan om de kerk te beoordelen. God liet de Islam opstaan om ons te laten zien hoe legalistische religie eruit ziet. Door de kerk te dorsen met legalistische islamitische tradities, hadden de christenen zich moeten bekeren van hun eigen legalistische manieren en moeten terugkeren naar de wetten van God.

De bekroning van het legalisme is het rechtvaardigen van haat tegen alle "vijanden", alsof haat de vrucht van de Geest is. Zoals de Kerk op een vleselijke manier had geprobeerd mensen en naties te bekeren door het kruis in een zwaard te veranderen, zo heeft ook de Islam in natura gereageerd. Het enige verschil is dat God de Islam de macht gaf dit te doen, terwijl de Kerk dit deed in directe ongehoorzaamheid aan het gebod van Jezus Christus.

Dit was dus het goddelijke oordeel, gebaseerd op het principe van gelijke gerechtigheid, of "oog om oog" (**Exodus 21:24**). Het oordeel past altijd bij de misdaad. Als iemand een ander vals beschuldigt, moet hij worden veroordeeld overeenkomstig de straf die hij zijn slachtoffer dacht aan te rekenen (**Deut. 19:19**). Daarom zei Jezus in **Matt. 7:1, 2** dat als wij anderen oordelen, wij volgens dezelfde maatstaf beoordeeld (ter verantwoording geroepen) zullen worden.

In dit geval stelde het christelijke Rome "tradities van mensen" vast op dezelfde manier als de Joden hadden gedaan, en dus kwamen zij onder dezelfde veroordeling. God liet vervolgens de islam, een andere legalistische godsdienst, opstaan om de kerk te beoordelen, om de christenen de dwaasheid van het legalisme te onthullen. De oplossing voor het probleem van de Islam was niet om oorlog te voeren tegen Mohammed, maar voor de kerk om zich te bekeren van haar wetteloze rebellie en de gezindheid van Christus aan te nemen om de wet juist te interpreteren.

Helaas heeft de kerk als geheel dit niet begrepen, en zo is Gods islamitische oordeel tot op heden doorgegaan.

De rook en de sprinkhanen

De opkomst van de islam begon in 612 na Christus, het jaar waarin Mohammed begon te onderwijzen, en bereikte 150 jaar later een hoogtepunt toen de religieuze en politieke hoofdstad van de islam in 762-763 van Damascus naar de nieuw gebouwde stad Bagdad verhuisde. **Openb. 9:1** zegt,

¹ En de vijfde engel klonk, en ik zag een ster uit de hemel die op de aarde was gevallen; en hem [de vijfde engel] werd de sleutel van de bodemloze put gegeven.

Openb. 9:1 spreekt van een "vallende ster", die niet letterlijk moet worden opgevat als een ster, meteor of planeet. Er staat dat God de sleutel van de bodemloze put aan de vijfde engel gaf. Hij gebruikte de sleutel om de afgrond te

openen, en liet wat wordt voorgesteld als rook en sprinkhanen los. Meteoren die uit de hemel vallen laten geen sprinkhanen of geestelijke entiteiten uit de afgrond los. De "ster" was Mohammed zelf. Hij zou uit de hemel op aarde vallen om ons te laten zien dat hij door God zelf is opgewekt.

Daarom leren we vanaf het begin dat God de eer op zich nam Mohammed op te wekken en deze "sprinkhanen" uit de afgrond los te laten. Aangezien God niets doet zonder doel, toont dit aan dat Hij van plan was een oordeel over de kerk te brengen. **Openb. 9:2, 3** zegt,

² En Hij opende de bodemloze put; en rook ging op uit de put, als de rook van een grote oven; en de zon en de lucht werden verduisterd door de rook van de put. ³ En uit de rook kwamen sprinkhanen op de aarde; en hun werd macht gegeven, zoals de scorpioenen der aarde macht hebben.

Sprinkhanen komen uit de grond, en zijn dus een zeer toepasselijk symbool voor een aardse, of vleselijke godsdienst. **Openb. 9:2** spreekt van "rook" die uit de put komt, waardoor "*de zon en de lucht werden verduisterd.*" De islam moest duisternis brengen in plaats van het licht van de ware openbaring. Zelfs de lucht zou worden verduisterd. **Openb. 9:3** zegt dat de sprinkhanen niet de *oorzaak* waren van deze duisternis, maar dat de duisternis de sprinkhanen voortbracht. Er staat, "*uit de rook kwamen sprinkhanen voort.*" Jezus vertelt ons in **Matt. 6:22, 23**,

²² De lamp van het lichaam is het oog; als je oog dus helder is, zal je hele lichaam vol licht zijn. ²³ Maar als uw oog slecht is, zal uw gehele lichaam vol duisternis zijn. Als dan het licht dat in u is, duisternis is, hoe groot is dan de duisternis!

De duistere openbaring die Mohammed bracht, bracht niet het ware licht van Christus op aarde. De Koran bracht geen zonen van God voort, maar slechts geestelijke sprinkhanen. Sprinkhanen verwoestten periodiek het land wanneer zij zwermde en alles opaten wat in het zicht kwam. Ze werden beschouwd als een plaag vanwege de verwoesting die ze achterlieten.

Profetische sprinkhanen worden in de eerste twee hoofdstukken van Joël beschreven als het leger dat God oprichtte in "*de dag des Heren*" (**Joël 2:1, 11**). Na de introductie van de sprinkhanenplaag in **Joël 1:4** lezen we in **Joël 2:3-11**,

³ Een vuur verteert voor hen en achter hen brandt een vlam. Het land is als de tuin van Eden voor hen, maar een desolate wildernis achter hen, en helemaal niets ontgaat hen...⁷ Zij rennen als machtige mannen; zij beklimmen de muur als soldaten...⁸ Zij verdringen elkaar niet; zij marcheren ieder op zijn weg. Als ze door de verdediging breken, breken ze de gelederen niet. ⁹ Zij stormen op de stad af, zij lopen op de muur; zij klimmen in de huizen, zij gaan door de ramen naar binnen als een dief...¹¹ En de Heer spreekt zijn stem uit voor zijn leger... De dag van de Heer is inderdaad groot en zeer ontzagwekkend, en wie kan die verdragen?

In het licht van de vernietigende aard van grote zwermen sprinkhanen, die de hemel verduisteren en elk levend wezen op hun pad opeten, zegt **Openb. 9:4** iets heel vreemds:

⁴ En er werd hun gezegd dat zij het gras der aarde, noch enig groen ding, noch enige boom zouden schaden, maar alleen de mensen die het zegel van God niet op hun voorhoofd hebben.

Deze sprinkhanen zijn niet letterlijk, want hun is bevolen het gras of enig groen ding niet te verwonden. Letterlijke sprinkhanen verslinden alles wat groen is, want dat is natuurlijk voor sprinkhanen. Sprinkhanen kan geen voedsel worden onthouden zonder snel te sterven. Maar als deze de aanhangers van de Islam voorstellen, dan is het allemaal logisch.

De heilige kleur van de islam is groen, en daarom zijn veel vlaggen van islamitische landen groen of bevatten ze groen. *De wet van de Koran verbiedt het beschadigen van bomen en alle groene dingen.* Deze "sprinkhanen" zijn dus geen bladete insecten, en toch laten ze verwoesting achter.

De islamitische belasting op christenen

Het beleid van de moslims bestond erin mensen te veroveren en te bekeren tot de islam, en als ze zich niet bekeerden, moesten ze een speciale belasting betalen. In die dagen leidde alleen niet-naleving tot de dood. In zijn boek, The Outline of History, zegt H.G. Wells op pagina 584,

"... overal kregen ze de keuze uit drie alternatieven: ofwel betalen, ofwel de ware God belijden en zich bij ons aansluiten, ofwel sterven."

In het begin, toen Jeruzalem zich in 638 (zonder verzet) voor het eerst overgaf aan Omar, was de islamitische politiek vastgesteld. H. G. Wells informeert ons op pagina 586,

". . de christenen moesten worden getolereerd, alleen een belasting betalen; en alle kerken en relikwieën moesten in hun bezit blijven."

Zo werd **Openb. 9:5** vervuld, want de nieuwe indringers mochten geen christenen en joden doden, maar alleen een belasting aan hen opleggen. Hierin waren de moslims barmhartiger dan de joden (in de begintijd van het christendom) of de christenen (toen zij aan de macht kwamen). God was barmhartig toen Hij hun goddelijk mandaat beperkte - tenminste in die tijd.

Hoofdstuk 18

Het Eerste Wee (612-762 na Christus)

Mohammed begon zijn missie in 612, maar na tien jaar (in 622) moest hij vluchten voor zijn leven uit de stad Medina. Het jaar 622 wordt de *hegira* genoemd, zijn "vlucht uit Mekka", en dit markeerde de begindatum van de islamitische maankalender die tot op de dag van vandaag wordt gebruikt. Later onderhandelde Mohammed met succes over de verovering van Medina, en de godsdienst verspreidde zich op dezelfde manier als het christendom zich na de val van het heidense Rome had verspreid door verovering met fysieke wapens.

We moeten eerst erkennen dat de Islam een vleeselijk religieus rijk was, net zoals de Christelijke godsdienst in die tijd was geworden. Toen God deze nieuwe godsdienst oprichtte om een oordeel over de kerk te vellen, was dat volgens het principe van "oog om oog", waarbij het oordeel past bij de misdaad.

De Saraceense ruiters

De Saracenen waren een specifieke stam, verschillend van de Arabieren. Zij behoorden tot de vroege bekeerlingen tot de Islam, en daarom noemden latere westerse schrijvers alle Arabische moslims "Saracenen". De Saracenen zelf stonden bekend om hun rijkunst. (In vroegere tijden had het Romeinse leger ook Saraceense cavalerie.)

De "sprinkhanen" in Openbaring 9 waren de moslimlegers in het algemeen, maar meer in het bijzonder zag Johannes in **Openb. 9:7-10** de Saraceense ruiters en gaf ons een fysieke beschrijving van hen terwijl zij ten strijde trokken:

⁷ En het uiterlijk van de sprinkhanen was als paarden die klaar waren voor de strijd; en op hun hoofden zaten als het ware kronen [tulbanden] van goud, en hun gezichten waren als die van mannen. ⁸ En zij hadden haar als vrouwenhaar, en hun tanden waren als leeuwentanden. ⁹ En zij hadden borstplaten als ijzeren borstplaten, en het geluid van hun vleugels was als het geluid van strijdwagens, van vele paarden die zich naar de strijd spoedden.

Dit is een nauwkeurige beschrijving van de Saracenen. De Saracenen droegen gekleurde tulbanden, of "kronen". Het Griekse woord vertaald "kronen" is *stephanos*, het normale woord voor een lauwerkrans die werd gegeven aan veroveraars of aan hen die een wedstrijd wonnen. Kransen waren echter altijd groen in Rome of Griekenland. Van die in **Openb. 9:7** wordt gezegd dat ze geel zijn om aan te geven dat ze niet van bladeren, maar van stof waren gemaakt. Met andere woorden, hun "kronen" waren tulbanden.

Ze hadden de gezichten van mannen, maar het haar van vrouwen. Het waren mannen die hun haar lang droegen. Dit beschrijft de Saracenen die bekend stonden om hun lange haar en volle baarden.

Hun "*leeuwentanden*" waren niet letterlijk leeuwentanden, maar een beschrijving van hun felheid en dapperheid in de strijd. Zij droegen ijzeren harnassen en hadden ijzeren borstplaten die een geweldig gekletter maakten als zij met hun paarden ten strijde trokken. Daarom zegt Johannes in vers 9 dat "*zij borstplaten hadden als ijzeren borstplaten; en het geluid van hun vleugels was als het geluid van strijdwagens.*"

De vijf profetische maanden

Openbaring 9:5 zegt,

⁵ En zij mochten niemand doden, maar vijf maanden lang kwellen; en hun kwelling was als de kwelling van een scorpioen wanneer deze een mens steekt.

Van deze periode werd gezegd dat het "vijf maanden" waren. Een profetische maand is dertig "dagen" (d.w.z. jaren), dus vijf maanden (30 x 5) is een periode van 150 jaar. We zien dit door de 42 maanden van **Openb. 13:5** te vergelijken met de 1.260 dagen in **Openb. 12:6**. (1.260 is 42 x 30.) Volgens dit model is vijf maanden 150 jaar.

Deze tijd vormt de eerste fase van de politieke Islam, die eindigde toen het Abbasidisch Kalifaat zijn hoofdstad verplaatste van Damascus naar de nieuw

gebouwde stad Bagdad. Deze gebeurtenis was vergelijkbaar met wat er gebeurde in het Christelijke Rijk, toen Constantijn Constantinopel bouwde en de hoofdstad van het Rijk verplaatste van Rome naar zijn "Nieuwe Rome".

Volgens The Encyclopedia of World History, pagina 113, onder redactie van Peter Stearns, stichtte al-Mansur zijn nieuwe hoofdstad Bagdad in 762.

762. stichting van BAGHDAD, de nieuwe Abbasidische hoofdstad, door al-Mansur. Deze eerste echt islamitische keizerlijke stad, gelegen op 18 mijl ten noorden van de Sassanische hoofdstad Ctesiphon, werd ontworpen volgens een cirkelvormig plan en stond bekend als de Stad van de Vrede (Madinat al-Salam).

Deze datum is belangrijk omdat het de climax van de opkomst van de Islam markeert, precies 150 jaar nadat Mohammed voor het eerst zijn nieuwe religie begon te prediken.

De tijd van de islamitische expansie

Vanaf het begin van Mohammeds missie in 612 tot het hoogtepunt van de macht en glorie van de Islam, toen de hoofdstad van het Islamitische Rijk in 762 van Damascus naar Bagdad verhuisde, was 150 jaar. Gedurende die tijd van vijf profetische maanden, terwijl de islam zich uitbreidde, zwierven zij door het Midden-Oosten en over Noord-Afrika. Na de inname van Jeruzalem in 638, onderwierpen zij Egypte in 641. In 668 belegerden zij Constantinopel, maar de stad werd gered door het gebruik van een brandende formule die "Grieks vuur" werd genoemd. Water kon het niet blussen, en wie ermee besproeid werd, verbrandde tot de dood.

In 700 marcheerden ze naar het westen en veroverden Algiers. (Tegen die tijd bestond het christendom bijna niet meer in Noord-Afrika.) In 707 hadden zij heel Noord-Afrika ingenomen, en van 711-713 veroverden zij het grootste deel van het Iberisch Schiereiland (Spanje). In 715 strekte het Moslimrijk zich uit van de grens met China tot aan de Pyreneeën tussen Spanje en Frankrijk.

Van 720-732 teisterden de Arabieren Zuid-Frankrijk totdat Karel Martel hen uiteindelijk beslissend versloeg in de Slag bij Tours in 732 en opnieuw bij Narbonne in 736. Dit maakte een einde aan de uitbreiding van de Islam in Europa. Maar de Islam had zich tegen die tijd in Spanje verschanst, en in 755 werd het Kalifaat in Cordova, Spanje gesticht door Abd-al-Rahman.

Spanje bleef meer dan zeven eeuwen deel uitmaken van het Kalifaat. Maar na verloop van tijd ging grondgebied verloren aan de Europeanen, en uiteindelijk, in 1492, verdreef koningin Isabella alle moslims en joden. Het schip met Columbus en vijf Joden aan boord verliet Spanje naar de Nieuwe Wereld ongeveer twee uur voor haar deadline in 1492.

De islamitische legers veroverden het grootste deel van het grondgebied van het Oost-Romeinse Rijk dat vanuit Constantinopel werd bestuurd. In 718 stuurden de Arabieren een grote vloot schepen om Constantinopel aan te vallen, maar zij faalden en de vloot werd vernietigd. In 748 werd een andere Arabische vloot vernietigd tijdens een aanval op Cyprus. Hoewel de Islam delen van de Balkan innam, werden ze eeuwenlang gedwongen de stad Constantinopel te omzeilen, totdat ze de stad uiteindelijk in 1453 innamen.

In 760, net toen de eerste fase van de islam ten einde liep, stichtte een Tartarenstam een Turks rijk in Armenië, dat de kiem bleek te zijn van de volgende fase van de profetische vervulling in **Openb. 9:12-21**. Het werd gesticht juist toen er plannen werden gemaakt om de nieuwe stad Bagdad te bouwen en de hoofdstad van Damascus daarheen te verplaatsen. Die verhuizing vond plaats in 762 na Christus, waarmee de "vijf maanden durende" opkomst van de Islam eindigde.

Het Abbasidisch Kalifaat in Bagdad

Hoewel de islam op het Arabische schiereiland was ontstaan, lag Medina te ver naar het zuiden om de hoofdstad van het opkomende rijk te blijven. De hoofdstad van de Islam werd spoedig verplaatst naar Damascus in Syrië. H.G. Wells zegt op pagina 593 van [The Outline of History](#),

"Medina was niet langer een mogelijk centrum voor zijn enorme ondernemingen in Azië, Afrika en het Middellandse Zeegebied, en dus werd Damascus de gebruikelijke hoofdstad van de Omayyad kaliefen."

De Omayyad kaliefen ("opvolgers") behoorden tot de familie van Omar I, die in 634 aan de macht kwam, kort na de dood van Mohammed (632) en zijn onmiddellijke opvolger, Abu Bakr (634). De familie Omayyad bleef aan de macht tot zij in 750 door de Abbasiden ten val werd gebracht.

Het Abbasidisch Kalifaat werd in 750 opgericht door Abu al-Abbas alSaffah ("De Bloeddorstige") en regeerde van India tot Syrië, en langs de kust van Noord-Afrika

tot aan de Atlantische Oceaan. Hij stierf echter aan pokken in 754, en zijn zoon, Abu Jafar al-Mansur ("De Overwinnaar") was zijn opvolger. Het was dus al-Mansur die Bagdad bouwde en er in 762 zijn hoofdstad naartoe verhuisde.

Tegen die tijd was het zwaartepunt van de cultuur en de beschaving zelf verschoven van het christelijke Westen naar het islamitische Oosten. In Bagdad verzamelde al-Mansur de grootste intellectuelen van de wereld. In de tijd van Europa's donkere eeuwen, waar geletterdheid een minimum was, bloeide het leren in Bagdad. Zoals H.G. Wells zegt op pagina 596,

"Het Arabisch bleef zich verspreiden totdat het nu het Grieks had vervangen en de taal van de opgeleide mensen in de hele moslimwereld was geworden."

De Romeinse beschaving was grotendeels vernietigd door de invasies uit het noorden. Geletterdheid en onderwijs in het algemeen waren gereduceerd en beperkt tot een paar bevoorrechten die het zich konden veroorloven. Dat was het resultaat van het goddelijke oordeel over het christelijke Rome vanwege zijn zonde en zijn weigering zich te bekeren. De trotse Romeinse beschaving was gezonken in de donkere afgrond.

Apollyon en Abaddon

Openbaring 9:11 zegt,

¹¹ Zij hebben als koning over hen de engel van de afgrond; zijn naam in het Hebreeuws is Abaddon, en in het Grieks heeft hij de naam Apollyon.

Het Hebreeuwse woord *Abaddon* wordt in het Oude Testament telkens vertaald met "vernietiging". Johannes zegt dat het Griekse equivalent *Apollyon is. Abaddon* wordt in verband gebracht met *sheol* (het graf, of "hel") in **Spr. 15:11** en met *de dood* in **Job 28:22**. Dit is bedoeld om deze "koning" te associëren met de afgrond, of bodemloze put, genoemd in **Openb. 9:1**.

Daarom vind ik het belangrijk en interessant dat de stad aan de noordkant van de Perzische Golf, waar Iran, Irak en Koeweit samenkomen, de stad *Abadon is*. In 1908 werd daar olie ontdekt, en de Anglo-Iranian Oil Company (nu BP) begon met de bouw van de Abadonraffinaderij. Het werd al snel de grootste olieraffinaderij ter wereld.

De premier van Iran, Mohammed Mosaddegh, nationaliseerde het bedrijf in 1951, waardoor de CIA hem twee jaar later ten val bracht en de Sjah van Iran

installeerde, totdat hij in 1979 door Ayatollah Khomeini ten val werd gebracht. De Abadon-raffinaderij werd in 1980 grotendeels verwoest door het Iraakse leger onder Saddam Hoessein aan het begin van de oorlog tussen Iran en Irak (1980-1988).

Het is veelzeggend dat deze raffinaderij, die genoemd is naar de geestelijke "koning" van de Islam in **Openb. 9:11**, zo'n prominente rol speelt in de moderne geschiedenis. Johannes geeft ons de naam van deze geestelijke "koning" zowel in het Hebreeuws als in het Grieks, als om het belang ervan te suggereren. Aangezien het boek Openbaring in het Grieks is geschreven, moet er een dwingende reden zijn om de Hebreeuwse vertaling van de naam op te nemen.

Apollyon, of Abaddon, is de naam van de geestelijke entiteit (vorstendom) die over de moslimwereld in het algemeen heerst. Dit is geen engel van God, maar een kwaadaardige entiteit. Zijn naam identificeert zijn karakter en zijn "roeping", evenals de aard van de Islam die hij inspireert. Apollyon betekent "vernietiger", maar het woord is het actieve partikel van *apollume*, wat omkomen of verliezen betekent. Het is het woord dat gebruikt wordt in **Matt. 10:6**, waar Jezus Zijn discipelen opdraagt "te *gaan naar de verloren schapen van het huis Israëls*".

Deze "schapen" waren niet letterlijk vernietigd, noch waren ze vergaan. Ze waren gewoon verloren. In het Oude Testament schreef de profeet Jeremia over hen in een soortgelijke passage. **Jer. 50:6** zegt: "*Mijn volk is een verloren schaap geworden*." Hier is het Hebreeuwse woord voor "verloren" *abad*. Degene die de handeling verricht - dat wil zeggen, de "verliezer" of "vernietiger" - is dus *abaddon*.

De "koning" in **Openb. 9:11** is dus dezelfde geestelijke entiteit die werd opgewekt om Israël te vernietigen, om hen te verstrooien over de bergen (naties), en om hen "verloren schapen" te laten worden. God verhief Abaddon om het oordeel over het huis Israël te brengen vanwege hun rebellie tegen God en Zijn wet. Deze "koning" regeert nog steeds vanuit het Midden-Oosten en moet overwonnen worden om de beloften van God in vervulling te laten gaan. Maar om Abaddon te overwinnen is bekering nodig, want men kan geestelijke entiteiten niet bestrijden met vleselijke middelen. Zolang we dat proberen, blijft de macht van Abaddon sterk.

Toen de Twin Towers op 11 september 2001 (of "9-11") werden verwoest, herkende ik onmiddellijk dat dit verband hield met **Openb. 9:11**. Ik pleitte voor

berouw in plaats van oorlog. Maar natuurlijk werd mijn kleine stem overstemd door de boze oproepen tot oorlog en wraak. Het boek van Jonathan Cahn, The Harbinger, liet ons later zien dat de vernietiging van de Twin Towers slechts een *voorbode* (vroegge waarschuwing) was van een groter oordeel dat nog moet komen, vanwege onze weigering als natie om ons te bekeren. Hij baseerde veel van zijn onderwijs op **Jesaja 9:9-11**, dat hij verbond met 9-11.

Ik geloof dat Abaddon, of Apollyon, "de vernietiger", de geestelijke inspiratie was achter de vernietiging van de Twin Towers (ongeacht wie de aanval daadwerkelijk uitvoerde). Maar dit is ook de heersende geestelijke macht achter de religie van de Islam zelf, die God oprichtte om een oordeel over de Kerk te brengen, net zoals Hij Apollyon oprichtte om het Huis Israël in de vroege tijden te "verliezen".

Het lijkt erop dat noch het huis van Israël, noch de kerk begreep dat hun verlies te wijten was aan hun eigen zonde en rebellie. Daarom stonden zij op om "de vijand" te bestrijden en riepen zelfs God om hulp aan, zich niet realiserend dat hun rebellie God zelf tot hun vijand had gemaakt (**Jesaja 63:10**).

Hoofdstuk 19

Het Tweede Wee (1063-1453 A.D.)

Openbaring 9 spreekt over drie "rampen", die alle te maken hebben met de islam, die God opriep om de kerk te oordelen vanwege haar weigering zich te bekeren. Het eerste ongeluk kwam door de Saracenen, die door het Midden-Oosten, Noord-Afrika en Spanje trokken. **Openb. 9:12-14** zegt,

¹² Het eerste wee is voorbij; zie, er komen nog twee weeën na deze dingen. ¹³ En de zesde engel klonk, en ik hoorde een stem uit de vier hoornen van het gouden altaar dat voor God staat,¹⁴ die tegen de zesde engel, die de bazuin had, zei: "Laat de vier engelen los die gebonden zijn aan de grote rivier de Eufraat."

Het tweede wee begon met de Seltsjoekse Turken, breidde zich vervolgens uit via de Ottomaanse Turken, en eindigde tenslotte met de val van Constantinopel in 1453. **Openb. 9:12-21** beschrijft dit heel goed. Het begint in vers 14 met de vrijlating van de "*vier engelen die gebonden zijn aan de grote rivier de Eufraat*". Dit zijn geen mensen, maar engelen, die worden losgelaten om de Kerk te oordelen door de Seltsjoeken en hun opvolgers.

De tijd begint met de dood van Tughril Beg, die aan het hoofd stond van het Seltsjoekse Turkse Rijk. Hij veroverde Bagdad in 1055, bijna 300 jaar nadat het was gebouwd. Tughril Beg stierf echter kort daarna in 1063. Toen volgde zijn neef, Alp Arslan hem op. stDit was het begin van een periode van 391 jaar tot de uiteindelijke omverwerping van de prijs - Constantinopel in 1453 na Christus.

Arslan veroverde eerst Georgië en Armenië op de Byzantijnen (d.w.z. het Oost-Romeinse Rijk). Toen hij in 1071 Egypte wilde veroveren, trok een nieuw Byzantijns leger tegen hem op, dat hij catastrofaal verpletterde. Vanaf dat moment ging het Oost-Romeinse Rijk gestaag achteruit, terwijl de islamitische krachten in macht toenamen.

Het Grote Schisma

Gedurende deze periode in de geschiedenis, "het grote schisma" tussen het Oosterse en Westerse Christendom splitste de Kerk. Dit gebeurde in 1054, slechts een jaar voordat Tughril Beg in 1055 Bagdad veroverde. Uiteindelijk kwam "het grote schisma" in de Kerk tussen Oost en West, of tussen de Grieks-Orthodoxe Kerk en het Vaticaan, neer op het Latijnse woord *filoque* in het credo.

In de oorspronkelijke geloofsbelijdenis van Nicea (325 na Christus) hadden de bisschoppen bepaald dat de Heilige Geest "voortkomt uit de Vader". In de 6th eeuw voegde de Kerk in Spanje hieraan toe dat de Heilige Geest "voortkomt uit de Vader en de Zoon (*filioque*)". Het gebruik verspreidde zich in het Westen, maar Rome zelf nam de wijziging pas in 936 na Christus officieel aan.

Het Vaticaan beschuldigde de Oosterse Kerken van ketterij omdat zij deze vernieuwing niet toepasten. De definitieve breuk kwam in 1054 toen de Romeinse kardinaal Humbert Michael Cerularius, patriarch van Constantinopel, excommuniceerde. De patriarch reageerde in natura. Sindsdien is de kerk verdeeld en pas op 12 februari 2016 begonnen de twee partijen zich weer te verenigen. Paus Franciscus ontmoette oog in oog met de Russisch-orthodoxe patriarch Kirill.

Men kan zich alleen maar voorstellen dat Jezus met zijn ogen rolt over de domheid en de legalistische instelling van de mensen. Maar deze verdeeldheid ging niet zozeer over een punt van de leer, als wel over wie zich aan wie zou onderwerpen. De breuk ging over de leidende positie in de christelijke religie. Naar mijn mening is het passend dat de tweede wee kort na deze vleselijke strijd over het leiderschap van de kerk op de kerk wordt losgelaten.

Negen jaar na "het grote schisma," kwam Alp Arslan aan de macht in Bagdad en werd door God gemachtigd om de eerste van drie oordeelsronden ("ellende") over de Kerk te beginnen. Niet dat de Islam meer verenigd was dan de Kerk. Er was evenveel onderlinge strijd als in de Kerk, want beide godsdiensten werden geregeerd door vleselijke mannen, gedreven door persoonlijke ambitie.

De opkomst van de Turken

Tot de tiende eeuw waren de islamitische Arabieren een dynamisch, goed opgeleid volk geweest, vooral nadat Bagdad in 762 na Christus hun hoofdstad was geworden. Maar tegen het einde van de tiende eeuw hadden zij veel van hun "vuur" verloren en kwam er een nieuwe macht in het spel - de Turken. In 977 stichtte een Turkse slaaf, Subuktigin, een koninkrijk dat zich uitstreckte over het huidige Afghanistan. Zijn opvolger breidde zijn koninkrijk uit naar Iran en Noord-India.

In 1037 werden zij echter op hun beurt verslagen door een andere

Turkse stam, de Seltsjoeken, onder leiding van Tughril Beg. Toen hij in 1063 stierf, volgde zijn neef, Alp Arslan, hem op en begon zijn koninkrijk uit te breiden naar het westen, naar Armenië, waarbij hij grondgebied innam van zowel het Abbasidisch Kalifaat in Bagdad als van Constantinopel, of "Nieuw Rome", zoals het werd genoemd.

De opkomst van het Turkse Rijk werd echter enige tijd onderbroken door het Mongoolse Rijk, dat in 1206 begon toen Genghis Khan tot leider werd gekroond. In de volgende eeuw verspreidden de Mongolen zich naar het westen, naar Oost-Europa en het Midden-Oosten. Hun inname van Bagdad vernietigde het Abbasidisch Kalifaat en bereidde de weg voor de latere opkomst van het Turkse Ottomaanse Rijk.

De Mongoolse invasie

In 1150 was het buskruit in China ontdekt en werd het in de strijd gebruikt om boze geesten en paarden af te schrikken met het lawaai van de explosies. Ze gebruikten het nooit effectief, maar in de 13th eeuw trokken de Mongolen, onder leiding van de kleinzoon van Genghis Khan, westwaarts door Azië en veroverden op 10 februari 1258 Bagdad. Zij slachtten vele burgers af en vernietigden de grote bibliotheken, waaronder die welke bekend stond als het Huis der Wijsheid. Historici zeggen dat dit het einde betekende van de Islamitische Gouden Eeuw.

De Mongolen veroverden Kiev en beheersten tegen het jaar 1297 het gebied van de Stille Oceaan tot de Oostzee. Hoewel het rijk daarna gestaag afnam, werd het Westen zich ervan bewust dat er machtige en beschaafde landen waren ten oosten van "de bekende wereld". Dit veranderde hun wereldbeeld. De "zijderoute" bracht al snel handel tussen Oost en West, maar de route over land was lang en gevaarlijk. Dit motiveerde sommigen om een zeeroute te vinden naar India, Indonesië en China zelf. Sommigen zeilden rond de hoorn van Afrika, terwijl anderen naar het westen zeilden in een poging om rond de aardbol naar India te gaan. Zij vonden bij toeval de Amerika's.

De invasie van de Mongolen in het Midden-Oosten bracht de kennis van het buskruit en de drukpers mee. De Mongolen trokken zich uiteindelijk terug, maar hun technologische vooruitgang bleef en had een diepgaand effect op de westerse wereld, zoals we straks zullen zien. De Islam verachtte de drukpersen, die als onreligieus werden beschouwd, maar vond het buskruit nuttig. Europa gebruikte

beide technologieën, maar de drukpers bleek de sleutel tot het onderwijs. Terwijl de islamitische beschaving in verval raakte nadat de Mongolen Bagdad hadden verwoest, werd de Europese beschaving nieuw leven ingeblazen door de drukpers die de Mongolen hadden meegebracht.

Toen de Mongolen zich terugtrokken, kwamen de Osmaanse Turken aan de macht. Bagdad was gebroken, en veel van zijn opgeleide klasse was naar relatieve veiligheid naar Armenië gevlucht, waardoor de Ottomanen sterker werden. Het duurde niet lang of ze leerden buskruit te gebruiken in een nieuw wapen, het *kanon*. Hun eerste grote gebruik van buskruit vond plaats bij het beleg van Constantinopel, waar hun kanonnen op 29 mei 1453 de muren van de stad doorbraken. **Openb. 9:12-21** beschrijft dit heel goed, zoals we zullen zien.

Het 391-jarige tijdsbestek van het tweede wee

In Openbaring 9:15, 16 staat,

¹⁵ En de vier engelen die het uur en de dag en de maand en het jaar hadden voorbereid, werden losgelaten, zodat zij een derde van de mensheid konden doden. ¹⁶ En het getal van de legers van de ruiters was tweehonderd miljoen; ik hoorde het getal van hen.

Vers 15 geeft ons het tijdsbestek waarbinnen deze vier engelen Constantinopel zouden veroveren. Het is 391 jaar. Een profetisch "jaar" is 360 dagen, of in dit geval 360 *jaar*. Een profetische "maand" is 30 dagen, of in dit geval 30 *jaar*. Een profetische "dag" is een jaar. Een uur is 15 dagen, als we het 24-uursmodel gebruiken, of 30 dagen, als we het 12-uursmodel gebruiken. Bij elkaar opgeteld is de tijdspanne voor het tweede wee niet meer dan een maand na 391 jaar.

De tijd begint in 1063 na Christus met de kroning van Alp Arslan, en eindigt in 1453 met de inname van Constantinopel en de val van Constantinopel, de hoofdstad van wat overbleef van het Oost-Romeinse Rijk (d.w.z. Byzantium). Constantinopel viel in het jaar 391st, volgens het tijdschema in **Openb. 9:15**.

Noch de vier engelen, noch de tweehonderd miljoen in hun leger zijn letterlijke mensen. Zij worden allen afgebeeld als komende van de rivier de Eufraat, en allen waren tot dan toe "gebonden". Het is een gebeurtenis in de geest die geestelijke wezens voorstelt, onreine geesten, die door God gemachtigd zijn om het Oost-Romeinse Rijk te oordelen, met fysieke legers als gevolmachtigden.

Bedenk dat het Romeinse Rijk eigenlijk in drie delen was verdeeld:

Europa, Afrika en het door Constantinopel beheerste gebied, inclusief Griekenland, de Balkan, Klein-Azië en Syrië-Palestina. Het oordeel van het tweede wee werd losgelaten op dit oostelijke "derde" deel van het Rijk. Daarom kregen zij de autoriteit om "*een derde van de mensheid te doden*". Vanuit Johannes' perspectief omvatte "de mensheid" niet alle mensen van de wereld, of die op nog onbekende continenten, maar die in de algemene sfeer van het christelijke Romeinse Rijk.

De val van Constantinopel

In **Openb. 9:17-19** beschrijft Johannes de kanonnen die zij gebruikten om de muren van de stad af te breken.

¹⁷ En dit is hoe ik in het visioen de paarden zag en degenen die erop zaten: de ruiters hadden borstplaten met de kleur van vuur en van hyacint en van zwavel; en de hoofden van de paarden zijn als de hoofden van leeuwen; en uit hun monden komt vuur en rook en zwavel. ¹⁸ Een derde van de mensheid werd gedood door deze drie plagen, door het vuur en de rook en de zwavel, die uit hun monden kwamen. ¹⁹ Want de kracht van de paarden is in hun bek en in hun staart, want hun staart is als een slang en heeft een kop, en daarmee doen zij kwaad.

De oude kanonnen die bij het beleg werden gebruikt, hadden de vorm van leeuwenkoppen, waaruit vuur en zwavel spoot telkens wanneer de kanonnen werden afgevuurd. Howard Rand, die enkele van deze kanonnen in Londen persoonlijk heeft gezien nadat de Britten ze vele jaren later hadden veroverd, schrijft over deze kanonnen in zijn boek uit 1959, Marvels of Prophecy, blz. 81-82, en zegt,

"Alles met vier benen, gebruikt in de oorlog, zou Johannes als paard aanduiden. Hij zag mannen op deze ijzeren paarden zitten. Hij zag ze het kruit en het schot erin rammen. Hij zag het branden van de ouderwetse lont, slangachtig, met zijn sputterende vuurvlam bij de staart, of het tastgat, van het kanon. Dit werd gevolgd door vuur, rook en zwavel uit de monden van deze ijzeren paarden met leeuwenkoppen, want de kanonnen die gebruikt werden bij het beleg van Constantinopel waren gegoten in de vorm van leeuwen."

Het eerder afgebeelde kanon is afkomstig van de omslag van Marvels of Prophecy. Deze kanonnen staan nog steeds als stille getuigen van wat Johannes zag in Openbaring 9. De verovering van Constantinopel in 1453 is een van de grote momenten in de geschiedenis die de wereld heeft veranderd.

De Oosters-Orthodoxe Kerk verloor haar belangrijkste machtsbasis in 1453. Hoewel het technische hoofd van de orthodoxe kerk nog steeds de patriarch is van het huidige Istanbul, verhuisde de echte machtszetel eerst naar Kosovo en later naar Moskou.

Met de val van Constantinopel vluchtten veel Grieks sprekende kerkartsen naar Europa en namen Griekse manuscripten van het Nieuwe Testament mee. Tegelijkertijd was de drukpers ontdekt, en in 1452 werd de Gutenberg Bijbel voor het eerst gedrukt, waardoor de Schrift voor het gewone volk toegankelijk werd. Dit is het onderwerp van onze volgende studie in Openbaring 10.

Hoofdstuk 20

De Mongolen in de profetie

Ik heb al laten zien hoe de opkomst van de islam het oordeel over de kerk bracht, maar ook hoe de Mongoolse invasie en verovering van Bagdad de expansie van de islam onderbrak. Genghis Khan was de stichter van de Yuan-dynastie die door Azië trok en een oordeel velde over de Islam. Hij zou hebben gezegd:

"Ik ben de straf van God... Als jullie geen grote zonden hadden begaan, zou God geen straf als mij op jullie hebben afgestuurd."

Welke profetische rol speelden de Mongolen bij hun verovering van Bagdad? Eerst is enige bijbelse achtergrond op zijn plaats.

Sauls achttiende jaar

Salomo legde de fundering van zijn tempel in het jaar 480th vanaf de Exodus (**1 Koningen 6:1**). Hij voltooide de tempel zelf in zeven jaar (jaar 487 vanaf de Exodus), en daarna duurde het een onbekend aantal jaren om de bouw van de tempelvaten te voltooien voordat de heerlijkheid van God de tempel vulde. Ik geloof dat het nog drie jaar duurde en dat de heerlijkheid 490 jaar na de Exodus neerdaalde.

Als het vierde jaar van Salomo ook het jaar 480th van de Exodus was, dan was Salomo's eerste jaar 476-477 jaar na de Exodus. Veertig jaar eerder was David koning geworden (436-437). Saul regeerde 22 jaar na zijn diskwalificatie, dus 414-415 jaar na de Uittocht. We merken hier op dat 414 het getal is dat de Vervloekte Tijd aangeeft, zoals ik heb uitgelegd in mijn boek **Geheimen van de Tijd**.

De Amalekieten vielen Israël aan kort na de Uittocht uit Egypte, omdat deze aanval plaatsvond voordat Israël bij de berg Sinaï aankwam (Exodus 17). Daarom kunnen we in onze studie van de timing het jaar van de Exodus gelijkstellen aan het jaar dat God Saul de opdracht gaf om over de Amalekieten te oordelen. God had gezworen "*oorlog te voeren tegen Amalek van generatie op generatie*" (**Exodus 17:16**), en zei tegen Mozes dit niet te vergeten; maar toen leek God dit eeuwenlang te vergeten.

Maar God was het niet echt vergeten. Hij was gewoon vol genade. De vervloekte tijd is een genadeperiode die mensen en naties de gelegenheid geeft zich te

bekeren. In het geval van nationale vervloekingen duurt deze genadeperiode 414 jaar of een veelvoud daarvan. In het geval van Amalek gaf God hen 414 jaar genade voordat Hij een goddelijk oordeel over hen uitsprak vanwege hun aanval op Israël (**1 Sam. 15:1, 2, 3**).

Tegelijkertijd hield God zich ook bezig met Saul, die een opstandige Pinksterkoning was. Niet alleen werd Saul gekroond op Pinksteren ("*de dag van de tarweoogst*", **1 Sam. 12:17**), maar hij werd ook vervuld met de Geest en profeteerde zelfs (**1 Sam. 10:10**). Dit maakt hem tot het belangrijkste oudtestamentische profetische type van de kerk.

Sauls weigering om Agag, de Amalekitische koning, te executeren, diskwalificeerde hem als Gods aardse agent (rechter). De profeet vertelde hem in **1 Sam. 15:23**: "*Omdat u het woord van de Heer hebt verworpen, heeft Hij u ook verworpen als koning.*"

Toen Saul werd gediskwalificeerd, rouwde Samuël om hem (**1 Sam. 16:1**) totdat God hem opdroeg naar Betlehem te gaan om een andere koning te zoeken om te zalven. Hij vond David, de zoon van Jesse, en toen hij David zalfde, "*ging de Geest des Heren weg van Saul, en een boze geest van de Heer verschrikte hem*" (**1 Sam. 16:14**). Dit profeteert van de ontzetting van de kerk tijdens het Pinkstertijdperk.

Zo werd de Roomse kerk, evenals de Protestantse kerken en alles wat met Pinksteren te maken heeft, wettelijk gediskwalificeerd voor het regeren in het komende Loofhuttentijdperk. Dit betekent niet dat wij Pinksteren of het Pascha moeten opgeven of afzweren. Het betekent alleen dat onze ervaring met Pascha en Pinksteren onvoldoende is, vanwege de corruptie van de menselijke natuur. We moeten verder gaan dan de eerste twee feesten, volgens het patroon van David.

Davids voorbereiding en vroege leven

Saul stierf na veertig jaar regeren (**Handelingen 13:21**), en David besteeg de troon op dertigjarige leeftijd (**2 Sam. 5:4**). Dit betekent dat Saul al tien jaar regeerde voordat David geboren werd. Het betekent ook dat David net acht jaar oud was toen Saul werd ontzet (in het 18th jaar van zijn regering) en toen David voor het eerst werd gezalfd.

Dit verklaart waarom David niet bij zijn broers was toen het Israëlitische leger enige tijd later geconfronteerd werd met Goliath (**1 Sam. 17:17, 18**). De

wettelijke militaire leeftijd was twintig jaar. David was ergens tussen de tien en twintig jaar oud toen hij Goliath doodde.

David was achttien toen hij voor Saul vluchtte, zoals Jozef achttien was toen hij in Egypte aankwam om door de Heer in slavernij te worden opgeleid. Achttien is het bijbelse getal van onderdrukking of slavernij. Het lijkt erop dat dit soort beproevingen en tests bij bijbelse personages voorkwamen toen zij achttien waren, of, in het geval van koningen, hun achttiende jaar. Niet alleen Saul, maar ook David zelf werd in het achttiende jaar van zijn bewind door Absalom van de troon gestoten.

We kunnen dus met redelijke zekerheid zeggen dat David Goliath doodde tussen zijn tiende en achttiende jaar. Toch is het onwaarschijnlijk dat David jonger was dan 14, want dat lijkt te jong. Waarschijnlijker is dat hij 15 was, zoals we zullen zien. Nadat hij Goliath had gedood, werd David onmiddellijk naar het huis van Saul gebracht (**1 Sam. 18:2**), en toen zij terugkeerden, zongen de vrouwen: "*Saul heeft zijn duizenden gedood, en David zijn tienduizenden*" (**1 Sam. 18:7**). Saul was boos, en "de volgende dag" deed een boze geest hem profeteren (**1 Sam. 18:10**) en David proberen te doden met een speer!

David ontsnapte, maar Saul werd toen bang voor hem en "*verwijderde hem uit zijn aanwezigheid en stelde hem aan als aanvoerder van duizend man*" (**1 Sam. 18:13**). Hij hoopte dat als David aan gevaar zou worden blootgesteld, hij vanwege zijn onervarenheid gedood zou worden. David werd echter alleen maar succesvoller.

Ons wordt niet verteld hoe lang David aanvoerder van het Israëlitische leger bleef, maar de bedoeling hiervan is te laten zien hoe we deze gebeurtenissen kunnen duiden aan de hand van de gebeurtenissen die later in de kerkgeschiedenis plaatsvonden. Per slot van rekening was de kerkgeschiedenis de vervulling van deze profetische typen, en elke gebeurtenis in de geschiedenis van Sauls heerschappij werd herhaald in de kerkgeschiedenis.

De Mongolen vervullen de profetie

De Mongoolse verovering van Bagdad in 1258 na Christus dient als de vervulling van Davids succesvolle strijd tegen Goliath. In dit geval was de Islam de "reus" die Sauls leger bedreigde - dat wil zeggen, de kerk en de westerse naties in het algemeen. Het jaar 1258 viel in feite op het 25th Jubeljaar van het Pinkstertijdperk,

dat overeenkomt met het 25th jaar van Sauls regering. Dit was zeven jaar na Sauls ontzetting, en daarom was David vijftien jaar oud (8 plus 7) toen hij Goliath doodde.

Vanaf de Pinksterdag in 33 na Christus, toen het Pinkstertijdperk begon, tel je 25 x 49 jaar op, en dan krijg je 1225 jaar. Voeg dit bij 33, en we komen op 1258 na Christus, het jaar dat Bagdad in handen viel van de Mongolen.

Is dit louter toeval? Nee, want we lezen in de geschiedenis hoe Genghis Khan in 1206 aan de macht kwam en in 1209 zijn eerste natie (West Xia) veroverde. Het jaar 1209 was 49 jaar eerder. Met andere woorden, van 1209-1258 zien we de geschiedenis van de 25th Jubileumcyclus van de kerk van begin tot eind, en deze wordt gemarkeerd door de opkomst van de Mongolen tot hun bekroning - de inname van Bagdad.

Hier is het historische verslag:

"Mongoolse leider Genghis Khan leidde enkele eerste invallen tegen West Xia voordat hij in 1209 een volledige invasie begon. Deze invasie was zowel de eerste grote invasie van Genghis als het begin van de Mongoolse invasie in China."

https://en.wikipedia.org/wiki/Mongol_conquest_of_Western_Xia

Nadat hij van West Xia een vazalstaat had gemaakt, veroverde hij China en trok vervolgens naar het westen. Genghis Khan stierf in 1226, maar zijn familie zette de oorlog in zijn plaats voort.

*"Het **beleg van Bagdad**, dat duurde van 29 januari tot 10 februari 1258, behelsde de belegering, inname en plundering van Bagdad, de hoofdstad van het Abbasidisch Kalifaat, door Ilkhanate Mongoolse strijdkrachten en geallieerde troepen....*

"De Mongolen executeerden [de kalief] Al-Musta'sim en slachtten vele inwoners van de stad af, die sterk ontvolkt achterbleef. Het beleg wordt beschouwd als het einde van de Islamitische Gouden Eeuw, waarin de kaliefen hun heerschappij hadden uitgebreid van het Iberisch schiereiland tot Sindh, en die ook werd gekenmerkt door vele culturele prestaties."

https://en.wikipedia.org/wiki/Siege_of_Baghdad_%281258%29

De val van Bagdad gaf het Westen een soort uitstel van de islamitische dreiging. In een ander verslag lezen we,

"Bagdad viel in 1258 in handen van de Mongolen. Het was toen de grootste, rijkste stad ter wereld. Het was waar de Kalief woonde. Hij regeerde over de Moslimwereld, tenminste in naam. Bagdad is nog maar één keer gevallen door een niet-islamitisch leger: in 2003 door de Amerikanen."

<https://abagond.wordpress.com/2016/03/21/the-fall-of-baghdad-to-the-mongols/>

Vanuit profetisch oogpunt speelden de Mongolen de rol van David die Goliath doodde, zoals toegepast in die specifieke periode. "Saul" had 25 Jubilea geregeerd, en "David" was vijftien. Zoals het doden van Goliath de Israëlieten in de oudheid hielp, zo hielp ook de omverwerping van Bagdad de kerk in haar 25th Jubeljaar.

Gods geschenk, de stad van de vrede

De betekenis van Bagdad is "Gods geschenk", maar haar officiële naam was *Madīnat al-Salām*, de Stad van de Vrede, wat ook de betekenis is van Jeruzalem. Beide steden bleken in feite vleselijke steden te zijn, die het mandaat van vrede niet vervulden, maar (zoals we lezen over Jeruzalem zelf) "*de bloedige stad*" werden (**Ezechiël 24:6**). In feite was het om deze reden (juridisch gezien) dat het aardse Jeruzalem werd verworpen ten gunste van de hemelse stad.

De Islamitische Stad van de Vrede wordt hier genoemd:

"Toen de Abbasidische kalief al-Mansur een geheel nieuwe stad stichtte voor zijn hoofdstad, koos hij de naam Madinat al-Salām of Stad van de Vrede. Dit was de officiële naam op munten, gewichten en ander officieel gebruik, hoewel het gewone volk de oude naam bleef gebruiken. Tegen de 11e eeuw werd 'Bagdad' bijna de exclusieve naam voor de wereldberoemde metropool."

<https://en.wikipedia.org/wiki/Baghdad>

Het belangrijkste verschil, misschien, tussen Bagdad en Jeruzalem is dat de naam Jeruzalem meervoud is - of liever, een dubbelganger - terwijl Bagdad enkelvoud is. Met andere woorden, er was slechts één Bagdad, maar er waren twee Jeruzalems, één hemels, het andere aards, zodat de vervulling van Gods beloften aan de stad

ook kon plaatsvinden nadat de heerlijkheid uit de aardse stad was vertrokken, om nooit meer terug te keren (**Ezechiël 11:23**).

Openb. 11:8 identificeert het aardse Jeruzalem met Sodom, Egypte en Babylon zelf. Ook Bagdad is een type van Mysterie Babylon, de grote hoer die de profetische rivaal is van de bruid van Christus. In die zin wordt Bagdad vertegenwoordigd door Goliath, de onderdrukker. Zoals Babylon na 70 jaar (604-534 v. Chr.) viel, zo viel ook Bagdad in april 2003 in handen van Amerikaanse troepen, 70½ jaar nadat Irak in oktober 1932 een onafhankelijke natie was geworden.

Het Engels-Iraakse verdrag van 1930, dat Irak volledige onafhankelijkheid verleende, zou volledig van kracht worden toen Irak toetrad tot de Volkenbond. Dit gebeurde op 3 oktober 1932.

Babylon als monetair systeem

De oorspronkelijke stad Babylon was een centrum van handel en financiën. Het moderne Mysterie Babylon is een wereldwijd bank- en financieel systeem gebaseerd op schuld en woeker, met behulp van fiat geld. Vandaag de dag zien we dat het Babylonische systeem zich in het Westen heeft verschanst, en het wordt momenteel omvergeworpen door de koningen van het Oosten, die het door goud gedekte monetaire systeem, dat president Nixon in 1971 vernietigde, opnieuw invoeren.

De Chinese munt heet renminbi, of yuan. China is bezig met het opzetten van een door goud gedekte yuan, die, als hij klaar is, zal wedijveren met alle fiatvaluta's, die volledig vertrouwen op het geloof in de waarde van uit het niets gecreëerde valuta's, waar niets achter staat. "Goliath" is vandaag de dag in feite het monetaire systeem, want de naam van de reus komt van het Hebreeuwse woord *galah*, dat vaak vertaald wordt met "DISCOVER" (creditcard).

We hoeven alleen maar te kijken naar de hoge gebouwen waarin deze financiële hoofdkantoren zijn gevestigd om te zien dat het "reuzen" in het land zijn.

Het huidige conflict tussen Babylon en de koningen van het oosten werd voorspeld door Genghis Khan en zijn zonen, die Bagdad binnenvielen in 1258. Hoe? Omdat Genghis Khan de eerste heerser was van een nieuwe dynastie, de Yuan-dynastie. De Chinese munt heeft twee namen: de *yuan* en de *renminbi*.

"Genghis Khan (1162-1227) en zijn zonen legden de basis voor de Yuandynastie (1279-1368) door de Westelijke Xia te verslaan en Centraal-Azië, Mongolië en de Hexi Corridor te veroveren."

<http://www.chinahighlights.com/travelguide/china-history/the-yuandynasty.htm>

De Mongolen hadden natuurlijk geen idee hoe zij de profetie vervulden, noch konden zij zich voorstellen hoe zij profetische precedenten schiepen voor de financiële omverwerping van het Mysterie Babylon meer dan zeven eeuwen later. Maar dat is het unieke karakter van profetie en het goddelijke plan, en als we de geschiedenis bestuderen, kunnen we Gods aanwijzingen uit het verleden zien en begrijpen hoe Hij in het heden werkt.

Hoofdstuk 21 De Kerk weigert zich te bekeren

Openbaring 9:20, 21 besluit het tweede wee, zeggende,

²⁰ En de overige mensen, die niet door deze plagen werden gedood, hadden geen berouw over de werken hunner handen, om niet de demonen te aanbidden, en de afgoden van goud en zilver en koper en steen en hout, die niet kunnen zien, noch horen, noch lopen;²¹ en zij hadden geen berouw over hun moorden, noch over hun toverijen, noch over hun onzedelijkheid, noch over hun diefstallen.

Net als het oude Israël heeft de kerk de wet van God terzijde geschoven ten gunste van "tradities van mensen". Maar als we de Schrift bestuderen en leren hoe de tempelpriesters in Jezus' tijd geloofden en onderwezen, is het duidelijk dat de meeste religieuze leiders nooit begrepen dat zij God onwelgevallig waren. Ze waren altijd verrast toen het goddelijk oordeel hen trof. Meestal weigerden zij te geloven dat God werkelijk over het volk oordeelde, dus concludeerden zij ofwel dat hun indringers eenvoudigweg te machtig voor hen waren, ofwel dat zij goddelijk ongenoegen hadden opgelopen omdat zij "kettters" en andere leerstellige tegenstanders tolereerden.

Dat is de menselijke natuur. Dat is ook de aard van geestelijke blindheid. De kerk verschilt hierin niet van het oude Israël. De remedie wordt altijd gevonden in de Schrift zelf, maar men moet de Schrift goed begrijpen om te zien wat er in de

wereld gebeurt. Men moet ook de geest van de Auteur kennen om de Schrift goed te kunnen begrijpen.

De Beeldenstorm

Johannes vertelt ons dat de kerk werd veroordeeld door de "weeën" vanwege haar afgoderij - het aanbidden van "*de werken van hun handen*".

Hoewel er vóór Constantijn door sommige kerken enkele beelden (of "iconen") werden gebruikt, werden de meeste na 312 na Christus aangenomen, toen het christendom in Rome werd gelegaliseerd.

Een tweede enorme boost in hun populariteit kwam nadat keizer Justinianus in 534 na Christus de wetten van het Rijk veranderde. Het kwam bij de meesten van hen niet op dat het tweede gebod Gods mening over zulke beelden zou kunnen uitdrukken.

In 717-718 belegerden de Saracenen Constantinopel (voor de tweede keer). Zij hadden geen succes, maar keizer Leo III voelde de druk toen de Islamieten het Christelijke Westen belachelijk maakten om hun verering van beelden en afbeeldingen, en deze afgoderij noemden. Tegelijkertijd walgde hij van de beeldenhandel en de bijgelovige claims die werden gemaakt om hun producten te verkopen. En dus vaardigde Leo van 726-730 na Christus een reeks iconoclastische ("icoonbrekende") decreten uit in een poging om afgoderij in de kerk uit te roeien.

De patriarch van Constantinopel legde in 730 zijn ambt neer in plaats van zich aan het decreet te onderwerpen. In Rome waren de pausen Gregorius I en Gregorius II ook sterk gekant tegen deze wetten en weigerden zich eraan te onderwerpen. Leo stuurde een vloot om de opstanden te bedwingen, maar zijn vloot werd vernietigd door stormen.

De keizer stuurde een leger om de opstand neer te slaan, maar ook dat werd verslagen in bloedige gevechten bij Ravenna. Nadat de openlijke oorlog was geluwd, bleef de Oosterse keizer nog steeds het nominale hoofd van het Westen, maar zijn macht was gebroken. Paus Gregorius was niet van plan zich politieke macht toe te eigenen, maar hij schepte een precedent dat latere pausen zouden volgen. In 731, slechts vijf jaar na Leo's edict, werd tijdens een synode in Rome iedereen die de beelden van de heiligen zou aanvallen, geëxcommuniceerd. Hoewel de keizer niet bij naam werd genoemd, was het voor iedereen duidelijk dat

hij en zijn theologen in het Oosten waren geëxcommuniceerd door degene die zich "Universele Bisschop" noemde.

Dit beëindigde de controverse, en Leo stierf in 741 zonder succes in zijn poging de kerk van haar afgoden te ontdoen.

Leo's iconoclastische edicten waren zo onsmakelijk dat de kloof tussen Oost en West groter werd. Leo's falen om het Westen in het gareel te krijgen ondermijnde grotendeels zijn macht over het westelijke deel van het rijk. Het machtsvacuüm werd opgevuld door de Romeinse pausen, die de woordvoerders werden van de hartstochtelijke stemmen van de religieuzen die hun iconen wilden behouden.

De schenking van Pepijn

Het verval van Leo's macht over Italië werd geëvenaard door de opkomende macht van de Longobarden in Noord-Italië, die vele steden in Italië innamen en weldra Rome zelf bedreigden. In 755 bracht de Lombardische dreiging paus Stefanus ertoe de hulp in te roepen van

Pepijn, koning van de Franken in het noorden. Hun afspraak was dat Pepijn de paus zou helpen deze steden te heroveren. In plaats van ze terug te geven aan de nominale heerschappij van de keizer in het oosten, zouden ze als pauselijke staten aan de Romeinse bisschop worden gegeven. Deze transactie, die plaatsvond in 754 na Christus op het middenpunt van de "zeven tijden" van het goddelijk oordeel, werd bekend als de Donatie van Pepijn. (Zie mijn boek **Daniël: Profeet der Ages, Boek 3, hoofdstuk 22** voor meer informatie).

Zo verkreeg paus Stefanus de politieke macht over ongeveer 20 steden, waaronder Ravenna, Ancona, Bologna, Ferrara, Iesi en Gubbio, waardoor hij een flinke wig langs de Adriatische kust van Italië kreeg. Dit maakte van de paus een leenheer en gaf het pausdom het recht om belastingen te innen bij deze steden. Belangrijker was het feit dat de Pauselijke Staten de pausen meer autonomie gaven ten opzichte van de keizers in Constantinopel.

Vanaf dat moment werd het pausdom een prijs, niet alleen voor de geestelijk ambitieuzen, maar ook voor hen die politieke macht en de rijkdom die daarmee kon worden verdiend, begeerden. Zoals E.R. Chamberlin schreef in zijn boek uit 1969, The Bad Popes, pagina 17,

"Maar nu de bisschop van Rome niet alleen de sleutels van de hemel bezat, maar ook die van meer dan een dozijn steden, elk met hun inkomsten, werd de aantrekkingskracht van het ambt aanzienlijk vergroot.

"De eerste van de pauselijke onlusten als gevolg van de schenking vond plaats in 767, toen bij de dood van de regerende paus een van de vele plaatselijke heren de kans schoon zag en zich naar Rome haastte om zijn eigen broer als opvolger voor te dragen. Het feit dat de broer gediskwalificeerd was omdat hij een leek was, werd gemakkelijk overwonnen, want hij werd tot geestelijke, subdiaken, diaken en priester gewijd - en vervolgens op dezelfde dag tot bisschop en paus gewijd. Er ontstonden onmiddellijk rivaliserende facties en er verschenen nog twee pausen. De eerste mededinger werd de ogen uitgegraven en voor dood achtergelaten. De tweede werd ronduit vermoord en pas toen de derde een beroep deed op de gehate Longobarden voor bescherming, werd de orde enigszins hersteld."

Wie de geschiedenis van het pausdom niet heeft bestudeerd, is misschien geschokt dat zo iets kan gebeuren. Maar dit is slechts het topje van de ijsberg. Het morele karakter van de pausen was zo vleselijk en zelfs ronduit misdadig dat het volk in Italië er al snel immuun voor werd. Ze begonnen dergelijk gedrag te verwachten. De meesten twijfelden niet aan het goddelijke recht van de pausen om over de mensen te heersen, maar ze betreurden wel dat God hun zo'n recht had gegeven. In de eeuwen daarna hadden bijna alle pausen meerdere minnaressen, die hen veel onwettige kinderen brachten - van wie velen na hen kardinaal en paus werden.

Omstandigheden in het Achttiende Jubileum

Het achttiende Jubeljaar van de kerk liep van 866-915 na Christus. Het belang van dit jaar is gelegen in het feit dat koning Saul een type was van de kerk onder Pinksteren, en dat hij in het achttiende jaar van zijn regering werd uitgesloten van een eeuwigdurende dynastie. Elk jaar in het leven van koning Saul profeteerde van een Jubeljaarcyclus in de kerkgeschiedenis. Hier is de lange lijst van pausen, samen met de datum waarop elk van hen paus werd in die periode:

Nicolaas I (858-866)
Adrianus II (867)
Johannes VIII (872)
Martin II (882)
Adrianus III (884)
Stefanus VI (885)
Formosus I (891)
Bonifatius VI (896)
Stefanus VII (897)
Romanus (897)
Theodoor II (898)
Johannes IX (898)
Benedictus IV (901)
Leo V (903)
Christoffel I (904)
Sergius III (905)
Anastasius III (910)
Lando (912)
Johannes X (912)

Het achttiende Jubileum begon in het laatste jaar van paus Nicolaas I in Rome. Hij regeerde van 858-866 A.D. Over hem zegt Cormenin,

"Hij was de eerste die verordende dat de toetreding van de pausen gevierd moest worden door een schitterende inhuldiging, en om het nageslacht een voorbeeld na te laten van zijn eigen vermetelheid en de gemene geest van de keizer, eiste hij dat [koning] Lodewijk te voet naar hem toe zou komen, dat hij het hoofdstel van zijn paard zou vasthouden, en hem zo van de kerk van Sint Pieter naar het paleis van Lateranen zou leiden." (A Complete History of the Popes of Rome, Vol. 1, pagina 234)

Nicolas schreef een brief aan de bisschoppen van Lotharingen,

"U beweert dat u onderdanig bent aan uw vorst, om te gehoorzamen aan de woorden van de apostel Petrus, die zei: "Wees onderworpen aan de vorst, want hij is boven alle stervelingen in deze wereld. Maar u schijnt te vergeten dat wij, als de plaatsvervanger van Christus, het recht hebben alle mensen te oordelen; dus, voordat u koningen gehoorzaamt, bent u gehoorzaamheid aan ons verschuldigd; en als wij een vorst schuldig verklaren, moet u hem uit uw gemeenschap verwerpen totdat wij hem vergeven."

"Alleen wij hebben de macht om te binden en te ontbinden, om Nero vrij te spreken en te veroordelen; en christenen kunnen op straffe van excommunicatie geen ander oordeel vellen dan het onze, dat alleen onfeilbaar is." (Cormenin, p. 242)

Hij schreef nog een brief waarin stond,

"Weet, vorst, dat de plaatsvervangers van Christus boven het oordeel van stervelingen staan; en dat de machtigste vorsten geen recht hebben om de misdaden van pausen te bestraffen, hoe enorm ze ook mogen zijn. Uw gedachten moeten zich bezighouden met de inspanningen die zij verrichten voor de correctie van de kerk, zonder u zorgen te maken over hun daden; want hoe schandalig of misdadig de losbandigheden van de pausen ook mogen zijn, u moet hen gehoorzamen, want zij zitten op de stoel van Petrus. En heeft Jezus Christus niet zelf, zelfs toen hij de excessen van de schriftgeleerden en Farizeeën veroordeelde, gehoorzaamheid aan hen bevolen, omdat zij de uitleggers waren van de wet van Mozes?". (Cormenin, blz. 243)

Cormenin gaat verder op pagina 248 over Paus Nicolas,

"Het is duidelijk," schreef Nicolas, "dat de pausen door geen enkele aardse macht gebonden kunnen zijn, zelfs niet door die van de apostel als hij op aarde zou terugkeren; aangezien Constantijn de Grote heeft erkend dat de pausen de plaats van God op aarde innemen, aangezien de goddelijkheid door geen enkel levend mens kan worden beoordeeld. Wij zijn dan onfeilbaar, en wat onze daden ook mogen zijn, wij zijn er geen verantwoording over verschuldigd, maar alleen aan onszelf."

Dat was de paus die de kerk aan het begin van haar achttiende Jubileum bracht. Hierin zien we het profetische verband met het achttiende jaar van koning Saul, waarin hij werd opgeroepen om een oordeel te vellen over de Amalekieten.

De Amalekieten hadden Israël aangevallen toen zij uit Egypte kwamen, en als gevolg daarvan had God in **Exodus 17:14-16** een vloek over die natie uitgesproken. Dit zette Amalek op de Vervloekte Tijd, wat betekent dat Amalek 414 jaar de tijd had om zich te bekeren voordat het oordeel werd uitgevoerd.

Zij toonden geen berouw, en aangezien Saul 414 jaar later koning was, was hij degene die door God was geroepen om het oordeel over Amalek uit te voeren. Het verhaal wordt verteld in 1 Samuel 15. Saul spaarde echter de onbekeerlijke koning Agag, en daarmee nam Saul de vloek van Agag op zich. Hierdoor werd hij

gediskwalificeerd om over Israël te regeren, en hoewel hij nog 22 jaar regeerde, was zijn dynastie voorbestemd om te eindigen. Samuel vertelde hem later in **1 Sam.**

15:23,

²³ Want rebellie is als de zonde van waarzeggerij, en ongehoorzaamheid is als ongerechtigheid en afgoderij. Omdat u het woord van de Heer hebt verworpen, heeft Hij u ook verworpen als koning.

Vers 35 besluit: "*En het speet de Heer dat Hij Saul koning over Israël had gemaakt.*"

Wat koning Saul overkwam, overkwam onvermijdelijk ook de roomse kerk. Het achttiende jubeljaar van de kerk kende zoveel corruptie dat dit het punt markeerde waarop God de kerk verwierp. Vanaf dat moment werd in het goddelijke hof besloten dat de door Pinksteren gezalfde kerk uiteindelijk plaats zou maken voor een grotere kerk met een Loofhuttenzalf. Zo'n kerk werd voorzien door koning David, het type van de overwinnaar.

Het huis van Theophylact

Kardinaal Baronius, bekend als de Vader van de Katholieke Geschiedenis, beschreef de tiende eeuw op deze manier:

"Een eeuw die vanwege haar geweld en haar gebrek aan alle goedheid de IJzeren Eeuw zou moeten worden genoemd; vanwege de monsterlijkheid van haar kwaad de Looden Eeuw; vanwege de magerheid van haar literatuur de Donkere Eeuw." (A History of the Popes, Joseph McCabe, blz. 213)

Joseph McCabe, een gedesillusioneerde priester die eind 1800 atheïst werd, gaf commentaar op Baronius' bewering en zei,

"Als hij blijft spreken over de tiende eeuw als de IJzeren Eeuw of de Donkere Eeuw, bedoelt hij dat alleen met betrekking tot Rome en het grootste deel van pauselijk Europa." (McCabe, p. 213)

Paus Sergius III, die paus werd in 905 na Christus, had een minnares genaamd Theodora, de vrouw van een hertog en senator genaamd Theophylact. Sergius had ook een zoon bij een van Theodora's jonge dochters, genaamd Marozia. E.R. Chamberlin vertelt ons,

"De ware meester van Rome was paus Sergius en Theodora dankte haar invloed aan het feit dat haar dochter Marozia Sergius' minnares was... "Op welke manier Theodora haar positie ook uitbuitte, tegen de tijd dat paus Sergius stierf in 911 was ze overgestapt van indirecte naar directe controle. Rome had redelijkerwijs een nieuwe moorddadige opmaat naar de volgende verkiezing kunnen verwachten. In plaats daarvan bestegen twee van Theodora's benoemden de troon met een minimum aan ophef, regeerden elk iets meer dan een jaar en daalden stilletjes af in het graf. Pas daarna richtte zij haar aandacht op de stoutmoedigste, meest cynische daad van haar hele carrière: de overplaatsing van een minnaar van het bisdom Ravenna naar het bisdom Rome". (Chamberlin, p. 28).

Chamberlin citeert verder Liudprand, de bisschop van Cremona, in zijn verslag over die tijd:

"Volgens hem werd Theodora verliefd op een zekere Johannes, een ambitieuze jonge geestelijke uit Ravenna die vaak voor officiële zaken naar Rome kwam. Onder Theodora's bescherming maakte de jongeman gestaag vorderingen in zijn carrière en werd uiteindelijk bisschop, een functie die een einde maakte aan zijn frequente reizen naar Rome. Daarop dwong Theodora, als een hoer die vreesde dat ze weinig mogelijkheden zou hebben om met haar geliefde naar bed te gaan, hem zijn bisdom op te geven en voor zichzelf het pausdom van Rome te nemen - een monsterlijke misdaad. In 914 werd bisschop Johannes van Ravenna paus Johannes X." (Chamberlin, pp. 28, 29)

Volgens Cormenin was Johannes zelf "de zoon van een non en een priester" ([Complete History of the Popes](#), Vol. 1, p. 285). In zijn verslag lezen we over Johannes,

"Door zijn schoonheid werd hij opgemerkt door Theodora, de minnares van paus Sergius, die hevig verliefd op hem werd. De ambitieuze jongeling gaf toe aan de passie van Theodora, en bereidde zo de weg naar het soevereine pontificaat.

"Zijn minnares, die in Rome almachtig was, liet hem eerst benoemen tot bisschop van Bologna; maar voordat hij gewijd werd, werd hij door de dood van de prelaat van Ravenna tot aartsbisschop van die stad gekozen. Ten slotte liet Theodora, bang voor de ontrouw van haar geliefde, als hij in een aartsbisdom ver van Rome bleef, hem bij de dood van [paus] Lando tot paus wijden.

"Platinus, een historicus die altijd correct is in zijn beweringen, zegt, dat Johannes voor deze laatste verkiezing door het volk van Ravenna op schandelijke wijze van zijn Stoel was verdreven, vanwege zijn schandalen en zijn misdaden." (Cormenin, p. 285)

Historische verslagen vertellen ons niet het uiteindelijke lot van Theodora of van haar wettige echtgenoot Theophylact. Hun dochter Marozia bleef echter zeer invloedrijk in Rome en in het pausdom. Toen zij nog in haar late tienerjaren was, werd zij ten huwelijk gegeven aan een Duitser genaamd Alberic, die naar Rome was gekomen met de titel van markies van Camerino. Zijn titel als *markies* gaf aan dat hij land bezat, dat in die tijd alleen door middel van het zwaard werd verkregen.

Alberic was een bekwaam soldaat, en hij verbond zich met paus Johannes en rechter Theophylact in een driemanschap dat Rome wellicht redde van de invasie van de Saracenen. De Saracenen trokken gestaag het Italiaanse schiereiland op en in 924 hadden zij zich op slechts 30 mijl van Rome gevestigd. Het triumviraat van Rome trok vervolgens in 926 een enorm leger op en vernietigde de Saracenen die Italië twee generaties lang hadden bedreigd.

De geschiedschrijving gaat dan in het duister, en we kennen het lot van Theodora en Theophylact niet. Zelfs Alberic zelf verdwijnt uit de verslagen. Marozia ging echter verder in de voetsporen van haar moeder. Benedictus, de monnikkroniekschrijver, klaagt dat zij "heer van de stad" was. Haar ambitie was het pausdom te laten opgaan in haar eigen familie en het principe van een erfelijke paus te bevorderen. Ze trouwde met een feodale heer uit Toscane genaamd Guy, die zijn eigen soldaten naar Rome bracht. Eerst namen ze het kasteel van Sant'Angelo in. In 928 namen hun soldaten paus Johannes gevangen en sloten hem op in het kasteel. Chamberlin vertelt ons over de ironie:

"Daar stierf hij een jaar later door verstikking of verhongering, de eerste van de pausen die door een vrouw [Theodora] werd geschapen, en nu door haar dochter [Marozia] werd vernietigd." (p. 35)

Cormenin zegt dat paus Johannes in 936 stierf na enkele jaren in de gevangenis te hebben doorgebracht.

Er volgden twee korte pausschappen voordat de zoon van Marozia, Octavianus, in 931 op zestienjarige leeftijd paus werd. Hij was de zoon van paus Sergius en

Marozia, en hij nam de naam paus Johannes XI aan. Hij was echter zwak van karakter, zodat Marozia een machtiger verbond zocht met de halfbroer van haar overleden echtgenoot, Hugh. Cormenin vertelt ons,

"Ze vergiftigde haar man, Guy, en bood haar hand en het prinsdom van Rome aan Koning Hugh, zijn halfbroer." (p. 288).

Hugh was Marozia's derde echtgenoot. Haar eerste man, Alberic, die zag hoe Marozia haar tweede man had vermoord, wist dat ook zijn leven in gevaar was zodra er een voorwendsel kon worden gevonden.

Tijdens een van de vele feesten na hun huwelijk vernederde Marozia Alberic opzettelijk door hem de waterjongen te maken om Hugh's handen te wassen. Alberic morste het water en Hugh sloeg hem op zijn gezicht. Alberic rende het kasteel uit en leidde een opstand. De Romeinen reageerden onmiddellijk en bestormden het kasteel terwijl Hugh's leger buiten de stad was gelegerd. Hugh verliet het kasteel, samen met zijn nieuwe vrouw, aan een touw waar het kasteel de stadsmuren kruiste, en ontsnapte met zijn leger. De menigte nam Marozia gevangen, droeg haar over aan Alberic, en dan verdwijnt ze uit de geschiedschrijving.

Hugh verklaarde zijn huwelijk met Marozia ongeldig en trouwde opnieuw.

Dat was de toestand van de kerkleiding in de achttiende Jubileumcyclus van de kerkgeschiedenis, die profetisch overeenkomt met het achttiende jaar van koning Saul. Bisschop Liudprand noemde het het tijdperk van de "pornocratie", d.w.z. *heerschappij door middel van immoraliteit*, en latere kerkhistorici volgden zijn voorbeeld.

Hoewel de roomse kerk lang heeft geleerd dat zij het goddelijke recht om te heersen zal behouden, en dat de kerk (dat wil zeggen de roomse kerk) nooit ten val zal worden gebracht, is dit eenvoudigweg niet waar. Het was niet waar voor koning Saul, noch is het waar voor de Roomse kerk. Beiden werden in hun achttiende jaar - in dit geval het achttiende Jubileum - gediskwalificeerd, en wel om dezelfde reden: opstand tegen God.

Vandaar, **Openb. 9:20** en **21** aangeven dat de kerk weigerde zich te bekeren van haar afgoderij en immoraliteit, zelfs nadat zij onder goddelijke druk van de Islam was gekomen. Toch vond God het niet nodig de Roomse kerk onmiddellijk omver

te werpen. Zo was het ook met koning Saul, die na zijn ontzetting nog 22 jaar regeerde.

En zo komen we bij het tiende hoofdstuk van de Openbaring, waar het historische verslag verder gaat met de gebeurtenissen die het begin waren van de protestantse reformatie.